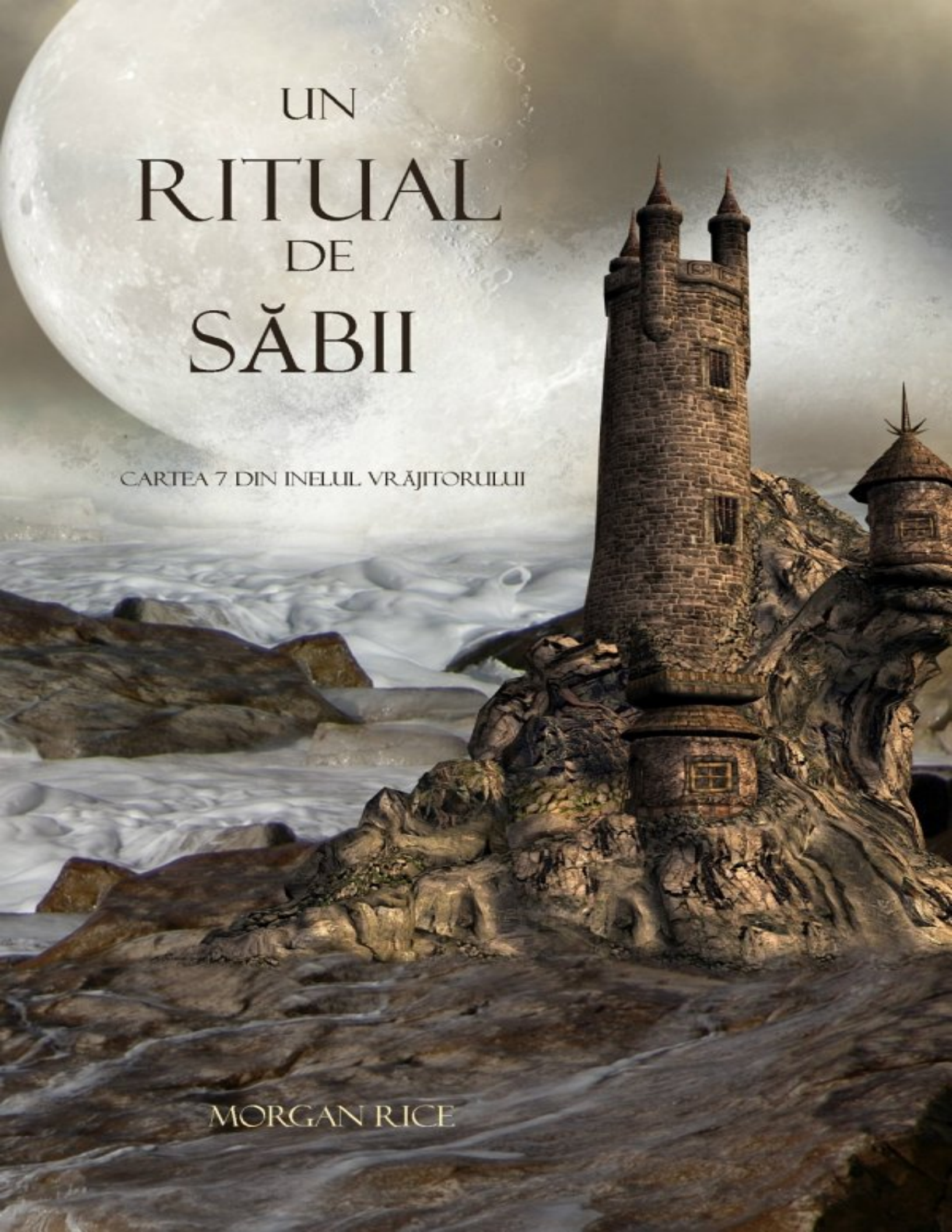
UN
RITUAL
DE
SĂBII
CARTEA 7 DIN INELUL VRĂJITORULUI
MORGAN RICE

UN RITUAL DE SĂBII

CARTEA 7 DIN INELUL VRĂJITORULUI

MORGAN RICE

Despre Morgan Rice

Morgan Rice este cel mai bine vândut și cel mai bine vândut autor USA Today al serialului epic fantasy THE SORCERER'S RING, care cuprinde șaptesprezece cărți; din cel mai bine vândut serial THE VAMPIRE JOURNALS, cuprinzând unsprezece cărți (și în număr); din cel mai bine vândut serial THE SURVIVAL TRILOGY, un thriller post-apocaliptic care cuprinde două cărți (și în continuă); și a noului serial epic fantasy KINGS AND Sorcerers, care cuprinde șase cărți. Cărțile lui Morgan sunt disponibile în ediții audio și tipărite, iar traducerile sunt disponibile în peste 25 de limbi.

TURNED (Cartea nr. 1 în Jurnalele vampirilor), ARENA ONE (Cartea nr. 1 a Trilogiei de supraviețuire) și A QUEST OF HEROES (Cartea nr. 1 din Inelul vrăjitorului) și RISE OF THE DRAGONS (Regii și vrăjitorii — Cartea nr. 1) sunt disponibile fiecare ca descărcare gratuită!
Lui Morgan îi place să audă de la tine, așa că nu ezitați să vizitați www.morganricebooks.com pentru a vă alătura listei de e-mail, a primi o carte gratuită, a primi cadouri gratuite, a descărca aplicația gratuită, a primi cele mai recente știri exclusive, a vă conecta pe Facebook și Twitter, și păstrați legătura!

Selectați Acclaim pentru Morgan Rice

„Inelul vrăjitorului are toate ingredientele pentru un succes instantaneu: comploturi, contraploturi, mister, cavaleri viteji și relații înfloritoare pline de inimi zdrobite, înșelăciune și trădare. Te va distra ore întregi și va satisface toate vârstele. Recomandat pentru biblioteca permanentă a tuturor cititorilor fantasy.”
--Cărți și recenzii de filme, Roberto Mattos

„[O] fantezie epică distractivă.”
—Kirkus Reviews

„Începuturile a ceva remarcabil sunt acolo.”
--Revista de carte din San Francisco

„ Plină de acțiune…. Scrisul lui Rice este solid și premisa intrigantă.”
--Publishers Weekly

„O fantezie plină de spirit... Doar începutul a ceea ce promite a fi un serial epic pentru tineri”.
--Midwest Book Review

Cărți de Morgan Rice

REGI SI Vrajitori
RISE OF THE DRAGONS (Cartea #1)
RISE OF THE VALIANT (Cartea #2)
Greutatea onoarei (Cartea nr. 3)
O FORJA DE VALOR (Cartea #4)
O tărâm de umbre (cartea #5)
NIGHT OF THE BOLD (Cartea #6)

INELUL Vrăjitorului
A QUEST OF EROES (Cartea nr. 1)
Un marș al regilor (cartea nr. 2)
A FATE OF DRAGONS (Cartea nr. 3)
Un strigăt de onoare (cartea nr. 4)
UN LEGĂMÂNT DE GLORIE (Cartea #5)
A CHARGE OF VALOR (Cartea #6)
UN RIT DE SĂBIE (Cartea #7)
O acordare de arme (Cartea #8)
UN CER DE Vrăji (Cartea #9)
O MARE DE SCUTURURI (Cartea #10)
O DOMNIE DE OȚEL (Cartea #11)
UN TĂRÂM DE FOC (Cartea #12)
O regulă a reginelor (Cartea #13)
UN JURĂMÂNT DE FRAȚI (Cartea #14)
UN DREAM OF MORTALS (Cartea #15)
O JUSTĂ DE CAVALERI (Cartea #16)
DARUL BĂPTIILOR (Cartea #17)

TRILOGIA SUPRAVIEȚIEI
ARENA ONE: SLAVERSUNNERS (Cartea #1)
ARENA DOUA (Cartea #2)

Jurnalele vampirilor
TURNED (Cartea nr. 1)

IUBIT (Cartea nr. 2)
TRADAT (Cartea nr. 3)
DESTINAT (Cartea #4)
DESIRED (Cartea #5)
BROTHED (Cartea #6)
JUMAT (Cartea #7)
GĂSIT (Cartea #8)
ÎNVIAT (Cartea #9)
CRAVED (Cartea #10)
FATED (Cartea #11)

Copyright © 2013 de către Morgan Rice

Toate drepturile rezervate. Cu excepția cazurilor permise de Legea privind drepturile de autor din SUA din 1976, nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, distribuită sau transmisă sub nicio formă sau prin orice mijloc, sau stocată într-o bază de date sau într-un sistem de recuperare, fără permisiunea prealabilă a autorului.

Această carte electronică este autorizată numai pentru plăcerea dumneavoastră personală. Această carte electronică nu poate fi revândută sau oferită altor persoane. Dacă doriți să împărtășiți această carte cu o altă persoană, vă rugăm să cumpărați un exemplar suplimentar pentru fiecare destinatar. Dacă citiți această carte și nu ați cumpărat-o sau nu a fost achiziționată numai pentru uzul dvs., atunci vă rugăm să o returnați și să cumpărați propria copie. Vă mulțumim pentru respectarea muncii asidue a acestui autor.

Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, afacerile, organizațiile, locurile, evenimentele și incidentele sunt fie produsul imaginației autorului, fie sunt folosite în mod fictiv. Orice asemănare cu persoane reale, vii sau moarte, este în întregime coincidență.

Imagine jachetă Copyright justdd , folosită sub licență de la Shutterstock.com

CUPRINS

CAPITOL UNUL
CAPITOLUL DOI
CAPITOLUL TREI
CAPITOLUL PATRU
CAPITOLUL CINCI
CAPITOLUL ŞASE
CAPITOLUL ŞAPTE
CAPITOLUL OPT
CAPITOLUL NOUĂ
CAPITOLUL ZECE
CAPITOLUL XI
CAPITOLUL DOISPREZECE
CAPITOLUL 13
CAPITOLUL 14
CAPITOLUL CINCISPREZECE
CAPITOLUL ȘAISISE
CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE
CAPITOLUL OPTSPREZECE
CAPITOLUL NOASPREZECE
CAPITOLUL 20
CAPITOLUL 21
CAPITOLUL 22
CAPITOLUL DOUAZECI ȘI TREI
CAPITOLUL 24
CAPITOLUL DOUAZECI ȘI CINCI
CAPITOLUL 26
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE
CAPITOLUL 28
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ
CAPITOLUL TREIZECE
CAPITOLUL TREIZECI UNUL

CAPITOLUL TREEI DOI
CAPITOLUL TREICEI TREI
CAPITOLUL TREIZECI PATRI
CAPITOLUL TREIZECI CINCI
CAPITOLUL TREIZECI ŞASE
CAPITOLUL TREEI ȘAPTE
CAPITOLUL TREIZECI 8
CAPITOLUL TREIZECI NOUĂ
CAPITOLUL PATRICE

„Ce mi-ai împărtăși?
Dacă este ceva spre binele general,
Pune cinste într-un ochi și moartea în celălalt,
Și le voi privi pe amândouă indiferent,
Căci lasă zeii să mă grăbească așa cum iubesc
Numele de onoare mai mult decât îmi este frică de moarte.”

--William Shakespeare
Iulius Cezar

CAPITOL UNUL

Thorgrin călărea pe spatele lui Mycoples, în timp ce ea zbura prin zona rurală întinsă a Inelului, îndreptându-se spre sud, undeva spre Gwendolyn. Thor strânse Sabia Destinului în timp ce privea în jos și văzu dedesubt, întinsă, întinderea nesfârșită a armatei de milioane de oameni a lui Andronicus, acoperind Inelul ca o ciuma de lăcuste. A simțit că Sabia îi pulsa în palmă și a știut ce îl îndeamnă să facă. Protejează inelul. Alunga invadatorii. Era aproape ca și cum Sabia i-ar fi poruncit – iar Thor era doar prea fericit să-l oblige.

Foarte curând, Thor avea să se întoarcă și să-i facă pe fiecare dintre invadatori să plătească. Acum, când Scutul a fost restaurat, Andronic și oamenii lui au fost prinși în capcană; nu mai puteau pătrunde întăriri ale Imperiului, iar Thor nu avea să se odihnească până nu i-ar fi ucis pe toți.

Dar acum nu era încă momentul pentru ucidere. Prima treabă a lui Thor a fost singura lui dragoste adevărată, femeia pentru care tânjise de atunci părăsise aceste granițe: Gwendolyn. Thor îi dorea să-și pună din nou ochii asupra ei, să o țină în brațe, să știe că era în viață. În cămașă, inelul mamei lui ardea și abia aștepta să i-l ofere lui Gwen, să-și mărturisească dragostea, să-l ceară în căsătorie. Voia ca ea să știe că nimic nu se schimbase între ei, indiferent de ce i se întâmplase. Încă o iubea la fel de mult – chiar mai mult – și avea nevoie ca ea să știe asta.

Micoplii bubuiau ușor, iar Thor simți vibrația prin cântarul ei. Mycoples, simți el, era dornic să ajungă și la Gwendolyn, înainte să i se întâmple ceva. Micoplii s-au abătut și s-au împletit în și din nori, batându-și aripile mari, iar ea părea mulțumită să fie aici, în interiorul Inelului, purtând-o pe Thor. Legătura lor era din ce în ce mai puternică, iar Thor a simțit că Mycoples îi împărtășește fiecare gând și dorință. Era ca și cum ar fi călărit pe o extensie a lui însuși.

Gândurile lui Thor s-au mutat de la Gwendolyn în timp ce zbura înăuntru și ieșind din nori. Cuvintele fostei Regine i-au dominat gândurile,

s-au tot întors la el, atât de mult pe cât Thor a preferat să le închidă. Revelația ei îl durerase dincolo de ceea ce își putea imagina. Andronic? Tatăl lui?

Nu putea fi. O parte din Thor a sperat că a fost doar un alt joc mintal crud al fostei regine, care, la urma urmei, îl urase de la început. Poate că dorise să-i implanteze gânduri false în mintea lui pentru a-l tulbura, pentru a-l ține departe de fiica ei, indiferent de motiv. Thor voia cu disperare să creadă asta.

Dar în adâncul sufletului, pe măsură ce ea rostise cuvintele, ele rezonaseră în trupul și sufletul lui Thor. El știa că sunt adevărate. Oricât de mult ar vrea să creadă altfel, în clipa în care ea a rostit-o, a știut că Andronic era, într-adevăr, tatăl lui.

Gândul atârna peste Thor ca un coșmar. Întotdeauna sperase și se rugase, undeva în fundul minții lui, ca regele MacGil să fie tatăl lui și că, cumva, Gwen nu era cu adevărat fiica lui, pentru ca ei să poată fi împreună. Thor sperase întotdeauna că în ziua în care a aflat cine este cu adevărat tatăl său, totul va avea sens în lume, că destinul lui va deveni clar.

Să afle că tatăl său nu era un erou a fost un lucru. Ar putea accepta asta. Dar să afli că tatăl său era un monstru – cel mai rău dintre toți monștrii – omul, mai mult decât orice, pe care Thor îl dorea mort – era prea mult de procesat. Thor purta linia de sânge a lui Andronicus. Ce a însemnat asta pentru Thor? Asta însemna că și el, Thor, era destinat să devină un monstru? Însemna asta că avea o dâră răutăcioasă pândind în vene? Era el sortit să devină ca el? Sau era posibil ca el să fie diferit de el, în ciuda sângelui lor comun? Destinul a călătorit prin sânge? Sau și-a făcut fiecare generație propriul destin?

De asemenea, Thor s-a străduit să înțeleagă ce însemna toate acestea pentru Sabia Destinului. Dacă legenda era adevărată – că doar un MacGil o putea mânui – asta înseamnă că Thor era un MacGil? Dacă da, cum ar putea Andronic să fie tatăl lui? Doar dacă Andronicus, cumva, era un MacGil?

Cel mai rău dintre toate, cum a putut Thor vreodată să împărtășească această veste cu Gwendolyn? Cum putea să-i spună că era fiul celui mai urat dușman al ei? De bărbatul care a atacat-o? Cu siguranță, l-ar urî pe Thor. Ar vedea chipul lui Andronicus de fiecare dată când îl vedea pe cel al lui Thor. Și totuși Thor trebuia să-i spună – nu putea să ascundă acest secret de ea. Le-ar strica relația?

Sângele lui Thor fierbea de furie. El a vrut să-l bată pe Andronic pentru că i-a fost tată, pentru că i-a făcut asta. În timp ce zburau, Thor s-a uitat în jos și a scanat pământul. Știa că Andronicus era acolo jos, undeva. Destul de curând, îl va întâlni față în față. L-ar găsi. Înfruntă-l. Și l-ar ucide.

Dar mai întâi trebuia să o găsească pe Gwendolyn. În timp ce traversau Pădurea de Sud, Thor a simțit că era aproape. Avea în piept sentimentul că ceva îngrozitor era pe cale să i se întâmple ei. Îi îndemna pe Mycoples din ce în ce mai repede, simțind că orice moment ar putea fi ultimul ei.

CAPITOLUL DOI

Gwendolyn stătea singură pe parapetele superioare ale Turnului Refugiului, îmbrăcată în hainele negre pe care i le dăduseră călugărițele, simțindu-se deja ca și cum ar fi fost aici pentru totdeauna. Fusese întâmpinată în tăcere, doar o călugăriță, ghidul ei, vorbind, o singură dată, pentru a o instrui despre regulile acestui loc: nu trebuia să se vorbească, să nu interacționeze cu niciunul dintre ceilalți. Fiecare femeie a trăit aici în propriul ei univers separat. Fiecare femeie a vrut să fie lăsată în pace. Acesta era un turn de refugiu, un loc pentru cei care căutau vindecare. Gwendolyn ar fi în siguranță aici de toate răutățile lumii. Dar și singur. Cu totul singur.

Gwendolyn a înțeles prea bine. Și ea a vrut să fie lăsată în pace.

Ea stătea acolo acum, în vârful turnului, privind priveliștea uriașă a vârfurilor copacilor din Pădurea de Sud a Inelului și se simțea mai singură ca niciodată. Ea știa că ar trebui să fie puternică, că era o luptătoare. O fiică de rege și soție – sau aproape soție – unui mare războinic.

Dar Gwendolyn a trebuit să recunoască că, oricât de mult dorește să fie puternică, inima și spiritul ei erau încă rănite. Îi era foarte dor de Thor și se temea că nu se va întoarce niciodată după ea. Și chiar dacă ar fi făcut-o, odată ce a aflat ce i s-a întâmplat, ea se temea că nu ar mai vrea să fie niciodată cu ea.

De asemenea, Gwen se simțea scobită știind că Silezia fusese distrusă, că Andronicus câștigase și că toți la care ținea fuseseră deja capturați sau uciși. Andronicus era peste tot acum. El a ocupat complet Inelul și nu mai era unde să se întoarcă. Gwen se simțea fără speranță, epuizată; mult prea epuizată pentru cineva de vârsta ei. Mai rău, avea impresia că i-ar fi dezamăgit pe toată lumea; se simțea de parcă ar fi trăit deja prea multe vieți și nu voia să mai vadă.

Gwendolyn făcu un pas înainte, sus pe margine, chiar pe marginea parapetului, dincolo de locul unde trebuia să stea cineva. Ea și-a ridicat

brațele încet și și-a întins palmele pe o parte. Simți o rafală rece de vânt, vânturile înghețate ale iernii. Au dezechilibrat-o și ea s-a legănat pe marginea prăpastiei. Ea a privit în jos și a văzut abruptul prăbușit dedesubt.

Gwendolyn ridică privirea spre cer și se gândi la Argon. Se întreba unde era el, prins în propriul său univers, ispășindu-și pedeapsa, de dragul ei. Ar da orice să-l vadă acum, să-i audă înțelepciunea pentru ultima oară. Poate asta ar salva-o, ar face-o să se întoarcă.

Dar dispăruse. Și el plătise un preț și nu se mai putea întoarce.

Gwen închise ochii și se gândi pentru ultima oară la Thor. Dacă ar fi el aici, asta ar putea schimba totul. Dacă ar fi rămas *o singură* persoană în viață pe lume care să o iubească cu adevărat, poate că asta i-ar da un motiv să continue să trăiască. Ea se uită la orizont, sperând dincolo de rațiune să-l vadă pe Thor. În timp ce privea în norii care se mișcau rapid, i se păru că aude vag, undeva la orizont, vuietul unui dragon. Era atât de îndepărtat, atât de moale, că trebuie să-și fi imaginat. Era doar mintea ei care îi juca feste. Ea știa că niciun dragon nu putea fi aici, în interiorul Inelului. Așa cum știa că Thor era departe, pierdut pentru totdeauna în Imperiu, într-un loc din care nu se va mai întoarce niciodată.

Lacrimile curgeau pe obrajii lui Gwen când se gândea la el, la viața pe care ar fi putut-o avea. De cât de aproape fuseseră odată. Ea și-a imaginat expresia de pe chipul lui, sunetul vocii lui, râsul lui. Fusese atât de sigură că vor fi de nedespărțit, încât nu vor fi niciodată sfâșiați de nimic.

„THOR!” Gwendolyn și-a dat capul pe spate și a plâns, legănându-se pe pervaz. Ea a vrut ca el să se întoarcă la ea.

Dar vocea ei a răsunat în vânt și a dispărut. Thor era la o lume departe.

Gwendolyn se întinse și ținea amuleta pe care i-o dăduse Thor, cea care îi salvase viața odată. Știa că singura ei șansă fusese folosită. Acum, nu mai erau șanse.

Gwendolyn se uită în jos peste pervaz și văzu chipul tatălui ei. Era înconjurat de lumină albă, zâmbindu-i.

Ea se aplecă înainte și atârnă un picior peste margine, închizând ochii la briză. Ea plutea acolo, prinsă între două lumi, între vii și morți. Era perfect echilibrată și știa că următoarea rafală de vânt va decide pentru ea în ce direcție va merge.

Thor , se gândi ea. *Iartă-mă.*

CAPITOLUL TREI

Kendrick a călărit în fața armatei vaste și în creștere a MacGils, Silezieni și conaționali eliberați ai Inelului, în timp ce toți ieșeau din porțile principale ale Sileziei și pe drumul larg, îndreptându-se spre est, către armata lui Andronicus. Alături de el călăreau Srog, Brom, Atme și Godfrey, iar în spatele lor, Reece, O'Connor, Conven, Elden și Indra, printre mii de războinici. În timp ce călăreau, treceau pe lângă trupurile carbonizate ale miilor de soldați ai Imperiului, negre și înțepenite din cauza suflului dragonului; alții zăceau morți de pe urma sabiei destinului. Thor dezlănțuise valuri de distrugere, ca și cum ar fi o armată cu un singur om. Kendrick a preluat totul și a fost uimit de amploarea distrugerii lui Thor, de puterea Mycoples și de Sabia Destinului.

Kendrick s-a mirat de schimbarea evenimentelor. Dar cu zile în urmă, toți fuseseră întemnițați, sub jugul lui Andronic, siliți să recunoască înfrângerea; Thor fusese încă în Imperiu, Sabia Destinului, dar un vis pierdut și nu existau puține speranțe de întoarcere. Kendrick și ceilalți fuseseră răstigniți, lăsați să moară și parcă toate erau pierdute.

Dar acum călăreau ca oameni liberi, ca soldați și cavaleri din nou, revigorați de sosirea lui Thor, impulsul s-a întors de partea lor. Micoplii fuseseră o mană divină, o forță de distrugere care ploua din cer; Silezia era acum un oraș liber, iar zona rurală a Inelului, în loc să fie plină de soldați ai Imperiului, era plină de cadavre ale Imperiului. Drumul care ducea spre est era mărginit de corpuri ale Imperiului cât de departe vedea cu ochii.

Cu toate acestea, oricât de încurajatoare erau toate acestea, Kendrick știa că o jumătate de milion de oameni ai lui Andronicus îi așteptau de cealaltă parte a Highlands. I-au bătut înapoi temporar, dar cu greu i-au șters. Iar Kendrick și ceilalți nu s-au mulțumit să stea pe călcâie și să aștepte în Silezia ca Andronicus să se regrupeze și să atace din nou – și nici nu au vrut să le permită șansa de a scăpa și de a se retrage înapoi în Imperiu. Scutul era ridicat și, la fel de mult depășiți numeric precum Kendrick și ceilalți, cel

puțin acum aveau o șansă de luptă. Acum, armata lui Andronicus fugea, iar Kendrick și ceilalți erau hotărâți să continue șirul de victorii pe care Thor îl începuse.

Kendrick aruncă o privire peste umăr la miile de soldați și oameni liberi care călăreau cu el și văzu hotărârea pe fețele lor. Cu toții gustaseră sclavia, gustaseră înfrângerea, iar acum putea să vadă cât de mult apreciau cu toții cum era să fii din nou bărbați liberi. Nu doar pentru ei înșiși, ci și pentru soțiile și familiile lor. Fiecare dintre ei a fost amărât, îndrăznit să-l facă pe Andronic să plătească și să se asigure că nu mai ataca. Aceștia erau o armată de oameni gata să lupte până la moarte și călăreau ca una. Oriunde au călărit, au eliberat din ce în ce mai mulți oameni, eliberându-i din legăturile lor și absorbind o armată întinsă și în continuă creștere.

Kendrick însuși încă se recupera din timpul petrecut pe cruce. Corpul lui nu era încă la fel de puternic precum era și încă persista durerea mereu prezentă la încheieturile mâinilor și la glezne, de unde acele frânghii grosiere îi înfipseră în el. S-a uitat la Srog și Brom și Atme, vecinii săi de pe cruce, și a văzut că nici ei nu erau la fel de puternici ca cândva. Răstignirea le-a făcut rău tuturor. Cu toate acestea, toți călăreau mândri, încurajați. Nu a fost nimic ca o șansă de a lupta pentru viața ta, o șansă de răzbunare, să te facă să-ți uiți rănile.

Kendrick a fost nespus de bucuros să-i aibă pe fratele său mai mic, Reece, și pe ceilalți frați ai Legiunii, înapoi din căutarea lor, călărind din nou alături de el. Îl sfâșiese să urmărească măcelul Legiunii din Silezia, iar faptul că acești oameni se întorc acasă i-a redat o parte din durerea. Întotdeauna fusese aproape de Reece crescând, protector cu el, luându-i rolul unui al doilea tată în toate acele vremuri în care regele MacGil fusese prea ocupat. Într-un fel, fiind doar fratele său vitreg i-a permis lui Kendrick să devină și mai aproape de Reece; nu avea nicio povară pentru ei să fie aproape și au devenit apropiați din alegere. Kendrick nu reușise niciodată să fie aproape de ceilalți frați ai săi mai mici — Godfrey își petrecuse timpul cu neadaptați în tavernă, iar Gareth — ei bine, Gareth fusese Gareth. Reece fusese singurul dintre frați care îmbrățișase câmpul de luptă și care dorise să preia viața pe care o alesese Kendrick. Kendrick nu putea fi mai mândru de el.

În trecut, când Kendrick călărease cu Reece, el fusese întotdeauna protector, ținând un ochi pe el; dar de la întoarcerea sa, Kendrick a putut vedea că Reece devenise el însuși un războinic adevărat și întărit, așa că nu

mai simțea nevoia să fie atât de atent la el. Se întrebă ce fel de greutăți trebuie să fi suferit Reece în Imperiu pentru a-l fi transformat într-un războinic la fel de împietrit și de priceput precum devenise el. Așteaptă cu nerăbdare să stea cu el și să-i audă poveștile.

Kendrick a fost nespus de bucuros că și Thor s-a întors, și nu doar pentru că Thor i-a eliberat, ci și pentru că îi plăcea și îl respecta enorm de mult pe Thor și îi pasă de el așa cum i-ar face un frate. Kendrick încă a reluat în minte imaginea lui Thor întorcându-se și mânuind Sabia. Nu putea trece peste asta. Era o viziune pe care nu se așteptase să o vadă în viața lui; într-adevăr, nu se așteptase niciodată să vadă pe *cineva* mânuind Sabia Destinului, cu atât mai puțin pe Thor, propriul lui scutier, un băiețel mic și umil dintr-un sat de fermieri de la periferia inelului. Un străin. Și nici măcar un MacGil.

Sau era el?

se întrebă Kendrick. A continuat să răstoarne în minte legenda: doar un MacGil putea mânui Sabia. În adâncul inimii sale, Kendrick a trebuit să recunoască că a sperat întotdeauna că el însuși va fi cel care o va mânui. Sperase că va fi ștampila supremă asupra legitimității sale ca un adevărat MacGil, ca fiu întâi născut. Întotdeauna visase că cumva, într-o zi, circumstanțele îi vor permite să încerce.

Dar nu i s-a oferit niciodată această șansă și nu l-a întâmpinat pe Thor realizările lui. Kendrick nu era lacom; dimpotrivă, s-a mirat de destinul lui Thor. Nu putea să înțeleagă, totuși. A fost legenda falsă? Sau Thor era un MacGil? Cum ar putea fi? Doar dacă și Thor era fiul regelui MacGil. se întrebă Kendrick. Se știa că tatăl său se culcase cu multe femei în afara căsniciei sale – care era într-adevăr felul în care el însuși fusese născut.

De aceea Thor se repezise în Silezia, după ce vorbise cu mama lui? Ce discutaseră, mai exact? Mama lui nu a vrut să spună. Era prima dată când ținea un secret față de el, față de toți. De ce acum? Ce secret ascundea ea? Ce ar fi putut să spună care l-a făcut pe Thor să fugă așa, lăsându-i pe toți fără un cuvânt?

L-a făcut pe Kendrick să se gândească la propriul său tată, la propria sa descendență. Oricât și-ar fi dorit altfel, a ars la ideea că este ilegitim și pentru a miliona oară s-a întrebat cine este adevărata lui mamă. Auzise de-a lungul vieții diverse zvonuri despre diferite femei cu care tatăl său, regele MaGil, s-ar fi culcat, dar nu a știut niciodată cu siguranță. Când totul s-a

așezat – dacă s-a întâmplat vreodată – și Inelul a revenit la normal, Kendrick s-a hotărât să afle cu siguranță cine era mama lui. El s-ar confrunta cu ea. O va întreba de ce îl lăsase să plece, de ce nu făcuse niciodată parte din viața lui. Cum îl cunoscuse pe tatăl lui. Chiar voia doar s-o cunoască, să-i vadă fața; să vadă dacă semăna cu el; și să o pună să-i spună că el era într-adevăr legitim, la fel de legitim ca oricine altcineva.

Kendrick a fost mulțumit că Thor a zburat să o recupereze pe Gwendolyn, totuși o parte din el și-ar fi dorit ca Thor să rămână. Încărcându-se în luptă, cu mult depășit numeric față de zeci de mii de oameni ai lui Andronicus, Kendrick știa că ar putea folosi Thor și Mycoples acum mai mult ca niciodată.

Dar Kendrick s-a născut și a crescut un războinic și nu era unul care să stea pe loc și să aștepte ca alții să-și ducă bătăliile pentru el. În schimb, a făcut ceea ce i-a poruncit instinctul să facă: să călărească și să cucerească cât a putut din armata Imperiului, cu propriii săi oameni. Nu avea arme speciale precum Mycoples sau Sabia Destinului, dar avea propriile sale mâini, aceleași pe care le folosea de când era copil. Și asta fusese întotdeauna suficient.

Au urcat un deal și când au ajuns pe creasta lui, Kendrick a privit peste orizont și a văzut în depărtare un mic oraș MacGil, Lucia, primul oraș la est de Silezia. Cadavrele Imperiului se întindeau pe drum și, în mod clar, valul de distrugere al lui Thor se terminase aici. La orizont îndepărtat, Kendrick a putut vedea un batalion al armatei lui Andronicus retrăgându-se, călare spre est. El a presupus că se întorceau înapoi în tabăra principală a lui Andronicus, în siguranța de cealaltă parte a Highlands. Corpul principal al armatei se retrăgea – dar lăsaseră în urmă o divizie mai mică pentru a o ține pe Lucia. Câteva mii de oameni ai lui Andronic erau staționați în oraș, stând de pază în fața ei. De asemenea, erau vizibili cetățenii săi, înrobiți de soldați.

Kendrick și-a amintit ce li se întâmplase în Silezia, cum fuseseră tratați, iar fața lui s-a înroșit de dorința de răzbunare.

"ATAC!" a țipat Kendrick.

Și-a ridicat sabia sus și în spatele lui au venit strigătele revigorate ale miilor de soldați.

Kendrick și-a dat calul cu piciorul și toți au alergat ca unul singur pe deal, îndreptându-se spre Lucia. Cele două armate se pregăteau să se înfrunte și, deși erau egale din punct de vedere al numărului, nu erau,

Kendrick știa, egale din punct de vedere al inimii. Această divizie rămășiță a armatei lui Andronicus erau invadatori în fugă, în timp ce Kendrick și oamenii lui erau gata să lupte pentru viața lor pentru a-și proteja patria.

Strigătul lui de luptă s-a înălțat până la ceruri, în timp ce se îndreptau spre porțile Luciei. Au venit atât de repede și de repede încât câteva zeci de soldați Imperiului care stăteau de pază s-au întors și s-au privit confuzi, clar că nu se așteptau la acest atac. Soldații Imperiului s-au întors, au alergat înăuntrul porților și au întors furioși manivelele pentru a coborî hersula.

Dar nu suficient de repede. Câțiva dintre arcașii lui Kendrick, care conduceau drumul, i-au tras și i-au ucis, săgețile lor aterându-le cu experiență prin piept și spate, găsind articulațiile armurii lor. Kendrick însuși a aruncat o suliță, la fel ca și Reece lângă el. Kendrick și-a găsit ținta – un războinic mare care ținea cu un arc – și a fost impresionat să vadă că Reece și-a găsit-o fără efort, străpungându-i un soldat prin inima. Poarta a rămas deschisă și oamenii lui Kendrick nu au ezitat. Cu un mare strigăt de luptă, au pornit, țintind spre inima orașului, fără să se oprească pentru a se feri de confruntare.

A apărut un zgomot mare de metal în timp ce Kendrick și ceilalți ridicau săbii, topoare, sulițe și halebarde și s-au întâlnit cu miile de soldați Imperiului care au alergat să-i întâmpine călare. Primul care a avut impact, Kendrick și-a ridicat scutul și a blocat o lovitură, în același timp legănându-și sabia și ucigând doi soldați. Fără să ezite, s-a învârtit și a blocat o altă tăietură de sabie, apoi și-a înfipt sabia în intestinul unui soldat al Imperiului. Când bărbatul a murit, Kendrick s-a gândit la răzbunare; se gândi la Gwendolyn, la poporul lui, la toţi oamenii Inelului care suferiseră.

Reece, lângă el, și-a balansat buzduganul și a lovit un soldat pe o parte a capului său, doborându-l de pe cal, apoi și-a ridicat scutul și a blocat o lovitură care venea spre el din partea lui. Și-a răsucit buzduganul și și-a scos atacatorul. Elden, alături de el, s-a repezit înainte cu securea lui mare și l-a doborât asupra unui soldat care ținea spre Reece, tăindu-i drept prin scutul și în piept.

O'Connor a tras mai multe săgeți cu o precizie mortală, chiar și la distanță atât de apropiată, în timp ce Conven s-a aruncat în luptă și a luptat nechibzuit, lăsând înainte dincolo de toți ceilalți oameni, fără să se obosească nici măcar să-și ridice scutul. În schimb, a legănat cu două săbii, îndreptându-se spre grosul soldaților Imperiului, de parcă ar fi vrut să

moară. Dar, în mod uimitor, nu a făcut-o. În schimb, a scos bărbați în stânga și în dreapta.

Indra a urmat nu departe. Era neînfricată, mai mult decât majoritatea bărbaților. Și-a folosit pumnalul cu pricepere și viclenie, tăind ca un pește printre rânduri și înjunghiând soldații Imperiului în gât. În timp ce o făcea, se gândi la patria ei, la cât de mult suferise propriul ei popor sub cizma Imperiului.

Un soldat al Imperiului și-a coborât toporul pentru capul lui Kendrick înainte ca acesta să-l poată eschiva și el s-a pregătit pentru lovitură; dar a auzit un zgomot mare și l-a văzut pe prietenul său Atme lângă el, oprind lovitura cu scutul său. Atme și-a lovit apoi sulița scurtă și l-a înjunghiat pe atacator în stomac. Kendrick știa că îi datorează viața, încă o dată.

În timp ce un alt soldat a încărcat înainte cu un arc și săgeți îndreptate spre Atme, Kendrick a atacat în față și și-a tăiat sabia în sus, a aruncat arcul sus în cer, săgeata navigând fără țintă peste capul lui Atme. Kendrick l-a lovit apoi pe soldat de puntea nasului cu mânerul sabiei, doborându-l de pe cal, unde a fost călcat în picioare. Acum erau egali.

Și așa bătălia a continuat, și mai departe, fiecare armată mergând lovitură după lovitură, bărbați căzând de ambele părți, dar mai mult de partea Imperiului, în timp ce oamenii lui Kendrick, alimentați de furie, se îndreptau din ce în ce mai departe în oraș. În cele din urmă, impulsul lor i-a măturat ca un val. Oamenii Imperiului erau războinici puternici, dar ei erau cei care erau obișnuiți să atace și erau prinși cu garda jos; în curând, nu au putut să se organizeze și să rețină umflarea armatei lui Kendrick. Au fost împinși înapoi și au căzut în număr mai mare.

După aproape o oră de lupte intense, pierderile Imperiului au devenit o retragere la scară largă. Cineva de partea lor a sunat un claxon și, unul câte unul, au început să se întoarcă și să se îndepărteze în galop, încercând să iasă din oraș.

Cu un strigăt și mai mare, Kendrick și oamenii lui au pornit după ei, urmărindu-i prin Lucia și urmărindu-i pe porțile din spate.

Oricine a rămas din batalionul Empire, încă cu sute de putere, a călărit pentru viața lor într-un haos organizat, alergând spre orizont. În Lucia s-a ridicat un strigăt mare de la captivii eliberați de la MacGil. Oamenii lui Kendrick și-au tăiat frânghiile și i-au eliberat în timp ce mergeau, iar captivii nu și-au pierdut timpul să se grăbească spre caii

soldaților căzuți din Imperiul, urcându-i, dezbrăcând armele cadavrelor și alăturându-se oamenilor lui Kendrick.

Armata lui Kendrick s-a umflat până aproape să-și dubleze dimensiunea, iar miile dintre ei au urmărit soldații Imperiului, călare în sus și în jos pe dealuri în timp ce se apropiau de ei. O'Connor și ceilalți arcași au reușit să scoată unii dintre ei, cadavrele căzând ici și colo.

Urmărirea a continuat, Kendrick întrebându-se încotro se îndreaptă, când el și oamenii lui au urcat pe un deal deosebit de înalt și s-a uitat în jos pentru a vedea unul dintre cele mai mari orașe MacGil la est de Silezia — Vinesia — cuibărit între doi munți, așezat în vale. Era un oraș substanțial, mult mai mare decât Lucia, cu ziduri groase de piatră și porți de fier forțate. Kendrick și-a dat seama că aici au fugit rămășițele batalionului Empire, deoarece orașul era protejat de zeci de mii de oameni ai lui Andronicus.

Kendrick s-a oprit cu oamenii săi în vârful dealului și a luat în considerare situația. Vinesia era un oraș important și erau cu mult depășiți numeric. Știa că ar fi nesăbuit să încerce, că cel mai sigur curs ar fi să te întorci în Silezia și să fii recunoscător pentru victoria lor de astăzi.

Dar Kendrick nu avea chef de alegeri sigure – și nici oamenii lui. Au vrut sânge. Au vrut răzbunare. Și într-o zi ca astăzi, șansele nu mai contau. Era timpul să-i anunțăm pe oamenii Imperiului din ce erau făcuți MacGil.

"ÎNCĂRCA!" strigă Kendrick.

Un strigăt s-a ridicat și mii de oameni s-au repezit înainte, năvălind nesăbuiți în josul dealului, spre marele oraș și mai marele adversar, pregătiți să-și dea viața, să riște totul pentru onoare și vitejie.

CAPITOLUL PATRU

Gareth tuși și șuieră în timp ce se împiedică prin peisajul pustiu, cu buzele crăpate din cauza lipsei de apă, cu ochii scobiți de cearcăne sub ele. Au fost câteva zile îngrozitoare și se așteptase să moară de mai multe ori.

Gareth scăpase prin pielea dinților din oamenii lui Andronicus din Silezia, ascunzându-se într-un pasaj secret adânc în zid și așteptându-și timpul. Aşteptase, ghemuit ca un şobolan în întuneric, aşteptând un moment oportun. Simțea că era acolo de zile întregi. El a asistat la toate, a privit cu neîncredere cum Thor sosise pe spatele acelui dragon, ucisese toți acei oameni ai Imperiului. În confuzia și haosul care au urmat, Gareth își găsise șansa.

Gareth se furișase prin poarta din spate a Sileziei în timp ce nimeni nu se uita și luase drumul spre sud, făcându-și drum de-a lungul marginii Canionului, lipindu-se mai ales de pădure pentru a nu fi detectat. Nu conta – drumurile erau oricum pustii. Toți plecau spre est, ducând marea bătălie pentru Inel. În timp ce mergea, Gareth a observat trupurile carbonizate ale oamenilor lui Andronicus care se întindeau pe acest drum și știa că bătăliile de aici, în sud, fuseseră deja purtate.

Gareth și-a îndreptat tot mai mult spre sud, instinctul său împingându-l înapoi spre Curtea Regelui – sau ce a mai rămas din ea. Știa că fusese devastată de oamenii lui Andronicus, că probabil era în ruine, dar totuși, voia să meargă acolo. Voia să plece departe de Silezia și să meargă în singurul loc în care știa că poate lua un port sigur. Singurul loc pe care toți ceilalți îl abandonaseră. Singurul loc în care el, Gareth, domnise cândva suprem.

După zile de drumeții, slăbit și în delir de foame, Gareth ieșise în sfârșit din pădure și zări Curtea Regelui în depărtare. Acolo era, cu pereții încă intacți, cel puțin parțial, deși carbonizați și prăbușindu-se. Peste tot în jur erau cadavrele oamenilor lui Andronicus, dovada că Thor fusese aici. Altfel stătea goală, nu mai rămânea decât șuieratul vântului.

Gareth i-a potrivit foarte bine. Oricum nu plănuia să intre în oraș. El venise aici pentru o structură mică, ascunsă, chiar în afara zidurilor orașului. Era un loc pe care îl frecventase în copilărie, o structură circulară, de marmură, care se ridica la doar câțiva metri deasupra solului și împodobită cu statui sculptate elaborat pe acoperișul ei. Întotdeauna păruse străvechi, stând jos așa, de parcă ar fi răsărit din pământ. Si a fost. Era cripta familiei MacGil. Locul unde fusese îngropat tatăl său — și tatăl său înaintea lui.

Cripta era singura structură pe care Gareth știa că va rămâne intactă. La urma urmei, cine s-ar deranja să atace un mormânt? Era singurul loc rămas în care știa că nimeni nu se va obosi vreodată să-l caute, unde putea să caute adăpost. Era un loc unde se putea ascunde, să fie lăsat complet singur. Și un loc unde ar putea fi alături de strămoșii săi. Oricât de mult îl ura Gareth pe tatăl său, în mod ciudat, se trezi că își dorea să fie mai aproape de el în aceste zile.

Gareth traversă în grabă câmpul deschis, o rafală rece de vânt făcându-l să tremure în timp ce își înfășura strâns pe umeri mantia zdrențuită. A auzit strigătul strident al unei păsări de iarnă și și-a ridicat privirea pentru a vedea creatura uriașă, îngrozitoare, neagră, care se învârtea sus deasupra capului, cu siguranță, cu fiecare strigăt, anticipând prăbușirea lui, următoarea ei masă. Gareth nu putea învinovăți. Își simțea ultimele picioare și era sigur că părea a fi o masă excelentă pentru pasăre.

Gareth ajunse în cele din urmă la clădire, apucă mânerul masiv al ușii de fier cu două mâini și smuci cu toată puterea, lumea învârtindu-se, aproape delirând de epuizare. A scârțâit și i-a luat toată puterea ca să-l întindă larg.

Gareth se grăbi în întuneric, trântind ușa de fier. A răsunat în spatele lui.

A apucat torța neaprinsă de pe perete, unde știa că era montată, i-a lovit cremenul și a aprins-o, oferindu-și suficientă lumină pentru a vedea în timp ce cobora treptele, din ce în ce mai adânc în întuneric. Deveni mai rece și mai curent cu cât pătrundea mai adânc, vântul găsindu-și drumul în jos, șuierând prin mici crăpături. Nu s-a putut abține să nu simtă ca și cum strămoșii lui urlau la el, mustrându-l.

"LASĂ-MĂ!" țipă el înapoi.

Vocea lui răsuna din nou și din nou pe zidurile criptei.

„VEȚI AVEA PREMIUL ÎN CURÂND!”

Cu toate acestea, vântul a persistat.

Gareth, înfuriat, a coborât mai adânc, până când în cele din urmă a ajuns la marea cameră de marmură, excavată cu tavanele ei de trei picioare, unde toți strămoșii săi zăceau îngropați în sarcofage de marmură. Gareth a mărșăluit solemn pe hol, pașii lui răsunând pe marmură, până la capăt, unde zăcea tatăl său.

Bătrânul Gareth ar fi spart sarcofagul tatălui său. Dar acum, din anumite motive, începea să simtă o afinitate pentru el. Cu greu putea să înțeleagă. Poate că opiumul a dispărut; sau poate pentru că știa că și el însuși va muri în curând.

Gareth ajunse la sarcofagul înalt și se aplecă deasupra lui, aplecându-și capul în jos. S-a surprins pe sine când a început să plângă.

— Mi-e dor de tine, tată, se plânge Gareth, vocea lui răsunând în gol.

A plâns și a plâns, lacrimile curgându-i pe față, până când în cele din urmă genunchii i s-au slăbit și s-a prăbușit de epuizare lângă marmură, așezat pe podea, rezemat de mormânt. Vântul urlă ca ca răspuns, iar Gareth aşează torţa, care ardea din ce în ce mai jos, o flacără minusculă scăzând în întuneric. Gareth știa că în curând totul va fi întuneric și că în curând se va alătura tuturor celor pe care îi iubea cel mai mult.

CAPITOLUL CINCI

Steffen a călcat sumbru pe drumul forestier singuratic, făcându-și încet drum din Turnul Refugiului. I-a frânt inima să o lase pe Gwendolyn acolo așa, femeia pe care jurase să o protejeze. Fără ea, el nu era nimic. De când o întâlnise, simţise că îşi găsise în sfârşit un scop în viaţă: să o vegheze, să-şi dedice viaţa să-i plătească înapoi pentru că i-a permis lui, un simplu slujitor, să urce în rânduri; și, mai ales, pentru că a fost prima persoană din viața lui care nu l-a detestat și subestimat pe baza aspectului său.

Steffen simțise un sentiment de mândrie că o ajutase să ajungă în siguranță la Turn. Dar lăsarea ei acolo îl lăsase să se simtă gol în interior. Unde s-ar duce acum? Ce ar face?

Fără ea de protejat, viața lui se simțea din nou lipsită de scop. Nu se putea întoarce la curtea regelui sau în Silezia: Andronic îi învinsese pe amândoi și și-a amintit de distrugerea pe care a văzut-o când fugise din Silezia. Ultimul pe care și-a amintit-o, toți oamenii lui erau captivi sau sclavi. Nu ar fi nicio virtute în întoarcerea. În plus, Steffen nu voia să treacă din nou Inelul și să fie atât de departe de Gwendolyn.

Steffen a mers fără țintă ore în șir, șerpuind prin potecile din pădure, adunându-și inteligența, până când îi trecu prin minte unde să meargă. A urmat drumul de țară spre nord, până la un deal, cel mai înalt punct, și de la acest belvedere a zărit un orășel cocoțat pe un alt deal în depărtare. S-a îndreptat spre ea și, când a ajuns la el, s-a întors și a văzut că acest oraș avea ceea ce îi trebuia: o vedere perfectă asupra Turnului Refugiului. Dacă Gwendolyn a încercat vreodată să o părăsească, ar fi vrut să fie aproape pentru a se asigura că era acolo pentru a o însoți, pentru a o proteja. La urma urmei, loialitatea lui era față de ea acum. Nu la o armată sau la un oraș, ci la ea. Ea era națiunea lui.

Când Steffen a ajuns în satul mic și umil, a hotărât că va rămâne aici, în acest loc, unde va putea mereu să privească Turnul și să fie cu ochii

pe ea. Pe măsură ce trecea prin porțile ei, văzu că era un oraș nedescris, sărac, un alt sat minuscul de la marginea cea mai îndepărtată a Inelului, atât de ascuns în pădurea din sud, încât oamenii lui Andronic cu siguranță nici nu se obosiseră să vină pe aici.

Steffen ajunse la privirile căscate ale zeci de săteni, cu fețe marcate de ignoranță și lipsă de compasiune, privindu-l cu gurile căscate și disprețul și batjocura familiară pe care le primise încă de când se născuse. În timp ce toți îi cercetau înfățișarea, le simțea ochii batjocoritor.

Steffen a vrut să se întoarcă și să fugă, dar se forța să nu o facă. Trebuia să fie aproape de Turn și, de dragul lui Gwendolyn, suporta orice.

Un sătean, un om corpulnic de vreo patruzeci de ani, îmbrăcat în zdrențe ca ceilalți, s-a întors și s-a îndreptat josnic spre el.

„Ce avem noi aici, un fel de om deformat?”

Ceilalți râseră, întorcându-se și apropiindu-se.

Steffen a păstrat calmul, așteptându-se la acest fel de salut, pe care îl primise toată viața. A descoperit că, cu cât oamenii de provincie erau mai mulți, cu atât se bucurau mai mult să-l ridiculizeze.

Steffen se lăsă pe spate și se asigură că arcul lui era gata peste umăr, în cazul în care acești săteni nu erau doar cruzi, ci și violenți. Știa că, dacă ar fi trebuit, ar putea scoate mai multe dintre ele cât ai clipi. Dar el nu a fost aici pentru violență. A fost aici pentru a găsi adăpost.

„Ar putea fi mai mult decât un ciudat obișnuit, nu-i așa?” întrebă altul, în timp ce un grup mare și în creștere de săteni amenințători începu să-l înconjoare.

„Din semnele lui, aș spune că este”, a spus altul. — Arată ca o armură regală.

„Și arcul acela – este o piele fină.”

„Ca să nu mai vorbim de săgeți. Cu vârf de aur, nu?

S-au oprit doar la câțiva metri distanță, încruntându-se amenințător. I-au amintit de bătăușii care l-au chinuit în copilărie.

„Deci, cine ești tu, nenorocite?” îi spuse unul dintre ei.

Steffen respiră adânc, hotărât să rămână calm.

„Vreau să spun că nu-ți face rău”, începu el.

Grupul a izbucnit în râs.

"Dăuna? Tu? Ce rău ne-ați putea face?”

„Nu ne-ai putea face rău găinilor!” a râs altul.

Steffen se înroși pe măsură ce râsetele creșteau; dar nu s-a lăsat provocat.

„Am nevoie de un loc unde să stau și de mâncare să mănânc. Am mâinile insensibile și un spate puternic pentru lucru. Setați îndeplinit o sarcină și mă voi îngriji. Nu am nevoie de multe. La fel ca și următorul om."

Steffen dorea să se piardă din nou într-o muncă ușoară, deoarece a avut toți acești ani în subsol, slujind regelui MacGil. I-ar lua mintea de la lucruri. Putea să facă muncă grea și să trăiască o viață în anonimat, așa cum fusese pregătit să facă înainte de a o întâlni pe Gwendolyn.

„Te numești bărbat?" strigă unul dintre ei râzând.

„Poate îi putem găsi ceva de folos", strigă un altul.

Steffen îl privi plin de speranţă.

„Adică să luptăm împotriva câinilor sau găinilor noștri!"

Toți au râs.

„Aș plăti o sumă mare ca să văd asta!"

— E un război acolo, în caz că nu ai observat, răspunse Steffen cu răceală. „Sunt sigur că, chiar și într-un oraș de provincie și rudimentar ca acesta, poți folosi o mână pentru a menține proviziile."

Sătenii s-au uitat unul la altul, nedumeriți.

„Desigur că știm de război", a spus unul, „dar satul nostru este prea mic. Armatele nu se vor deranja să vină aici."

„Nu-mi place felul în care vorbești", a spus altul. „Toate fanteziste? Se pare că ai avut ceva școală. Crezi că ești mai bun decât noi?"

„Nu sunt cu nimic mai bun decât următorul bărbat", a spus Steffen.

„Este evident atât de mult", a râs altul.

„Destul de glumeală!" strigă unul dintre săteni pe un ton serios.

Făcu un pas înainte și îi împinse pe ceilalți deoparte cu o palmă puternică. Era mai în vârstă decât ceilalți și părea un bărbat serios. Mulțimea s-a liniștit în prezența lui.

„Dacă vrei să spui ce spui", a spus bărbatul cu vocea lui profundă și bruscă, „pot folosi un set suplimentar de mâini pe moara mea. Plata este un sac de cereale pe zi și un ulcior cu apă. Dormi în hambar, cu restul băieților din sat. Dacă asta îți este de acord, te voi avea cu tine."

Steffen dădu din cap, mulțumit să vadă în sfârșit un bărbat serios.

„Nu mai cer nimic", a spus el.

„Pe aici", a spus bărbatul, despărțindu-și drumul prin mulțime.

Steffen l-a urmat și a fost condus la o moară uriașă de lemn, în jurul căreia erau adolescenți și bărbați. Fiecare dintre ei, transpirat și acoperit de murdărie, stătea pe șinele noroioase și împingea o roată masivă de lemn, fiecare apucând o spiță și mergând înainte cu ea. Steffen a stat acolo, a cercetat munca și și-a dat seama că va fi o muncă grea. Ar merge.

Steffen se întoarse să-i spună bărbatului că va accepta, dar bărbatul plecase deja, presupunând că va accepta. Sătenii, cu câteva trăsături finale, s-au întors la treburile lor, în timp ce Steffen privea înainte la volan, la noua viață care îi avea în față.

Pentru o licărire în timp, fusese slab, îşi permisese să viseze. Își imaginase o viață de castele, regalitate și rang. Se văzuse fiind o persoană importantă, mâna Reginei. Ar fi trebuit să știe mai bine decât să gândească atât de sus. El, desigur, nu a fost făcut pentru asta. Nu fusese niciodată. Ceea ce i se întâmplase, întâlnirea cu Gwendolyn, fusese o întâmplare. Acum, viața lui ar fi retrogradată la asta. Dar aceasta, cel puțin, era o viață pe care o cunoștea. O viață pe care a înțeles-o. O viață plină de greutăți. Și fără Gwendolyn în ea, viața asta ar fi la fel de bine pentru el.

CAPITOLUL ŞASE

Thor i-a îndemnat pe Mycoples mai repede în timp ce alergau printre nori, apropiindu-se tot mai mult de Turnul Refugiului. Thor simțea cu fiecare gram de ființă că Gwen era în pericol. A simțit vibrația trecând prin vârfurile degetelor, prin tot corpul, spunându-i, *avertizându-* l. Du-te mai repede, îi șopti.

Mai repede .

"Mai repede!" îl îndemnă Thor pe Mycoples.

Micoplii au răcnit încet în schimb, batându-și mai tare aripile mari. Thor nici măcar nu a avut nevoie să rostească cuvintele – Mycoples înțelesese totul, înainte chiar să le spună – dar a rostit cuvintele oricum. L-au făcut să se simtă mai bine. Se simțea neajutorat. Simțea că ceva nu era în regulă cu Gwen și că fiecare secundă conta.

În cele din urmă, au străbătut un petic de nori și, în timp ce au făcut-o, Thor a fost inundat de ușurare când l-a văzut ieșind la vedere, în depărtare: Turnul Refugiului. Era o piesă de arhitectură străveche și ciudată, un turn perfect rotund și slab, care se ridica direct în cer, ajungând aproape la fel de înalt ca norii. Construit dintr-o piatră veche și neagră strălucitoare, Thor putea simți puterea care iese din ea, chiar și de aici.

Pe măsură ce zburau mai aproape, deodată zări ceva sus, în vârful turnului. Era o persoană. Ea stătea pe margine, cu mâinile întinse, cu palmele lângă ea. Avea ochii închiși și se legăna în vânt.

Thor a știut imediat cine era.

Gwendolyn.

Inima îi bătea cu putere când o văzu stând acolo. El știa la ce se gândea ea. Și știa de ce. Ea credea că el a renunțat la ea și nu se putea abține să simtă că era vina lui.

"MAI REPEDE!" țipă Thor.

Micoplii și-au bătut din aripi și mai tare și au zburat atât de repede încât lui Thor i-a tăiat respirația.

Pe măsură ce se apropiau, Thor o privi pe Gwen făcându-se înapoi, de pe margine, înapoi pe siguranța acoperișului, iar inima i se umplu de ușurare. Fără să-l vadă măcar, singură, se răzgândise și hotărâse să nu sară.

Micoplii au răcnit și Gwen și-a ridicat privirea și l-a zărit pe Thor pentru prima dată. Ochii lor s-au blocat, chiar și de la această distanță mare, și el a privit șocul inundand fața ei.

Mycoples au aterizat pe acoperiș și în momentul în care a făcut-o, Thor a sărit, abia așteptând ca ea să se așeze și a fugit la Gwendolyn.

Gwen se întoarse și se uită la el, cu ochii deschiși complet surprinsă. Arăta de parcă se uita la o fantomă.

Thor alergă după ea, cu inima bătând cu putere, inundat de emoție și întinse brațele. S-au îmbrățișat și s-au ținut unul pe celălalt strâns în timp ce Thor o ridică și o strânse. O învârti din nou și din nou.

Thor a auzit-o plângând la ureche, i-a simțit lacrimile fierbinți curgându-i pe gât și cu greu îi venea să creadă că era cu adevărat aici, ținând-o, aici în carne și oase. Asta a fost real. Acesta era visul pe care îl văzuse în mintea lui, zi de zi, noapte de noapte, când fusese adânc în Imperiu, când fusese sigur că nu se va mai întoarce niciodată, nu va mai pune ochii pe Gwendolyn. Și iată-l acum, ținând-o în brațe.

Fiind departe de ea atât de mult timp, totul despre ea părea nou. S-a simțit perfect. Și a jurat că nu va mai lua niciodată un moment cu ea de la sine înțeles.

— Gwendolyn, îi șopti el la ureche.

— Thorgrin, șopti ea înapoi.

S-au ținut unul pe celălalt pentru că nu știa cât timp, apoi încet s-au tras înapoi și s-au sărutat. A fost un sărut pasional și niciunul dintre ei nu s-a dat înapoi.

— Ești în viață, spuse ea. "Esti aici. Nu pot să cred că ești aici.”

Mycoples pufni și Gwendolyn ridică privirea peste umărul lui Thor, în timp ce Mycoples își batea din aripi o dată. Fața lui Gwen se îmbujoră de frică.

— Nu-ți fie frică, spuse Thor. „Numele ei este Mycoples. Ea este prietena mea. Și ea va fi și prietena ta. Lasa-ma sa-ti arat."

Thor o luă de mână pe Gwen și o conduse încet peste parapet. Putea simți frica lui Gwen în timp ce se apropiau. El a inteles. La urma urmei, acesta era un dragon adevărat, viu, și acesta era mai aproape decât fusese Gwen de unul în viața ei.

Mycoples se uită înapoi la Gwen cu ochii ei uriași, roșii strălucitori, pufnind ușor, bătând din aripi și arcuindu-și gâtul. Thor a simțit ceva de genul geloziei. Și, poate, curiozitate.

„Mycoples, faceți cunoștință cu Gwendolyn.”

Mycoples îi întoarse capul, mândru.

Apoi, brusc, s-a întors înapoi și, în timp ce o făcea, se uită fix în ochii lui Gwendolyn, de parcă ar fi văzut prin ea. Se aplecă înăuntru, atât de aproape încât fața ei aproape că o atingea pe cea a lui Gwendolyn.

Gwen gâfâi de surpriză și de uimire – și poate de frică. Ea întinse mâna, cu mâna tremurândă, și o puse ușor pe nasul lung al lui Mycoples, atingându-și solzii violet.

După câteva secunde tensionate, Mycoples clipi în cele din urmă și își coborî nasul și l-a frecat de stomacul lui Gwen în semn de afecțiune. Micoplii continuau să-și frece nasul de stomacul lui Gwen, de parcă ar fi fixat pe el, iar Thor nu putea înțelege de ce.

Apoi, la fel de repede, Mycoples își întoarse capul și privi spre orizont.

— E frumoasă, șopti Gwen.

Se întoarse și se uită la Thor.

„Am renuntat la speranta ca te vei intoarce”, a spus ea. „Nu am crezut că o vei face.”

— Nici eu, spuse Thor. „M-a susținut să mă gândesc la tine. Mi-a dat motive să supraviețuiesc. A se intoarce."

S-au îmbrățișat din nou, ținându-se strâns, în timp ce briza îi mângâia, apoi, în cele din urmă, s-au tras înapoi.

Gwendolyn s-a uitat în jos și a observat Sabia Destinului de pe șoldul lui Thor și ochii i s-au mărit. Ea icni.

— Ai adus Sabia înapoi, spuse ea. Ea ridică privirea spre el neîncrezătoare. „ *Tu* ești cel care o mânuiește.”

Thor dădu din cap înapoi.

„Dar cum...” a început ea, apoi a încetat. În mod clar, a fost copleșită.

— Nu știu, spuse Thor. „Am fost în stare.”

Ochii ei s-au deschis de speranță când și-a dat seama de altceva.

— Atunci Scutul se ridică din nou, spuse ea plină de speranță.

Thor dădu înapoi solemn din cap.

— Andronic este prins în capcană, spuse el. „Am eliberat deja Curtea Regelui și Silezia.”

Chipul lui Gwendolyn se ridică de uşurare şi bucurie.

— Tu ai fost, spuse ea, dându-și seama. „Ne-ați eliberat orașele.”

Thor ridică modest din umeri.

„A fost Mycoples, în mare parte. Și Sabia. Tocmai am mers împreună pentru plimbare.”

Gwen a radiat.

„Și oamenii noștri? Sunt în siguranță? A supraviețuit vreunul?”

Thor dădu din cap.

„Sunt în cea mai mare parte în viață și sănătoși.”

Ea a radiat, părând din nou mai tânără.

„Kendrick te așteaptă în Silezia”, a spus Thor, „la fel ca și Godfrey, Reece, Srog și mulți, mulți alții. Toți sunt vii și sănătoși, iar orașul este liber.”

Gwendolyn se repezi înainte și îl îmbrățișă pe Thor, ținându-l strâns. Putea simți ușurarea inundă prin ea.

„Am crezut că totul a dispărut”, a spus ea, plângând încet, „pierdut pentru totdeauna”.

Thor clătină din cap.

„Inelul a supraviețuit”, a spus el. „Andronicus e pe fugă. Ne vom întoarce și îl vom șterge definitiv. Și apoi vom reconstrui.”

Gwendolyn îi întoarse brusc spatele și își întoarse privirea, privind spre cer, ștergând o lacrimă. Și-a înfășurat strâns pelerina în jurul umerilor, iar fața i s-a umplut de teamă.

— Nu știu dacă mă pot întoarce, spuse ea, ezitant. „Mi s-a întâmplat ceva. Cât ai fost plecat.”

Thor se întoarse și se îndreptă spre ea, ținându-i de umeri.

„Știu ce s-a întâmplat cu tine”, a spus el. „Mi-a spus mama ta. Nu este nimic de care să-ți fie rușine”, a spus el.

Gwendolyn se uită la el, cu ochii umpluți de surpriză și uimire.

„ *Știi* ?” întrebă ea, șocată.

Thor dădu din cap.

„Nu înseamnă nimic”, a spus el. „Te iubesc la fel de mult ca întotdeauna. Chiar mai mult. Dragostea noastră – asta este ceea ce contează. Asta este ceea ce este indestructibil. te voi razbuna. Îl voi omorî pe Andronic eu însumi. Și iubirea noastră, nu va muri niciodată.”

Gwen se repezi înainte și îl îmbrățișă strâns pe Thor, lacrimile ei curgându-i pe gâtul lui. Putea simți cât de uşurată era.

„Te iubesc”, i-a spus Gwen la ureche.

„Și eu te iubesc”, a răspuns el.

În timp ce Thor stătea acolo, ținând-o în brațe, inima i-a bătut de trepidare. Voia acum, în acest moment, mai mult ca niciodată, să o întrebe. A cere in casatorie. Dar a simțit că nu poate până când nu i-a spus mai întâi secretul său, până când i-a spus cine este tatăl său.

Gândul la asta l-a umplut de rușine și umilință. Iată-l că tocmai a jurat că-l va ucide pe omul pe care amândoi îl urau cel mai mult. Și cu următoarele cuvinte, cum a putut să anunțe că Andronic este tatăl lui?

Thor era sigur că, dacă ar fi făcut-o, Gwendolyn l-ar urî pentru totdeauna. Și nu putea risca s-o piardă. Nu după tot ce s-a întâmplat. O iubea prea mult.

Așa că, în schimb, cu mâinile tremurând, Thor băgă mâna în cămașă și scoase colierul, cel pe care îl găsise printre comorile dragonului, cu o frânghie din aur și o inimă de aur strălucitoare, încărcată cu diamante și rubine. O ridică spre lumină, iar Gwen icni la vedere.

Thor a venit în spatele ei și a prins-o în jurul gâtului ei.

„Un mic semn al dragostei și afecțiunii mele”, a spus el.

Atârna frumos de ea, aurul strălucind în lumină, reflectând totul.

Inelul i-a ars în buzunar, iar Thor a jurat că i-l va da atunci când va fi momentul potrivit. Când putea să-și facă curaj să-i spună adevărul. Dar acum nu era momentul acela, atât cât spera el că ar putea fi.

— Deci vezi, te poți întoarce, spuse Thor, mângâindu-i obrazul cu dosul mâinii. „Trebuie *să te* întorci. Oamenii tăi au nevoie de tine. Au nevoie de un lider. Inelul, fără lider, nu este nimic. Ei caută îndrumare la tine. Andronicus încă locuiește pe jumătate din Inel. Orașele noastre trebuie încă reconstruite.”

Se uită în ochii ei și o văzu gândindu-se.

— Spune da, îl îndemnă Thor. „Întoarce-te cu mine. Acest Turn nu este un loc pentru o tânără pentru a-și trăi restul zilelor. Inelul are nevoie de tine. *Am* nevoie de tine.”

Thor întinse o mână și așteptă.

Gwendolyn se uită în jos, clătinând.

Apoi, în cele din urmă, ea întinse mâna și puse o mână în a lui. Ochii ei deveneau din ce în ce mai lumini, strălucind de dragoste și căldură.

O putea vedea revenind încet la bătrâna Gwendolyn pe care o cunoștea cândva, plină de viață, iubire și bucurie. Era ca și cum ea ar fi fost o floare, fiind restaurată în fața ochilor lui.

— Da, spuse ea încet, zâmbind.

S-au îmbrățișat și el a strâns-o strâns și a jurat că nu o va mai lăsa niciodată să plece.

CAPITOLUL ŞAPTE

Erec deschise ochii și se trezi întins în brațele lui Alistair, uitându-se la ochii ei albaștri ca cristal, care străluceau de dragoste și căldură. Ea purta un mic zâmbet în colțul buzelor și el simți căldura radiind din mâinile ei și prin corpul lui. În timp ce se verifica, s-a simțit complet vindecat, renascut, de parcă nu ar fi fost niciodată rănit. Ea îl adusese înapoi din morți.

Erec se ridică și se uită surprins în ochii lui Alistair, trezindu-se întrebându-se încă o dată cine era ea cu adevărat, cum putea avea astfel de puteri.

Când Erec s-a ridicat și și-a frecat capul, și-a amintit imediat: oamenii lui Andronic. Atacul. Apărarea gulchului. bolovanul.

Erec a sărit în picioare și și-a văzut toți oamenii privind înapoi spre el, ca și cum ar aștepta învierea lui – și porunca lui. Fețele lor erau pline de ușurare.

„De cât timp sunt inconștient?” s-a întors și l-a întrebat pe Alistair, frenetic. Se simțea vinovat că și-a abandonat oamenii atât de mult timp.

Dar ea îi zâmbi înapoi cu dulceață.

— Dar pentru o secundă, spuse ea.

Erec nu putea înțelege cum putea fi asta. Se simțea atât de restabilit, de parcă ar fi dormit ani de zile. A simțit o nouă săritură în pas când a sărit în picioare, s-a întors și a alergat spre intrarea în prăpastie și și-a văzut lucrarea: bolovanul uriaș pe care îl zdrobise acum îl opri, iar oamenii lui Andronic nu mai puteau trece prin el. . Ei reușiseră imposibilul și renunțaseră la armata mult mai mare. Cel putin pentru moment.

Înainte să poată sărbători, Erec a auzit un țipăt brusc venind de sus și și-a ridicat privirea: acolo, în vârful stâncii, unul dintre oamenii săi a țipat, apoi s-a prăbușit cu spate, capăt peste cap și a aterizat pe pământ, mort.

Erec s-a uitat în jos și a văzut o suliță înțepată în corpul bărbatului, apoi s-a uitat înapoi în sus și a văzut o mulțime de activitate, strigăte și țipete izbucnind peste tot. În fața ochilor lui, zeci de oameni ai lui Andronic au apărut în vârf, luptându-se corp la corp cu oamenii ducelui, ducând

lovitură după lovitură, iar Erec și-a dat seama ce s-a întâmplat: comandantul Imperiului și-a împărțit forțele, trimițând pe unele prin prăpastie. , și trimițând pe alții direct pe fața muntelui.

"ÎN PARTEA DE SUS!" porunci Erec. "A URCA!"

Oamenii ducelui l-au urmat în timp ce el alerga drept pe fața muntelui, cu sabia în mână, urcând ascensiunea abruptă de stâncă și praf. La fiecare câțiva metri aluneca și întinse palma, zgâriind-o de piatră, apucând-o, făcând tot posibilul să nu cadă pe spate. A alergat, dar faţa era atât de abruptă încât era mai mult urcare decât alergare; fiecare pas era greu de luptat, armura zgomotând în jurul lui, în timp ce oamenii săi se umflau, ca niște capre de munte, direct pe stâncă.

„ARCAȘI!” țipă Erec.

Jos, câteva zeci de arcași ai ducelui, care escaladau muntele, s-au oprit și au țintit direct pe stâncă. Au dezlănțuit o salvă de săgeți și câțiva soldați ai Imperiului au țipat și s-au aruncat înapoi, prăbușindu-se de-a lungul stâncii. Un trup s-a aruncat asupra lui Erec; s-a eschivat și abia a evitat-o. Unul dintre oamenii ducelui nu a fost totuși atât de norocos – un cadavru l-a lovit și l-a trimis să zboare înapoi la pământ, țipând, mort sub greutatea sa.

Arcașii Ducelui au săpat și s-au așezat în sus și în jos pe munte, trăgând de fiecare dată când un soldat al Imperiului își trecea capul peste marginea stâncii pentru a-i ține la distanță.

Dar lupta acolo sus a fost strânsă, corp la corp, și nu toate săgețile și-au atins semnul: o săgeată ratată, strângându-se accidental în spatele unuia dintre oamenii ducelui. Soldatul a țipat și și-a arcuit spatele, iar un soldat al Imperiului a profitat și l-a înjunghiat, dându-l pe spate, țipând pe stâncă. Dar, în timp ce soldatul Imperiului a fost expus, un alt arcaș i-a aterizat o săgeată în intestin, scoțându-l și pe el, cadavrul său căzând cu fața înainte peste margine.

Erec și-a dublat eforturile, la fel ca și cei din jur, sprintând cu tot ce avea drept în sus pe stâncă. Când se apropia de vârf, la doar câțiva pași depărtare, a alunecat și a început să cadă; se bate, întinse mâna și apucă o rădăcină groasă care ieșea din piatră. S-a ținut pentru viață, atârnând de ea, apoi s-a tras în sus, și-a recăpătat picioarele și a continuat până sus.

Erec a ajuns în vârf înaintea celorlalți și a alergat înainte cu un strigăt de luptă, cu sabia ridicată sus, dornic să ajute să-și apere oamenii, care își țineau pozițiile în vârf, dar erau împinși înapoi. Erau doar câteva

zeci de oamenii săi aici, și fiecare era implicat în lupte corp la corp cu soldații Imperiului, depășiți numeric cu doi la unu. Cu fiecare secundă care trecea, tot mai mulți soldați ai Imperiului apăreau în vârf.

Erec a luptat ca un nebun, încărcând și înjunghiând doi soldați deodată, eliberându-și oamenii. Nu era nimeni mai rapid în luptă decât el, nu în tot Inelul și, cu două săbii în mână, tăind în toate direcțiile, Erec și-a folosit abilitățile unice de campion al Argintului pentru a lupta împotriva Imperiului. Era un val de distrugere cu un singur om în timp ce se învârtea, se abătu și se tăia, îndreptându-se din ce în ce mai adânc chiar în grosul soldaților Imperiului. S-a eschivat, s-a lovit cu capul și a parat și a mers atât de repede încât a optat să nu-și folosească scutul.

Erec i-a sfâşiat ca un vânt, doborând o duzină de soldaţi înainte ca aceştia abia să aibă ocazia să se apere. Și oamenii ducelui, de jur împrejurul lui, s-au adunat.

În spatele lui, ceilalți oameni ai Ducelui au ajuns și ei în vârf, Brandt și Ducele conducând drumul, luptând alături de Erec. Curând, impulsul s-a transformat și s-au trezit împingând-o pe oamenii Imperiului, cadavrele strângându-se în jurul lor.

Erec s-a înfruntat cu ultimul soldat al Imperiului rămas în vârf, iar el l-a împins înapoi, apoi s-a lăsat pe spate și l-a lovit cu piciorul, trimițându-l de partea Imperiului, țipând în timp ce se prăbuși înapoi.

Erec și oamenii lui stăteau cu toții acolo, retrăgându-și respirația; Erec a mers înainte, peste palierul larg, până la marginea Imperiului a stâncii. Voia să vadă ce era dedesubt. Imperiul încetase să mai trimită oameni aici sus, cu înțelepciune, dar Erec avea sentimentul că ar putea avea încă unii în rezervă. Oamenii lui au venit lângă el și s-au uitat și ei în jos.

Nimic din imaginația cea mai sălbatică a lui Erec nu l-a pregătit pentru ceea ce a văzut mai jos. Inima i s-a scufundat. În ciuda sutelor de oameni pe care reușiseră să-i ucidă, în ciuda faptului că au sigilat cu succes prăpastie și au luat terenul înalt, mai rămâneau sub zeci de mii de soldați Imperiului.

Erec abia îi venea să creadă. Le trebuise tot ce aveau pentru a ajunge atât de departe, iar toate pagubele pe care le făcuseră nici măcar nu făcuseră o adâncime în armura nesfârșită a Imperiului. Imperiul ar trimite tot mai mulți oameni aici sus. Erec și oamenii lui ar putea ucide încă zeci, poate chiar sute. Dar în cele din urmă, miile aveau să treacă.

Erec stătea acolo, simțindu-se fără speranță. Pentru prima dată în viață, știa că era pe cale să moară, aici, pe acest pământ, în această zi. Nu a existat nicio cale de ocolire. Nu a regretat. Se apărase eroic și, dacă ar fi să moară, nu exista o cale sau un loc mai bun. Își strânse sabia și se oțeli, iar singura lui ezitare a fost că Alistair ar trebui să fie în siguranță.

Poate s-a gândit că în viața următoare va avea mai mult timp cu ea.

„Ei bine, ne-am descurcat bine", se auzi o voce.

Erec se întoarse și îl văzu pe Brandt stând lângă el, cu mâna pe mânerul sabiei, și el resemnat. Cei doi luptaseră împreună nenumărate bătălii, fuseseră depășiți numeric de multe ori – și totuși Erec nu trebuia să vadă niciodată expresia de pe chipul prietenului său pe care o vedea acum. Trebuie să-l fi oglindit pe a lui: a semnalat că moartea era aici.

— Măcar vom coborî cu săbiile în mână, spuse ducele.

El a făcut ecou exact gândurilor lui Erec.

Jos, oamenii Imperiului, parcă și-ar fi dat seama, au ridicat privirea. Mii dintre ei au început să se mire, să mărșăluiască la unison, îndreptându-se spre stâncă, cu armele scoase. Sute de arcași ai Imperiului au început să îngenuncheze, iar Erec știa că vor mai fi doar câteva momente până când va începe vărsarea de sânge. S-a pregătit și a respirat adânc.

Deodată s-a auzit un zgomot scârțâit de undeva pe cer, la orizont. Erec ridică privirea și cercetă cerul, întrebându-se dacă auzea lucruri. Odată, auzise strigătul unui dragon și s-a gândit că poate suna așa. Fusese un sunet pe care nu-l uitase niciodată, unul pe care îl auzise în timpul antrenamentului, în timpul Sutei. Era un strigăt pe care nu crezuse să-l mai audă niciodată. Nu putea fi posibil. Un dragon? Aici în Ring?

Erec și-a întins gâtul și, în depărtare, printre norii care se despărțeau, a văzut o viziune care avea să-i fie arsă în minte pentru tot restul vieții: zburând spre ei, cu aripile sale mari batând, era un imens dragon violet cu mari, ochi roșii strălucitori. Vederea îl umplu pe Erec de groază, mai mult decât ar putea orice armată.

Dar, pe măsură ce se uită mai atent, expresia lui s-a transformat într-una de confuzie. A crezut că poate vedea doi oameni călare pe spatele dragonului. În timp ce Erec își miji ochii, i-a recunoscut. Îi jucau păcălele ochii?

Acolo, pe spatele dragonului, stătea Thorgrin și în spatele lui, strângându-l de talie, era fiica regelui MacGil. Gwendolyn.

Înainte ca Erec să înceapă să proceseze ceea ce vedea, balaurul se aruncă în jos, aruncându-se spre pământ ca un vultur. Deschise gura și țipă un sunet îngrozitor, un sunet atât de ascuțit încât un bolovan de lângă Erec începu să se despartă. Întregul pământ s-a cutremurat când dragonul s-a aruncat, și-a deschis gura și a suflat un foc diferit de orice văzuse Erec vreodată.

Valea s-a umplut de strigătele și strigătele a mii de soldați ai Imperiului, în timp ce val după val de foc îi cuprinse, toată valea devenind luminată de flăcări. Thor a îndreptat dragonul în sus și în jos în rândurile oamenilor lui Andronicus, ștergându-i zeci de ei într-o clipă.

Soldații rămași s-au întors și au fugit, alergând spre orizont. Thor le-a vânat și pe acestea, îndreptându-și dragonul să sufle din ce în ce mai mult foc.

În câteva clipe, toți bărbații de sub Erec – oamenii de care fusese atât de sigur că îi vor duce la moarte, erau ei înșiși morți. Din ei nu au mai rămas decât cadavre carbonizate, foc și flăcări, suflete care au fost cândva. Întregul batalion al Imperiului dispăruse.

Erec ridică privirea, cu gura căscată de șoc, și privi cum balaurul se ridica sus în aer, batea din aripile mari și zbura pe lângă ele. S-a îndreptat spre nord. Oamenii lui au izbucnit într-un mare urale când au trecut pe lângă ei.

Erec a rămas fără cuvinte în admirație pentru eroismul lui Thor, neînfricarea lui, controlul pe care îl avea asupra acestei fiare – și a puterii fiarei. Lui Erec i se oferise o a doua șansă la viață – el și toți oamenii lui – și, pentru prima dată după ceva timp, se simțea optimist. Acum ar putea câștiga. Chiar și împotriva milioanelor de oameni ai lui Andronic, cu o fiară ca asta, ar putea *câștiga de* fapt .

„Bărbați, marș!” porunci Erec.

Era hotărât să urmeze urmele dragonului, mirosul de sulf, focul de pe cer, oriunde îi ducea. Thorgrin se întorsese și era timpul să i se alăture.

CAPITOLUL OPT

Kendrick a încărcat pe calul său, înconjurat de oamenii săi, miile dintre ei s-au adunat în afara Vinesiei, orașul major în care batalionul lui Andronic se retrăsese. O grilajă înaltă, de fier, bloca porțile orașului, zidurile sale de piatră erau groase și mii de oameni ai lui Andronicus plineau înăuntru și în afară, depășind cu mult armata lui Kendrick. Elementul surpriză nu mai era de partea lui.

Mai rău, din spatele orașului ieșiră la vedere încă mii de oameni ai lui Andronic, întăriri, care inundau câmpiile. Tocmai când Kendrick a crezut că le aveau pe fugă, situația se inversase rapid. De fapt, acum armata a mărșăluit spre Kendrick, ordonată, disciplinată, un val masiv de distrugere.

Singura alternativă acum era să se retragă în Silezia, să o țină temporar până când Imperiul o va lua din nou, până când toți vor fi din nou sclavi. Și asta nu ar putea fi niciodată.

Kendrick nu fusese niciodată unul care să se retragă dintr-o confruntare, chiar și atunci când era depășit numeric, și nici unul dintre ceilalți viteji războinici de aici din armata lui MacGil, din Silezia, din Silver. Kendrick știa că toți aveau să lupte cu el până la moarte. Și în timp ce strânse mânerul sabiei, știa că asta va trebui să facă în această zi.

Oamenii Imperiului au scos un strigăt de luptă, iar oamenii lui Kendrick l-au întâmpinat cu unul mai tare al lor.

În timp ce Kendrick și oamenii săi coborau panta pentru a întâmpina armata care venea, știind că era o bătălie pe care nu o puteau câștiga, dar hotărâți să o ducă oricum, oamenii lui Andronicus au luat viteza și au alergat și ei spre ei. Kendrick simți aerul curgându-i prin păr, simți vibrația mânerului sabiei în mână și știa că era o chestiune de timp până când se trezi pierdut în acel mare zgomot de metal, în acel mare și familiar rit al săbiilor.

Kendrick a fost surprins să audă ceva ca un țipăit sus; și-a întins gâtul ca să privească în sus spre cer și a văzut ceva izbucnind printre nori

care l-a făcut să se uite de două ori. O mai văzuse o dată – Thor apărând pe spatele lui Mycoples – totuși, vederea i-a tăiat răsuflarea. Mai ales că de data aceasta, Gwendolyn a călărit și pe spate.

Inima lui Kendrick s-a umflat în timp ce i-a privit scufundându-se și și-a dat seama ce era pe cale să se întâmple. A rânjit larg, și-a ridicat sabia mai sus și a încărcat mai repede, realizând pentru prima dată că victoria în această zi va fi, până la urmă, a lor.

*

Thor și Gwen zburau pe spatele lui Mycoples, țesându-se înăuntru și ieșind din nori, marile ei aripi batându-se din ce în ce mai repede în timp ce el o îndemna. A simțit pericolul de dedesubt pentru Kendrick și ceilalți, a coborât jos și a spart printre nori. În fața lui s-a deschis o vedere de ochi a peisajului: în mijlocul dealurilor ondulate ale Inelului, a văzut întinderea vastă a diviziei lui Andronicus, alergând pentru oamenii lui Kendrick pe câmpiile deschise.

Thor l-a îndemnat pe Mycoples să coboare.

"Picaj!" şopti el.

S-a scufundat jos, atât de aproape de pământ încât Thor aproape că putea să sară de pe jos, apoi a deschis gura și a suflat foc, căldura lui aproape cântându-l pe Thor. Valuri și valuri de foc se rostogoleau prin câmpii și se auziră strigătele îngrozite ale oamenilor din Imperiu. Micoplii au provocat distrugeri, spre deosebire de orice văzuseră vreodată bărbații, aprinzând kilometri de peisaj și mii de oameni ai lui Andronic au căzut.

Cine a supraviețuit s-a întors și a fugit. Thor i-ar lăsa pe ceilalți pentru ca Kendrick să aibă grijă.

Thor s-a întors spre oraș și a văzut încă mii de soldați Imperiului înăuntru. Știa că Mycoples nu putea manevra într-o zonă atât de restrânsă, cu pereții ei abrupți și îngusti, și că ar fi prea riscant să o aseze acolo. Thor a văzut sute de soldați țintind cerul cu săgeți și sulițe și se temea de pagubele pe care le-ar putea face Mycoplelor la distanță atât de scurtă. Nu i-a plăcut deloc. A simțit că Sabia Destinului îi pulsa în mână și a știut că aceasta era o luptă pe care va trebui să o ducă el însuși.

Thor i-a îndrumat pe Mycoples în fața orașului, în afara uriașei grilaje de fier.

Când ea se aşează, el se aplecă şi îi şopti la urechea lui Mycoples: „Poarta. Arde-l și îl voi lua de acolo.”

Mycoples stătea acolo și se zgudui la el, dând din aripi în semn de sfidare. În mod clar, a vrut să rămână cu Thor, să lupte alături de el în interiorul orașului. Dar Thor nu i-a dat șansa.

„Aceasta este bătălia mea”, a insistat el. — Și am nevoie să o duci pe Gwen în siguranță.

Micoplii păreau să recunoască. Deodată, se lăsă pe spate și sufla foc pe poarta de fier, până când, în cele din urmă, aceasta s-a topit.

Thor se aplecă spre Mycoples.

"Merge!" îi şopti el. „Du-l pe Gwendolyn în siguranță.”

Thor a sărit de pe spatele ei și, în timp ce o făcea, a simțit Sabia Destinului pulsand în mâna lui.

„Thor!” strigă Gwen.

Dar Thor deja alerga spre porțile topite. L-a auzit pe Mycoples decolând și a știut că o duce pe Gwen în siguranță.

Thor a sprintat prin porțile deschise și în curte, chiar în inima orașului, în masa a mii de oameni. Sabia Destinului a vibrat în mâna lui Thor ca o ființă vie, purtându-l de parcă ar fi fost mai ușor decât aerul. Tot ce trebuia să facă era să țină.

Thor și-a simțit brațul, încheietura mâinii și corpul mișcându-se, tăind și atacând în toate direcțiile, sabia răsunând prin aer în timp ce tăia oamenii ca untul, ucigând zeci dintr-o singură lovitură. Thor s-a rotit și a dezlănțuit daune în toate direcțiile. La început, Imperiul a încercat să-l atace înapoi; dar după ce Thor a tăiat prin scuturi, prin armuri, prin alte arme de parcă nici măcar nu ar fi acolo, după ce a ucis rând după rând de oameni, și-au dat seama cu ce se confruntau: un vârtej de distrugere magic, de neoprit.

Orașul a intrat în haos. Miile de soldați Imperiului s-au întors și au încercat să fugă din oraș, să scape de Thor. Dar nu era încotro. Condus de sabie, Thor era prea rapid, ca fulgerul care se răspândește prin oraș. Soldații, cuprinsi de panică, au fugit în zidurile orașului, unul în celălalt, făcând căpătâi pentru a ieși.

Thor nu i-a lăsat să scape. El a sprintat prin fiecare colț al orașului, sabia purtându-l cu o viteză diferită de cea pe care o cunoscuse vreodată și, în timp ce se gândea la Gwendolyn și la ce îi făcuse Andronicus, a ucis soldat după soldat, răzbunând. Era timpul să îndreptăm greșelile pe care Andronicus le abătuse asupra Inelului.

Andronic. Tatăl lui. Gândul îl ardea ca un foc. Cu fiecare tăietură de sabie, Thor și-a imaginat că îl ucide, ștergându-și strămoșii. Thor a vrut să

fie altcineva, de *la* altcineva. Și-a dorit un tată de care să fie mândru. Oricine în afară de Andronic. Și dacă a ucis destui dintre acești oameni, poate, doar poate, ar putea fi eliberat de el.

Thor s-a luptat năucit, învârtindu-se în toate direcțiile, până când, în cele din urmă, și-a dat seama că nu se dădea la nimic. S-a uitat în jur și a văzut că fiecare soldat, fiecare dintre miile lui Andronicus, zăcea pe pământ, mort. Orașul era plin de cadavre. Nu mai era nimeni pe care să-l omoare.

Thor stătea singur în piața orașului, respirând greu, cu Sabia strălucitoare în mână și niciun suflet nu se agita.

Thor auzi o urale îndepărtată; s-a rupt din ea, a alergat pe poarta orașului și a văzut, în depărtare, oamenii lui Kendrick, încărcând, urmărind rămășițele armatei, împingându-i înapoi.

În timp ce Thor a sprintat pe poarta orașului, Mycoples l-a văzut și a coborât, așteptând întoarcerea lui, Gwen încă pe spate. Thor a urcat pe dragon și s-au ridicat din nou în aer.

Au zburat peste armata lui Kendrick și Thor i-a văzut de sus, ca niște furnici de sub el. Au aplaudat victorie în timp ce el zbura peste ei. În cele din urmă, se aflau în fața armatei lui Kendrick, în fața masei mari de oameni, cai și praf. În față erau rămășițele împrăștiate ale legiunilor lui Andronic.

— Jos, șopti Thor.

S-au scufundat și au ajuns în spatele oamenilor lui Andronic și, în timp ce făceau, Mycoples au suflat foc, ștergând un rând după altul, marele zid de foc mergând din ce în ce mai repede. Au apărut țipete și, în curând, Thor a distrus întreaga spate.

În cele din urmă, nu mai era nimeni pe care să-l omoare.

Au continuat să zboare, traversând câmpiile întinse, Thor dorind să fie sigur că nu mai era nimeni. În depărtare, Thor a văzut marele lanț muntos, Highlands, care despărțea estul estului de vest. Între aici și Highlands nu era un singur soldat al Imperiului în viață. Thor era mulțumit.

Întregul Regat Occidental al Inelului fusese eliberat. Fusese destulă ucidere pentru o zi. Soarele a început să apune și orice se afla în față, în partea de est a Highlands, ar putea rămâne acolo deocamdată.

Thor se întoarse și zbură înapoi spre Kendrick. Peisajul rural s-a repezit sub el și în curând a auzit strigătele și uralele bărbaților, privind în sus la cer, aplaudându-și numele.

S-a așezat în fața armatei, descălecând și ajutând-o pe Gwendolyn să coboare.

Ei au fost îmbrățișați de grupul uriaș, toți năvălind înainte, o mare bucurie de victorie ridicându-se în timp ce soldații intrau din toate părțile. Kendrick, Godfrey, Reece și ceilalți frați ai săi de legiune, Silver - toți cei pe care Thor îi cunoscuse și la care ținea vreodată s-au grăbit să-l îmbrățișeze pe el și pe Gwendolyn.

Erau toți, în cele din urmă, uniți. În cele din urmă, au fost liberi.

CAPITOLUL NOUĂ

Andronic a năvălit prin tabăra lui și, într-un acces impulsiv de furie, a întins mâna cu ghearele lui lungi și a tăiat capul tânărului soldat care s-a întâmplat, spre marea lui nenorocire, să stea în apropiere. În timp ce mărșăluia, Andronicus a decapitat un soldat după altul, până când, în cele din urmă, oamenii lui au înțeles ideea și au fugit să nu se apropie de el. Ar fi trebuit să știe mai bine decât să fie lângă el când era într-o astfel de dispoziție.

Soldații s-au despărțit în timp ce Andronicus a năvălit prin tabăra lui de zeci de mii, toți păstrând o distanță sănătoasă. Chiar și generalii săi au stat în siguranță departe, lăsând în spatele lui, știind mai bine decât să se apropie de el când era atât de supărat.

Înfrângerea a fost un lucru. Dar o înfrângere ca aceasta — a fost fără precedent în istoria Imperiului. Andronicus nu mai experimentase niciodată înfrângerea. Viața lui fusese un șir lung de victorii, fiecare mai brutală și mai satisfăcătoare decât următoarea. Nu știa cum se simțea înfrângerea. Acum a făcut-o. Și nu i-a plăcut.

Andronicus a alergat iar și iar în mintea lui ce sa întâmplat, cum au mers lucrurile atât de prost. Abia ieri părea că victoria lui era completă, de parcă Inelul ar fi fost al lui. Distrusese Curtea Regelui și cucerise Silezia; îi subjugase pe toți MacGil și umilise liderul lor, Gwendolyn; îi torturase pe cei mai mari soldați ai lor, sus pe cruci, îl ucisese deja pe Kolk și fusese pe cale să-i execute pe Kendrick și pe ceilalți. Argon se amestecase în treburile lui, o smulsese pe Gwendolyn înainte ca el să o poată ucide, iar Andronicus fusese pe cale să rectifice asta, să o recupereze și să o execute, împreună cu toți ceilalți. Fusese la o zi departe de victoria completă și măreție.

Și apoi totul se schimbase, atât de repede, în rău. Thor și acel dragon apăruseră la orizont ca o apariție rea, coboriseră ca un nor și cu flăcările lor mari și Sabia Destinului reușiseră să distrugă divizii întregi de oameni. Andronicus fusese martor la toate la o distanţă sigură; avusese bunul simț al

luptei să se retragă aici, în această parte a Highlands, în timp ce cercetașii lui continuau să-i aducă înapoi rapoarte pe tot parcursul zilei despre daunele făcute de Thor și dragonul. În sud, lângă Savaria, un întreg batalion a fost distrus; la Curtea Regelui și în Silezia a fost la fel de rău. Acum întregul Regat Occidental al Inelului, cândva sub controlul său, a fost eliberat. Era de neconceput.

Se înăbuși în timp ce se gândea la Sabia Destinului. Făcuse atât de mult ca să-l îndepărteze de Inel, iar acum se întorsese aici și odată cu el, Scutul se ridicase. Asta însemna că era prins aici cu oamenii pe care îi avea; putea pleca, desigur, dar nu mai putea primi întăriri înăuntru. El a estimat că mai avea o jumătate de milion de soldați aici, pe această parte a Highlands, mai mult decât suficient pentru a-i depăși numeric pe MacGil; dar împotriva lui Thor, Sabia Destinului și acel dragon, numerele nu mai contau. Acum șansele, în mod ironic, erau împotriva *lui* . Era o poziție în care nu mai fusese niciodată.

De parcă lucrurile nu puteau să se înrăutăţească şi mai rău, spionii lui îi aduseseră, de asemenea, rapoarte despre tulburări înapoi acasă, în capitala Imperiului, despre Romulus care se făcuse înţeles să-i ia tronul.

Andronicus mârâia de furie în timp ce năvăli prin tabăra lui, dezbătând opțiunile sale, căutând pe cineva, pe cineva de vină. În calitate de comandant, știa că cel mai înțelept lucru de făcut, din punct de vedere tactic, ar fi să se retragă și să părăsească Inelul acum, înainte ca Thor și dragonul său să-i găsească, pentru a salva forțele pe care le-a mai rămas, a urca pe navele sale și a naviga înapoi spre Imperiu în rușine să-și păstreze tronul. La urma urmei, Inelul nu era decât o pată în imensa întindere a Imperiului și fiecare mare comandant avea dreptul la cel puțin o înfrângere. Încă avea să conducă nouăzeci și nouă la sută din lume și știa că ar trebui să fie mai mult decât mulțumit de asta.

Dar nu așa a fost calea Marelui Andronic. Andronic nu era unul care să fie prudent sau mulțumit. Își urmase întotdeauna pasiunile și, deși știa că era riscant, nu era pregătit să părăsească acest loc, să admită înfrângerea, să permită Inelului să-i scape din strânsă. Chiar dacă ar trebui să-și sacrifice întregul Imperiu, ar găsi o modalitate de a zdrobi și de a domina acest loc. Indiferent de ce a fost nevoie.

Andronicus nu putea controla dragonul sau Sabia Destinului. Dar Thorgrin... a fost o chestiune diferită. Fiul său.

Andronicus se opri și oftă la acest gând. Cât de ironic: propriul său fiu, ultimul obstacol rămas în calea dominației sale asupra lumii. Cumva, părea potrivit. Inevitabil. Întotdeauna, știa el, oamenii cei mai apropiați te-au rănit cel mai mult.

Și-a adus aminte de profeție. Fusese o greșeală, desigur, să-și lase fiul să trăiască. Marea lui greșeală în viață. Dar avusese un punct slab pentru el, deși știa că profeția spunea că ar putea duce la propria lui moarte. Îl lăsase pe Thor să trăiască, iar acum venise momentul să sufere prețul.

Andronic a continuat să năvălească prin tabără, urmărit de generalii săi, până când în cele din urmă a ajuns la periferie și a dat peste un cort mai mic decât ceilalți, singurul cort stacojiu într-o mare de negru și aur. Era o singură persoană care avea îndrăzneala să aibă un cort de altă culoare, singura de care se temeau oamenii lui.

Rafi.

Vrăjitorul personal al lui Andronicus, cea mai sinistră creatură pe care o întâlnise vreodată, Rafi îl sfătuise pe Andronicus la fiecare pas, îl protejase cu energia lui răuvoitoare, fusese mai responsabil pentru ascensiunea lui decât oricare altul. Andronic ura să se întoarcă la el acum, să recunoască cât de mult avea nevoie de el. Dar când întâlnea un obstacol care nu era al acestei lumi, un lucru de magie, era întotdeauna către Rafi către care se îndrepta.

În timp ce Andronicus se apropia de cort, două ființe malefice, înalte și subțiri, ascunse în mantii stacojii, cu ochi galbeni strălucitori ieșind din spatele glugăi lor, s-au uitat în spate. Erau singurele creaturi din toată această tabără care nu ar îndrăzni să-și plece capetele în prezența lui.

— Îl chem pe Rafi, a declarat Andronicus.

Cele două creaturi, fără să se întoarcă, se întinseră fiecare cu o singură mână și traseră înapoi clapele cortului.

În timp ce făceau ei, un miros oribil a ieșit la Andronicus, făcându-l să se retragă.

A fost o lungă așteptare. Toți generalii s-au oprit în spatele lui Andronic și au privit cu nerăbdare, la fel ca întreaga tabără, care s-au întors să vadă. Tabăra s-a îngroșat de tăcere.

În cele din urmă, din cortul stacojiu a ieșit o creatură înaltă și slabă, de două ori mai înaltă ca Andronicus, slabă ca o ramură dintr-un măslin, îmbrăcată în cele mai întunecate robe stacojii, cu o față invizibilă, ascunsă undeva în întuneric. în spatele glugăi sale.

Rafi stătea acolo și se uită înapoi, iar Andronicus nu a putut să-și vadă decât ochii lui galbeni, neclintiți, care priveau înapoi, înfipți în carnea lui prea palidă.

A urmat o tăcere tensionată.

În cele din urmă, Andronic a făcut un pas înainte.

— Îl vreau pe Thorgrin mort, spuse Andronicus.

După o lungă tăcere, Rafi chicoti. Era un sunet profund, tulburător.

„Părinți și fii", a spus el. "Întotdeauna la fel."

Andronicus a ars înăuntru, nerăbdător.

"Poți să ajuți?" apăsă el.

Rafi a rămas acolo tăcut, prea mult, suficient de mult încât Andronicus să se gândească să-l omoare. Dar știa că asta va fi frivol. Odată, înfuriat, Andronicus încercase să-l înjunghie impetuos, iar în aer, sabia i se topise în mână. Mânerul îi arsese și mâna; i-au trebuit luni să-și revină după durere.

Așa că Andronic a rămas acolo, strângând din dinți și suportând tăcerea.

În cele din urmă, sub gluga lui, Rafi toarcă.

— Energiile care îl înconjoară pe băiat sunt foarte puternice, spuse Rafi încet. „Dar toată lumea are o slăbiciune. El a fost ridicat prin magie. El poate fi doborât și prin magie."

Andronic, intrigat, a făcut un pas înainte.

„Despre ce magie vorbești?"

Rafi făcu o pauză.

„Un fel pe care nu l-ai întâlnit niciodată", a răspuns el. „Un fel rezervat doar unei ființe ca Thor. El este problema ta, dar el este mai mult decât atât. El este mai puternic chiar și decât tine. Dacă trăiește să vadă ziua."

Andronicus furios.

„Spune-mi cum să-l prind", a cerut el.

Rafi clătină din cap.

„Asta a fost întotdeauna slăbiciunea ta", a spus el. „Alegi să-l capturezi, nu să-l omori."

— Îl voi captura mai întâi, răspunse Andronicus. „Atunci ucide-l. Există sau nu o cale?"

Urmă o altă tăcere lungă.

„Există o modalitate de a-l dezlipi de putere, da”, a spus Rafi. „Cu sabia lui prețioasă dispărută și dragonul său dispărut, el va fi la fel ca orice alt băiat.”

— Arată-mi cum, a cerut Andronicus.

Urmă o tăcere lungă.

„Pentru un preț”, a răspuns în cele din urmă Rafi.

— Orice, spuse Andronicus. „Îți dau orice”

Se auzi un chicot lung și întunecat.

„Cred că într-o zi vei ajunge să regreti asta”, a răspuns Rafi. "Foarte foarte mult."

CAPITOLUL ZECE

În timp ce Romulus mărșăluia pe drumul asfaltat meticulos, făcut din cărămizi de aur, care ducea la Volusia, capitala Imperiului, soldații îmbrăcați în cele mai frumoase lucruri au atras atenția. Romulus a mers în fața restului armatei sale, redus la doar câteva sute de soldați, abătuți și învinși din lupta lor cu dragonii.

Romulus clocoti. A fost o plimbare a rușinii. Întreaga lui viață se întorsese mereu învingător, defilat ca un erou; acum a revenit la tăcere, într-o stare de jenă, aducând înapoi, în loc de trofee și prizonieri, soldați care fuseseră învinși.

L-a ars înăuntru. Fusese atât de stupid din partea lui să meargă atât de departe în urmărirea Sabiei, să îndrăznească să lupte cu dragonii. Ego-ul lui îl condusese mai departe; ar fi trebuit să știe mai bine. Avusese norocul să scape deloc, cu atât mai puțin cu vreunul dintre oamenii săi intact. Încă mai auzea țipetele bărbaților săi, încă le simțea mirosul de carne carbonizată.

Oamenii lui fuseseră disciplinați și luptaseră cu curaj, mărșăluind spre moarte la comanda lui. Dar după ce miile lui s-au redus în fața ochilor lui la câteva sute, a știut când să fugă. El ordonase o retragere grăbită, iar rămășița forțelor sale se strecurase în tuneluri, ferite de respirația dragonilor. Rămăseseră în subteran și făcuseră tot drumul înapoi spre capitală pe jos.

Acum iată-le, mărșăluind prin porțile orașului care se ridicau la o sută de picioare spre cer. Când au intrat în acest oraș legendar, construit în întregime din aur, mii de soldați Imperiului s-au încrucișat în toate direcțiile, mărșăluind în formațiuni, aliniind străzile, atragându-se în atenție în timp ce trecea. La urma urmei, cu Andronicus plecat, Romulus era liderul *de facto* al Imperiului și cel mai respectat dintre toți războinicii. Adică până la pierderea lui de astăzi. Acum, după înfrângerea lor, el nu știa cum îl va vedea oamenii.

Înfrângerea nu ar fi putut veni într-un moment mai rău. Era momentul în care Romulus își pregătea lovitura de stat, pregătindu-se să preia puterea și să-l înlăture pe Andronic. În timp ce își făcea drum prin orașul meticulos, fântâni care trec, poteci de grădină pavate meticulos, servitori și sclavi pretutindeni, s-a mirat că în loc să se întoarcă, așa cum își imaginase, cu Sabia Destinului în mână, cu mai multă putere decât ar fi avut vreodată. avea, în schimb se întorcea într-o poziție de slăbiciune. Acum, în loc să poată revendica puterea care i-a fost pe bună dreptate, ar trebui să-și ceară scuze în fața Consiliului și să spere să nu-și piardă poziția.

Marele Consiliu. Gândul la asta îl răsuci înăuntru. Romulus nu era unul care să răspundă nimănui, cu atât mai puțin unui consiliu format din cetățeni care nu mânuiseră niciodată o sabie. Fiecare dintre cele douăsprezece provincii ale Imperiului a trimis doi reprezentanți, două duzini de lideri din fiecare colț al Imperiului. Din punct de vedere tehnic, ei au condus Imperiul; în realitate, totuși, Andronic a condus așa cum a dorit, iar Consiliul a făcut așa cum a spus.

Dar când Andronicus plecase spre Inel, dăduse Consiliului mai multă autoritate decât o aveau vreodată; Romulus a presupus că Andronicus făcuse asta pentru a se proteja și a-l ține în frâu pe Romulus, pentru a se asigura că mai avea un tron la care să se întoarcă. Mișcarea lui încurajase Consiliul; acţionau acum ca şi cum ar avea o autoritate reală asupra lui Romulus. Iar Romulus a trebuit, deocamdată, să sufere nedemnul de a trebui să răspundă acestor oameni. Toți erau prieteni aleși de mână ai lui Andronicus, oameni pe care Andronicus i-a înrădăcinat pentru a se asigura că tronul său nu va muri niciodată. Consiliul a căutat orice scuză pentru a-l întări pe Andronic și a slăbi orice amenințare la adresa lui - în special pe Romulus. Iar înfrângerea lui Romulus le-a lăsat o deschidere perfectă.

Romulus a mărșăluit până la strălucitoarea clădire a Capitoliei, o clădire uriașă, neagră, rotundă, care se ridica sus spre cer, înconjurată de coloane de aur, cu o cupolă aurie strălucitoare. Arbora steagul Imperiului și deasupra ușii era încorporată imaginea unui leu de aur cu un vultur în gură.

În timp ce Romulus urca o sută de trepte de aur, oamenii lui așteptau la baza pieței. Merse singur, făcând treptele către ușile capitolului câte trei, cu armele zgomotând împotriva armurii lui în timp ce mergea.

A fost nevoie de o duzină de servitori pentru a deschide ușile masive din vârful treptelor, fiecare de cincizeci de metri înălțime, făcute din aur strălucitor, cu știfturi negre peste tot, fiecare gravată cu sigiliul Imperiului.

Le-au deschis până la capăt, iar Romulus a simțit curentul rece rupându-i, încrețindu-i părul de pe piele în timp ce mărșăluia în interiorul întunecat. Ușile uriașe s-au închis trântind în urma lui și s-a simțit, ca întotdeauna când intra în această clădire, ca și cum ar fi fost îngropat.

Romulus s-a zbătut pe podelele de marmură, cizmele lui răsunând, strângând maxilarul, dorind să termine cu această întâlnire și să treacă la lucruri mai importante. Auzise un zvon despre o armă fantastică, chiar înainte de a veni aici, și trebuia să știe dacă era adevărată. Dacă da, ar schimba totul, ar schimba echilibrul în întregime în puterea lui. Dacă ar exista cu adevărat, atunci toate acestea – Andronic, Consiliul – nu ar mai însemna nimic pentru el. De fapt, întregul Imperiu ar fi în sfârșit al lui. Gândirea la această armă era singurul lucru care îl ținea pe Romulus încrezător și sigur în timp ce urca încă un set de trepte, printr-un alt set de uși uriașe și, în cele din urmă, în camera rotundă care ținea Marele Consiliu.

În interiorul acestei camere imense se afla o masă neagră, circulară, goală în centru, cu un pasaj îngust în care cineva să intre. De jur împrejur stătea Consiliul, în douăzeci și patru de veșminte negre, așezat cu severitate în jurul mesei, toți bătrâni cu coarne gri și ochi stacojii, picurând roșii de la prea mulți ani. Pentru Romulus era umilitor să trebuiască să le înfrunte, să treacă prin intrarea îngustă din centrul mesei, să fie înconjurat de oamenii cărora trebuia să se adreseze. A fost umilitor să fii forțat să te întorci în orice direcție pentru a le adresa. Întregul design al acestei camere, această masă, a fost doar o altă tactică de intimidare a lui Andronicus.

Romulus stătea acolo, în centrul încăperii, în tăcere, căci nu știa cât timp, arzând. A fost tentat să iasă, dar a trebuit să se verifice.

„Romulus din Legiunea Octakin”, a anunțat oficial unul dintre consilieri.

Romulus s-a întors și a văzut un consilier slab, mai în vârstă, cu obrajii scobiți și părul cărunt, care se uita la el cu ochi stacojii. Acest om era un prieten al lui Andronicus, iar Romulus știa că va spune orice pentru a-i atrage favoarea lui Andronicus.

Bătrânul și-a dres glasul.

„Te-ai întors în Volusia înfrânt. În rușine. Ești îndrăzneț să vii aici.”

„Ați devenit un comandant nesăbuit și grăbit”, a spus un alt consilier.

Romulus se întoarse și văzu niște ochi disprețuitori care se uitau la el din cealaltă parte a cercului.

„Ai pierdut mii de oameni ai noștri în căutarea ta inutilă a Sabiei, în confruntarea ta nesăbuită cu dragonii. Ai eșuat pe Andronic și Imperiul. Ce ai de spus pentru tine?”

Romulus se uită înapoi, sfidător.

„Îmi cer scuze pentru nimic”, a spus el. „Recuperarea Sabiei a fost importantă pentru Imperiu.”

Un alt bătrân se aplecă înainte.

— Dar *nu* l-ai recuperat, nu-i așa?

Romulus se înroşi. L-ar ucide pe acest om dacă ar putea.

„Aproape am reușit”, a răspuns el în cele din urmă.

„ *Aproape* nu înseamnă nimic.”

„Am întâlnit obstacole neașteptate.”

„Dragoni?” a remarcat un alt consilier.

Romulus se întoarse spre el.

„Cât de prost ai putea fi?” spuse consilierul. „Chiar credeai că poți câștiga?”

Romulus și-a dres glasul, mânia lui crescând.

"Nu am. Scopul meu a fost să nu ucid dragonii. Era pentru a recupera Sabia.”

„Dar din nou, nu ai făcut-o.”

„Și mai rău”, a spus altul, „ai dezlănțuit dragonii împotriva noastră. Sosesc rapoarte despre atacurile lor, în tot Imperiul. Ai început un război pe care nu-l putem câștiga. Este o mare pierdere pentru Imperiu.”

Romulus a încetat să mai răspundă; știa că nu va duce decât la mai multe acuzații și recriminări. Până la urmă, aceștia erau oamenii lui Andronic și toți aveau o agendă.

„Este păcat că însuși Marele Andronic nu este aici pentru a te pedepsi”, a spus un alt consilier. „Sunt sigur că nu te-ar lăsa să trăiești ziua.”

Și-a dres glasul și se lăsă pe spate.

„Dar în absența lui, trebuie să așteptăm întoarcerea lui. Deocamdată, vei comanda armatei să trimită legiuni de nave pentru a-l întări pe Marele Andronic din Inel. Cât despre tine, vei fi retrogradat, dezbrăcat de brațele și rangul tău. Rămâi în cazarmă și așteaptă alte ordine de la noi.”

Romulus se uită cu privirea, neîncrezător.

„Bucură-te că nu te executăm pe loc. Acum lasă-ne”, a spus un alt consilier.

Romulus și-a strâns pumnii, fața lui devenind violet și i-a privit pe fiecare dintre consilieri. El a jurat să-i omoare pe fiecare dintre ei. Dar s-a forțat să se abțină, spunându-și că acum nu era momentul. S-ar putea să obțină o oarecare satisfacție să-i ucidă acum, dar nu i-ar aduce scopul final.

Romulus se întoarse și ieși din cameră, cizmele lui răsunând, trecând prin ușă în timp ce servitorii au deschis-o, apoi au închis-o trântind în urma lui.

Romulus ieși din clădirea Capitoliei, coborî cele o sută de trepte de aur și se îndreptă spre grupul său de oameni care așteptau. Se adresă secundului său.

„Domnule”, a spus generalul, înclinându-se jos, „care este porunca dumneavoastră?”

Romulus se uită înapoi, gândindu-se. Bineînţeles că nu se putea supune ordinelor Consiliului; dimpotrivă, acum era momentul să-i sfidăm.

„Este comandamentul Consiliului ca toate navele Imperiului de pe mare să se întoarcă acasă pe țărmurile noastre deodată.”

Ochii generalului s-au deschis larg.

„Dar domnule, asta l-ar lăsa pe Marele Andronicus abandonat în interiorul Inelului, fără nicio modalitate de a se întoarce acasă.”

Romulus se întoarse și se uită la el, cu ochii înghețați.

„Nu mă întrebați niciodată”, a răspuns el, cu vocea de oțel.

Generalul a plecat capul.

"Desigur domnule. Iartă-mă."

Comandantul său s-a întors și a plecat în grabă, iar Romulus știa că își va executa ordinele. Era un soldat credincios.

Romulus zâmbi în sinea lui. Cât de prost fusese Consiliul să creadă că el le va amâna, că le va îndeplini ordinele. Îl subestimaseră foarte mult. La urma urmei, nu aveau pe nimeni care să-i impună retrogradarea și până când nu ajungeau să-și dea seama, Romulus, deși avea putere, va executa suficiente comenzi pentru a-i împiedica să câștige putere asupra lui. Andronic era grozav, dar Romulus era mai mare.

Un bărbat stătea la periferia pieței, purtând o haină verde strălucitoare, gluga trasă în jos, dezvăluind o față largă și plată, galbenă, cu patru ochi. Bărbatul avea mâini lungi și slabe, degete lungi cât brațul lui Romulus și stătea în picioare răbdător. Era un Wokable. Lui Romulus nu-i plăcea să se ocupe de această rasă, dar în anumite împrejurări a fost obligat – și acesta a fost unul dintre acele vremuri.

Romulus se îndreptă spre Wokable, simțindu-și înfiorătoarea de la câțiva metri depărtare, în timp ce creatura privea înapoi cu cei patru ochi. Întinse mâna cu unul dintre degetele lungi și îi atinse pieptul. Romulus se opri rece la contactul cu degetul vâscos.

„Am găsit pentru ce ne-ai trimis”, a spus creatura. Wokable-ul scoase un zgomot ciudat de gâlgâit în fundul gâtului. „Dar te va costa scump.”

„Voi plăti orice”, a spus Romulus.

Creatura făcu o pauză, ca și cum ar fi hotărât.

„Trebuie să vii singur.”

se gândi Romulus.

„De unde știu că nu minți?” întrebă Romulus.

Creatura s-a aplecat înăuntru și s-a apropiat cât a putut de un zâmbet. Romulus și-ar fi dorit să nu fi fost. A scos la iveală sute de dinți ascuțiți și mici în maxilarul dreptunghiular.

„Nu,” a spus.

Romulus se uită în toți ochii săi. Știa că nu ar trebui să aibă încredere în această creatură. Dar trebuia să încerce. Premiul pe care l-a atârnat era prea mare pentru a fi ignorat. Era premiul pe care Romulus îl căuta toată viața: arma mitică care, spunea legenda, putea să coboare Scutul și să-i permită să traverseze Canionul.

Creatura s-a întors cu spatele și a început să se îndepărteze, iar Romulus a rămas acolo, privind-o.

În cele din urmă, a urmat-o.

CAPITOLUL XI

Gwendolyn călărea pe spatele lui Mycoples, în spatele lui Thor, ținându-l strâns, vântul năvălind prin părul ei. Era frig, dar se simțea atât de înviorător. Începea să se simtă din nou vie.

De fapt, Gwendolyn nu se simțise niciodată atât de fericită ca acum. Toate s-au simțit bine în lume din nou. Își simțea copilul bătându-și cu piciorul în stomac și îi simțea bucuria că era lângă Thor. Gwen a ars de emoție să-i spună lui Thor vestea, dar aștepta momentul perfect. Și de când părăsiseră Turnul Refugiului, nu mai avuseseră nicio clipă să vorbească.

Fusese un vârtej de luptă și aventură, cei doi zburând pe Mycoples, Gwendolyn urmărind cu uimire cum fiara distrugea zeci de oameni ai lui Andronicus. Nu a simțit nicio milă pentru ei. Dimpotrivă, se simțea mulțumită, simțea că dorința ei de răzbunare se împlinește încet. Cu fiecare soldat al Imperiului pe care l-au ucis, cu fiecare oraș și oraș pe care l-au eliberat, ea simțea că greșelile erau corectate. După toate înfrângerile, după ce și-a văzut patria distrusă, s-a simțit bine să fie în sfârșit învingătoare.

După ce au eliberat Vinesia, Kendrick și oamenii săi au început să se întoarcă în Silezia. Gwendolyn și Thor au decis să zboare înapoi pe cont propriu și să-i întâlnească acolo. Cu Mycoples, erau mult mai rapizi decât caii și aveau mult timp de liber. Thor îi îndrumase lui Mycoples să-i ducă într-un tur aerian al Regatului de Vest. În timp ce zburau, Gwen s-a uitat în jos cu satisfacție pentru a vedea zeci de oameni ai lui Andronicus distruși, acoperind pământul peste tot, de la Highlands la Canyon. Regatul Vestului, a fost uşurată să vadă, era complet liber.

Desigur, jumătate din armata Imperiului a rămas de cealaltă parte a Highlands, dar Gwendolyn nu era îngrijorat de asta acum. Văzând daunele uriașe pe care Thor le-a provocat în această zi, era evident pentru ea că ar putea șterge rămășița oamenilor lui Andronicus într-o altă zi. Andronicus nu avea de ales acum decât să se predea sau să cadă în înfrângere.

Pentru prima dată în ea nu-și putea aminti cât timp, nu mai era nevoie să-și facă griji. Acum era timpul să sărbătorim. Mycoples își batea aripile mari și Gwendolyn o examină cu uimire, încă cu greu reușind să conceapă că călărea pe spatele unui dragon.

S-a agățat de Thor în timp ce făceau o plimbare romantică prin Inel, privind în jos la munți și văi și dealuri, văzându-i pentru prima dată din această perspectivă. Ajunseră în Canion și, în depărtare, ea putu să zărească galbenul strălucitor al Tartuvianului la orizont. S-au întors și au zburat de-a lungul marginii Canionului, iar respirația i-a fost tăiată văzându-l din această perspectivă, cu ceața învolburată strălucind în soarele apus. Părea la fel de vast ca lumea.

S-au întors și s-au îndreptat spre Silezia, iar inima lui Gwen a tresărit la gândul că se va reuni cu toți oamenii ei. Înainte de sosirea lui Thor, fusese atât de nervoasă să se întoarcă, să-și înfrunte oamenii. Dar acum, nu mai simțea rușine; dimpotrivă, se simțea plină de bucurie și chiar de mândrie. Cuvintele de înțelepciune ale lui Argon se ascundeau în cele din urmă și în cele din urmă și-a dat seama că ceea ce i s-a întâmplat nu avea nimic de-a face cu cine era ea, că nu o definea. Întreaga ei viață era înaintea ei și avea puterea de a alege dacă își va lăsa să trăiască fericită sau să-și lase viața distrusă. Ea hotărâse că va trăi. Asta a fost cea mai bună răzbunare. Nu a lăsat nimic să o doboare.

Toate culorile diferite scânteiau în ceața de dedesubt și era cea mai romantică călătorie pe care o făcuse vreodată, dincolo de cele mai sălbatice vise ale ei. Ea a fost, mai ales, încântată să împărtășească asta cu Thor. Abia aștepta să aterizeze, până când în sfârșit au avut timp singuri împreună, să-i spună vestea uimitoare că este însărcinată. Simțea că și Thor avea ceva să-i spună și nu se putea abține să nu se întrebe dacă avea de gând să o facă în căsătorie. Ea a zâmbit la gândul asta, ametită de emoție. Nu era nimic pe lume pe care și-ar fi dorit mai mult.

Au zburat deasupra Curții Regelui și inima lui Gwendolyn a căzut să vadă rămășița acestui oraș glorios, zidurile sale carbonizate, casele abandonate, fântânile dărâmate și statuile. Dar pereții ei, cel puțin, încă stăteau în picioare; erau carbonizate și se prăbușeau pe alocuri, dar nu se prăbușiseră toate. Gwen se simțea hotărâtă, plină de un sentiment de scop. Și-a jurat că va reconstrui Curtea Regelui. Ea avea să o facă mai mare decât a fost vreodată, chiar și pe vremea tatălui ei. Ar fi un bastion strălucitor al

speranței, un far pe care să-l vadă toți. Ei vor vedea că Inelul a supraviețuit și că va continua să supraviețuiască timp de secole.

Au zburat din ce în ce mai spre nord și, în cele din urmă, Silezia a apărut la vedere, cu piatra sa roșie strălucitoare ridicându-se în aer, scânteind la orizont. Orașele sale superioare și inferioare erau vizibile chiar și de aici, iar inima lui Gwen bătea mai repede când i-a văzut pe Kendrick și pe toți bărbații întorcându-se de la victorie, inundând prin porțile orașului și în piața uriașă a orașului.

Thor i-a îndemnat pe Mycoples să continue și s-au prăbușit, ajungând chiar în centrul orașului. În timp ce făceau ei, o mare urale s-a ridicat în rândul bărbaților, iar Mycoples și-a arcuit gâtul și a zguduit de mândrie.

Thor a descălecat, apoi a luat-o de mână pe Gwen și a ajutat-o să coboare, iar în timp ce picioarele lor au atins pământul, au fost întâmpinați cu uralele a mii de oameni. Mulțimea groasă și-a fluturat extatic pălăriile și a scandat numele lui Thor și Gwendolyn. Putea să vadă dragostea și devotamentul de pe toate fețele lor în timp ce se repezeau înainte și o îmbrățișau din toate părțile. Și-a dat seama că erau încântați să o aibă înapoi. Și sentimentul i-a umplut inima. Se gândise că s-ar putea să o privească cu rușine sau dezamăgire. Ea greșise atât de mult. Ei încă o iubeau la fel de mult ca întotdeauna; poate chiar mai mult.

Gwen se simțea din nou acasă. Acesta era locul ei, aici, cu acești oameni, ajutându-i. Nu într-un Turn al Refugiului, izolându-se de lume. Avea nevoie să îmbrățișeze lumea. Argon avusese dreptate.

"Sora mea!" se auzi vocea.

Inima lui Gwen s-a ridicat când s-a întors pentru a-l vedea pe fratele ei cel mai mic, Reece, stând în fața ei, viu. Revenise din căutarea lui în Imperiu. Nu se așteptase niciodată să-l vadă stând din nou în fața ei.

El s-a repezit înainte și a îmbrățișat-o, iar ea l-a îmbrățișat înapoi. Părea mai bătrân, mai întărit în luptă, mai matur.

„Sunt atât de fericită că ești în viață”, a spus ea.

Starea de spirit din aer era dincolo de festivă, dincolo de jovială – era de bucurie. Parcă toată lumea de aici s-ar fi născut din nou. Ea și-a îmbrățișat fratele Godfrey, fratele ei Kendrick și apoi o persoană după alta s-a ridicat și a îmbrățișat-o, un flux nesfârșit de binevoitori. În timp ce stătea acolo lângă frații ei, nu se putea abține să nu se gândească la tatăl ei și la ceilalți frați ai ei. Aici stăteau ea, Kendrick, Godfrey și Reece, patru din

șase dintre ei. Gareth fusese pierdut pentru toți. Și Luanda, ca întotdeauna, a rămas depărtată, părea că nu a putut trece peste gelozia ei față de Gwendolyn. Dar cel puțin erau patru și se simțea la fel de aproape de Kendrick, Godfrey și Reece, ca niciodată. Se simțea, în cele din urmă, ca și cum toți ar fi devenit o familie apropiată. Era ironic că trebuia să se întâmple după ce tatăl lor a murit.

Mitingul s-a transformat într-o sărbătoare masivă, toți silezienii eliberați atât de fericiți că sunt în viață, că au ieșit de sub degetul lui Andronic. Godfrey nu a pierdut timpul: a îndreptat un grup de oameni, cu ajutorul lui Akorth și Fulton, către taverne ascunse, iar în curând butoaiele de bere au fost aruncate în curte. Din toți cetățenii se ridicară strigăte și urale, iar Gwendolyn se simți ridicată pe umerii cuiva. Era sus în aer, strigând de încântare, în timp ce Thor era așezat pe umerii cuiva lângă ea. A venit un alt strigăt mare și urale, în timp ce cei doi au defilat prin oraș. Au apărut muzicieni, zgârnind chimvale, cântând la flaut și la trâmbițe și la tobe, cântând cântece tradiționale, vesele. Oamenii au început să danseze.

Gwendolyn a fost coborâtă și Thor a găsit-o, strângându-și brațele cu ea și învârtindu-o în dansul lor tradițional. Gwen țipă de râs în timp ce se învârtea cu ea, mai întâi într-o direcție, apoi în alta, cei doi dansând printre mii de alții, învârtindu-se sălbatic, legandu-și brațele, apoi dându-și drumul. Și-au schimbat parteneri, iar Gwen s-a trezit legandu-și armele cu Godfrey, apoi Kendrick, apoi Reece, apoi Elden, apoi O'Connor, apoi Srog, apoi înapoi la Thor.

Toți au dansat și au dansat în timp ce soarele a început să apune, punctând aerul cu urale, în timp ce burdufuri au fost trecute în jur, cu căni spumante de bere. Oamenii au băut, au cântat, au aplaudat și au mai dansat, iar spre surprinderea lui Gwen, Silesia a fost din nou plină de sunete de bucurie și râs.

Pe măsură ce cerul s-a întunecat, torțe au fost aprinse peste tot, luminând noaptea, iar dansul și sărbătoarea au continuat ca și cum ziua tocmai începuse. Gwen s-a uitat în sus și a văzut o scenă improvizată răsturnată, o scândură mare de lemn pe roți, înaltă de trei metri. Când a ajuns în centrul pieței, fratele ei Godfrey a sărit pe ea cu un strigăt, însoțit de Akorth și Fulton și de alți câțiva prieteni ai lui Godfrey pe care i-a recunoscut din taverne. Au urcat cu toții pe scenă cu căni de bere în ambele mâini, bând mult, în strigătele și uralele a mii de oameni.

Mulțimea s-a adunat în jur când Godfrey, Akorth și Fulton au venit în față și li s-au adresat.

„Cred că este timpul pentru o piesă, frații și surorile mele, nu-i așa?” strigă Godfrey.

În schimb, a venit un uriaș strigăt de aprobare.

„Dar, Domnul meu, despre ce ar trebui să fie piesa?” urlă Akorth cu vocea exagerată a unui actor rău. Gwendolyn râse.

„Eu zic... este o piesă despre Andronic!” interveni Fulton.

Au venit huiduieli de la mulțimea beată și zbuciumată.

„Și cine îl va juca?” strigă Godfrey.

„De ce sunt cel mai înalt și cel mai gras dintre voi toți, așa că cred că rolul mi-ar cădea”, a răspuns Akorth, aplecându-se în față și încruntându-se la mulțime cu o privire exagerată, batjocorind pe Andronicus.

Mulțimea a răcnit de încântare, iar Gwendolyn a râs cu ei. M-am simțit atât de bine să râzi. Ea a simțit o eliberare a tuturor emoțiilor ei reținute, urmărind fețele exagerate ale actorilor răi, toți batându-l pe Andronicus împreună. Se simțea din nou în siguranță, simțea că nu mai era singură, ca și cum ar fi fost toți în asta împreună. M-a simțit atât de bine să fiu din nou în viață și liberă, iar râsul de grijile ei le făcea pe toate să pară nesubstanțiale.

Thor a venit lângă ea, și-a strecurat un braț în jurul taliei și a strâns-o strâns, râzând cu ea. Îi plăcea să simtă mâna lui pe stomacul ei; o făcea să se gândească la copilul lor. În timp ce privea apusul soarelui pe acest oraș străvechi și roșu strălucitor, a vrut să înghețe acest moment de bucurie și râs, ca să nu se termine niciodată. În sfârșit, totul era bine în lume. Și-a dorit doar să rămână așa pentru totdeauna.

*

Reece râse cu poftă în timp ce stătea acolo în mulțime, lângă frații săi din Legiunea, Thor, Elden, O'Connor și Conven, și îi privea pe Godfrey, Akorth și Fulton pe scenă. Fusese prima dată când râse, nu știa cât timp și nu se putea opri din râs în timp ce îl privea pe Akorth imitându-l pe Andronicus.

„Cred că voi juca McCloud!” Fulton a explodat publicului.

Au huiduit cu toții, iar Fulton și-a ascuns fața în mâini, apoi a scos o batistă și și-a acoperit unul dintre ochi într-un plasture pe ochi.

„Oh, am uitat, acum îmi lipsește un ochi!” a strigat el, batjocorindu-se pe McCloud, iar toată mulțimea a hohotit în râs.

„MacGils m-au învins, așa că, fără altă speranță, mă voi alătura lui Andronicus!” strigă Fulton. S-a grăbit peste scenă și și-a legat brațele cu Akorth și, împreună, au străbătut scena, unul împiedicându-se de celălalt, în valuri de râsete.

„Atunci asta va face mai ușor să vă ucizi pe amândoi!” strigă Godfrey, repezindu-se înainte cu o sabie simulată și înjunghiându-i pe fiecare dintre ei.

Mulțimea a răcnit și a țipat de aprobare când Akorth și Fulton s-au prăbușit pe scenă; toți ceilalți actori au sărit înăuntru, prefăcându-se că îi înjunghie.

Reece a râs cu ceilalți, berea urcându-i-se în cap. După toate acele luni de călătorie, mă simțeam atât de bine să fiu acasă. După toate greutățile prin care au trecut în Imperiu, o parte din el nu se așteptase niciodată să ajungă în viață acasă și era încă în stare de șoc. Era atât de obișnuit să fie într-un mediu ostil, să fie în modul luptă, încât se simțea grozav să ai o noapte în care să te odihnești pe călcâie, să nu-ți faci griji că era atacat.

Dar, în timp ce prietenii lui țipau de râs și priveau piesa, blocați, Reece era distras. Alte lucruri i-au preocupat gândurile și s-a desprins din grup, scrutând mulțimea, așa cum se întorsese de atunci, căutând orice semn al femeii care îi preocupa gândurile.

Selese.

De când se întorsese în Ring, Reece nu se mai putea gândi la nimic altceva. Și-a amintit că ea locuia într-un sat mic, nu departe de aici, dar auzise și rapoartele și știa că toate acele sate au fost atacate. Știa că majoritatea sătenilor muriseră; totuși mai auzise că câțiva scăpaseră și ajunseseră aici, în Silezia, să caute refugiu. El s-a rugat ca ea să fie printre supraviețuitori, să fi reușit cumva, să fie aici cu ceilalți și să-și amintească încă de el.

Mai presus de toate, el spera că ea îi pasă de el chiar și o mică parte la fel de mult pe cât îi ținea el de ea.

Gândurile la Selese l-au susținut pe tot parcursul căutării sale și a jurat că, dacă se va întoarce vreodată în viață, o va găsi și să-i spună cât de mult îi pasă de ea. Acum că era acasă, simțea că nu mai are timp de pierdut.

Reece s-a grăbit prin mulțime, căutând toate fețele, dornică de orice semn al ei. Dar oricât s-ar fi uitat el, împiedicându-se printre rânduri de oameni, nu a văzut nici urmă de ea.

Inima i s-a scufundat în timp ce își făcea drum prin mulțimea de mii, roiind încoace și încolo. Pe măsură ce cerul devenea din ce în ce mai întunecat, era și mai greu să disting fețele care străluceau în lumina slabă a torțelor. Toate au început să se estompeze după un timp.

Reece a început să se simtă fără speranță. Probabil că Seles nu reușise, își spuse el. Și chiar dacă ar fi făcut-o, probabil că tot nu ar fi interesată de el.

Mirosul de mâncare a umplut aerul, iar Reece s-a întors și a văzut mese lungi de banchet ținute pe rânduri, pline cu tot felul de carne și brânzeturi și delicatese. Pe măsură ce slujitorii le puneau la drum, masele au coborât asupra lor. Reece, cu stomacul mârâind, se plimbă, apucă o bucată de carne și sfâșie în ea. Nu-și dăduse seama cât de foame îi era și, în timp ce devora o pulpă de pui și o mână de cartofi și luă o tragere lungă din halba de bere, sa simțit întinerit.

Reece stătea acolo, uitându-se liber la piesă, fără să privească cu adevărat și întrebându-se ce se întâmplase vreodată cu Selese.

Deodată, a simțit o bătaie pe umăr.

Reece sa întors și inima i s-a oprit.

Stând acolo, cu un zâmbet pe buze, strângându-și nervos mâinile și ridicând privirea la el, nesigură, era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată.

Selese.

Acolo stătea, privindu-l cu atâta dragoste în ochii ei strălucitori, încântată pe chipul ei să-l vadă.

Reece, surprins cu garda jos, a trebuit să clipească de mai multe ori, întrebându-se dacă era real sau doar o născocire a imaginației lui.

„Te-am căutat peste tot”, a spus ea. „I-am găsit pe frații tăi din Legiunea și mi-au spus că s-ar putea să te găsesc la masa de banchet.”

„Au făcut-o?” spuse Reece, uitându-se încă în ochii ei zâmbitori, cu greu în stare să vorbească. Voia să-i spună atâtea lucruri deodată, cât de mult o iubea, cât de mult nu încetase să se gândească la ea.

Dar, în schimb, stătea acolo, înghețat de nervozitate. Cuvintele nu aveau să iasă la iveală. În timp ce el stătea stânjenit, în tăcere, ea începu să pară nesigură, de parcă s-ar întreba dacă el era interesat chiar să vorbească cu ea.

„Am vrut să vorbesc cu tine de când ai părăsit satul meu”, a spus ea. „Am încercat să te găsesc și am aflat că ai plecat.”

— Da, în Imperiu, spuse Reece. „În căutarea Sabiei. Abia ne-am întors. Nu credeam deloc că voi reveni.”

— Mă bucur că ai făcut-o, spuse ea.

Se uită la ea, întrebându-se.

"De ce?" el a intrebat. „M-am gândit că, în sat, ai spus că nu mă placi.”

Și-a dres glasul și îngrijorarea i-a încrucișat sprâncenele.

„M-am gândit mai mult la ceea ce mi-ai spus. Despre cum mă iubești. Despre cum am spus că a fost o nebunie.”

Se uită înapoi la ea, dând din cap.

„Dar chestia este că nu am vrut să spun asta”, a adăugat ea. „Nu ești nebun. Acele sentimente pe care le-ai simțit, le simt și eu. Vedeți, nu am venit în Silezia pentru un port sigur. Am venit aici să te găsesc.”

Reece își simți inima ridicându-se în timp ce îi auzea cuvintele, cu greu reușind să le proceseze. Ea spunea exact aceleași lucruri care îi fuseseră în minte.

El ridică o mână și o trecu de-a lungul obrazului ei.

„În căutarea mea, m-am gândit la tine și la nimic altceva”, a spus el. „Tu ești cel care m-a susținut.”

Ea a zâmbit larg, cu ochii strălucitori.

„M-am rugat în fiecare zi pentru întoarcerea ta în siguranță”, a spus ea.

Muzica a crescut din nou și cupluri au izbucnit dansând la sunetul harpei și al lirei.

Reece zâmbi și întinse o mână.

"Vei dansa cu mine?" el a intrebat.

Ea s-a uitat în jos și a zâmbit și și-a pus mâna în a lui. A fost cea mai blândă senzație din viața lui, iar degetele lui se simțeau electrizate la atingere.

„Nu există nimic ce mi-aș iubi mai mult.”

CAPITOLUL DOISPREZECE

Luanda stătea sub lumina torțelor, lângă zidul de piatră de la periferia curții Sileziei, urmărind festivitățile și clocotind. Era sora ei, Gwendolyn, în centrul tuturor, așa cum fusese întotdeauna de când erau copii, adorată de toată lumea. Parcă creștea: ea, Luanda, cea mai mare, fusese trecută peste cap de tatăl lor, care îi răspândise toate afecțiunile asupra fiicei sale mai mici. Tatăl ei o tratase, Luanda, de parcă abia ar fi existat. Întotdeauna îi rezervase lui Gwendolyn tot ce e mai bun. Mai ales dragostea lui.

Luanda a ars când se gândea la asta acum, în timp ce o privea pe Gwendolyn, cea fermecată, și i-a adus amintiri proaspete. Acum iată-le, atâția ani mai târziu, tatăl lor mort, iar Gwendolyn încă în centrul tuturor, încă cea care era sărbătorită, adorată de toată lumea. Luanda nu fusese niciodată foarte bună la a-și face prieteni, nu avusese niciodată carisma sau personalitatea sau bucuria naturală de viață pe care o avea Gwendolyn. Nici ea nu a avut bunătatea sau bunătatea; pur și simplu nu era firesc pentru ea.

Dar Luandei nu-i păsa. În loc de bunătatea, farmecul și dulceața lui Gwendolyn, Luanda avea ambiție de-a dreptul, chiar și agresivitate atunci când avea nevoie. Ea a afișat toate calitățile agresive ale tatălui ei, în timp ce Gwendolyn a afișat toate calitățile dulci. Luanda nu și-a cerut scuze pentru asta; în opinia ei, așa au ajuns oamenii înainte. Ar putea fi directă și directă și chiar rea când trebuia să fie. Ea știa ce vrea și a făcut lucrurile, indiferent cine sau ce i-a ieșit în cale. Și pentru asta, ea a presupus întotdeauna că oamenii o vor admira și respecta.

Dar, în schimb, strânsese o listă lungă de dușmani pe parcurs — spre deosebire de Gwen, care avea un milion de prieteni, care nu căutase niciodată nimic și totuși care reușise cumva să obțină totul. Luanda a urmărit-o pe o persoană după alta o aclama pe Gwendolyn, o ridică pe umeri, o privea cu Thorgrin, partenerul ei perfect, în timp ce era aici, blocată cu Bronson, un McCloud, mutilat de atacul tatălui său. Nu a fost

corect. Tatăl ei o tratase ca pe o moștenire, o căsătorise cu familia McCloud pentru a-și promova propriile ambiții politice. Ar fi trebuit să refuze. Ar fi trebuit să stea aici acasă și ar fi trebuit să fie ea cea care să moștenească Curtea Regelui când a murit tatăl ei.

Nu era pregătită să renunțe la el, să-i dea drumul. Ea dorea ceea ce avea Gwendolyn. Ea a vrut să fie regină, aici, în propria ei casă. Și avea să obțină ceea ce își dorea.

„O tratează ca și cum ar fi o regină", șuieră Luanda către Bronson, stând lângă ea. Stătea acolo prost, ca un om de rând, cu zâmbetul pe buze și o cană de bere în mână, iar ea îl ura. De ce trebuia să fie atât de fericit?

Bronson se întoarse spre ea, enervat.

„Ea *este* o regina" , a spus el. „De ce nu ar trebui?"

„Pune jos cana aia și nu mai sărbătorește", a ordonat ea, nevoind să-și lase furia pe cineva.

„De ce ar trebui?" el a tras înapoi. „La urma urmei, sărbătorim. Ar trebui să încerci, nu te va răni."

Ea se uită înapoi la el.

„Ești o risipă de om prost", l-a certat ea. „Nici nu realizezi ce înseamnă asta? Sora mea mai mică este acum regina. Acum toți va trebui să-i răspundem. Inclusiv tu."

„Și ce e în neregulă cu asta?" el a intrebat. „Pare destul de drăguță."

Ea a țipat, a întins mâna și l-a împins pe Bronson.

— N-o să înțelegi niciodată, se răsti ea. „Eu, unul, o să fac ceva în privința asta."

"Fă ce?" el a intrebat. "Ce vrei sa spui?"

Luanda s-a întors și a început să iasă cu furtună, iar Bronson s-a grăbit să o ajungă din urmă.

„Nu-mi place privirea aia din ochii tăi", a spus el. „Cunosc privirea aceea. Nu duce niciodată la nimic bun. Unde te duci?"

Ea se uită înapoi la el, nerăbdătoare.

„Voi vorbi cu mama mea, fosta regină. Ea încă deține multă putere. Dintre toți oamenii, ea ar trebui să înțeleagă. La urma urmei, sunt primul ei născut. Tronul merită să fie al meu. Ea o va stabili pentru mine."

Se întoarse să plece, dar simți o mână rece pe brațul ei când Bronson o opri și se uită înapoi. Nu zâmbea acum.

— Ești un prost, răspunse el rece. „Nu ești femeia pe care am cunoscut-o cândva. Ambiția ta te-a schimbat. Sora ta a fost mai mult decât

milostivă cu noi. Ne-a primit când am fugit de la McCloud, când nu aveam unde să mergem. nu-ti amintesti? Ea a avut încredere în noi. V-ați întoarce favoarea în acest fel? Este o regină bună și înțeleaptă. Ea a fost aleasă de tatăl tău. *Ea* . Nu tu. Ai face doar o prostie dacă te amesteci în treburile Curții Regelui.

Luanda se uită în spate, pe cale să explodeze.

„Nu mai suntem la Curtea Regelui", șuieră ea. „Și treburile astea despre care vorbești – acestea sunt treburile *mele* . Sunt un MacGil. *Primul* MacGil." Ea a ridicat un deget și l-a lovit în piept. „Și să nu-mi mai spui niciodată ce să fac."

Cu acestea, Luanda s-a întors pe călcâie și a străbătut curtea grăbită, coborând treptele pentru a coborî Silezia, hotărâtă să-și găsească mama și să-și alunge sora odată pentru totdeauna.

*

Luanda a năvălit pe coridoarele castelului din Silezia Inferioară, răsucindu-se și întorcându-și drumul pe lângă paznici până când a ajuns în sfârșit în camera mamei sale. Fără să bată sau să-i recunoască pe însoțitori, a intrat înăuntru.

Fosta regină stătea acolo, cu spatele la Luanda, pe un scaun înalt de lemn, flancat de doi însoțitori și Hafold, privind pe o fereastră mică în întunericul nopții. Prin fereastră, Luanda putea vedea toate torțele care căptușeau Silezia inferioară, o mie de scântei de lumină și putea auzi strigătele îndepărtate de sărbătoare.

— N-ai învățat niciodată să bati, Luanda, spuse mama ei categoric.

Luanda s-a oprit în loc, surprinsă că mama ei știa că este ea.

„De unde ai știut că sunt eu?" întrebă Luanda.

Mama ei clătină din cap, cu spatele încă la ea.

„Întotdeauna ai avut un anumit mers despre tine. Prea grabit. Prea nerăbdător. Ca tatăl tău."

Luanda se încruntă.

— Doresc să vorbesc cu tine în privat, spuse ea.

„Asta nu înseamnă niciodată nimic bun, nu-i așa?" a replicat mama ei.

După o lungă tăcere, în cele din urmă mama ei și-a fluturat mâna; cei doi însoțitori ai ei și Hafold au plecat, traversând camera și trântind ușa de stejar în urma lor.

Luanda rămase acolo, în tăcere, apoi se grăbi înainte, mergând pe cealaltă parte a scaunului mamei sale, hotărâtă să o înfrunte.

Stătea vizavi de ea și se uită în jos și a fost surprinsă să vadă cât de mult îmbătrânise mama ei, cât de mult îmbătrânise, de când o văzuse ultima oară. Era din nou sănătoasă de la otrăvire, dar părea mult mai în vârstă decât a avut vreodată. Ochii ei aveau o moartă pentru ei, de parcă o parte din ea ar fi murit de mult, împreună cu soțul ei.

„Mă bucur să te văd din nou, mamă", a spus ea.

„Nu, nu ești", a răspuns mama ei, privind-o în gol, rece. „Spune-mi ce vrei de la mine."

Luanda a fost supărată de ea, ca întotdeauna.

„Cine să spună că vreau ceva de la tine, în afară de a-ți saluta și îți doresc numai bine? La urma urmei sunt fiica ta. Prima ta fiică născută."

Mama ei clipi.

„Întotdeauna ți-ai dorit ceva de la mine", a spus mama ei.

Luanda și-a strâns fălcile, întărindu-se. Ea pierdea timpul.

„Vreau dreptate", a spus în cele din urmă Luanda.

Mama ei făcu o pauză.

„Și ce formă ar trebui să ia asta?" întrebă cu grijă mama ei.

Luanda a făcut un pas înainte, hotărâtă.

„Vreau tronul. Regina. Titlul și rangul pe care mi le-a smuls sora mea. Este al meu de drept. Eu sunt primul născut. Nu ea. M-am născut mai întâi pentru tine și tată. Nu este corect. Am fost trecut peste."

Mama ei oftă, neclintită.

„Nu ai fost trecut de nimeni. Ți s-a oferit prima alegere de căsătorie. Ai ales un McCloud. Ai ales să ne părăsești, să ai propria ta regină în altă parte."

„Tatăl meu a ales McCloud pentru mine", a replicat Luanda.

„Te-a întrebat tatăl tău. Și tu ai ales-o", a spus Regina. „Ai ales să fii regina într-un ținut îndepărtat decât să stai aici cu ai tăi. Dacă ai fi ales altfel, poate că ai fi acum regină. Dar nu esti."

Luanda se înroși.

„Dar asta nu este *corect* !" a insistat ea. „Sunt *mai în vârstă* decât ea!"

„Dar tatăl tău a iubit-o mai mult", a spus simplu mama ei.

Cuvintele au tăiat-o ca un pumnal, iar tot corpul Luandei s-a răcit. În cele din urmă, știa că mama ei spusese adevărul.

„Și pe cine *ai* iubit mai mult, mamă?” întrebă Luanda.

Mama ei ridică privirea spre ea, îi ținu privirea îndelung, inexpresivă, parcă ar fi rezumat-o.

— Nici unul dintre voi, presupun, spuse ea în cele din urmă. „Ai fost prea ambițios pentru binele tău. Și Gwendolyn...” Dar mama ei a încetat cu o expresie nedumerită.

Luanda tremura.

„Nu iubești pe nimeni, nu?” ea a intrebat. „N-ai făcut-o niciodată. Ești doar o femeie bătrână, fără dragoste.”

Mama ei a zâmbit înapoi.

„Și tu ești neputincios”, a răspuns ea. „Sau altfel nu ai vizita o femeie bătrână, fără dragoste.”

Luanda făcu un pas înainte, pasională.

„Îmi *cer* să-mi dai tronul! Ordonează-i lui Gwendolyn să-mi dea puterea!”

Mama ei a râs.

„Și de ce aș face asta?” ea a intrebat. „Ea face o regină mai bună decât ai face-o vreodată.”

Luanda a devenit roșie și și-a simțit tot corpul în flăcări.

— Vei regreta această mamă, a clocotit ea, cu vocea plină de furie.

Luanda s-a întors și a fugit din cameră, iar ultimul lucru pe care l-a auzit înainte de a trânti ușa au fost ultimele cuvinte ale mamei ei, bântuindu-o:

„Când vei ajunge la vârsta mea”, a spus ea, „vei descoperi că au mai rămas puține lucruri în viață pe care să nu le regreti.”

CAPITOLUL 13

Thor stătea sumbru lângă frații săi din Legiunea – Reece, Elden, O'Connor și Conven, împreună cu alte douăzeci de Legiuni care au supraviețuit invaziei lui Andronicus – toți s-au aliniat, ținând torțe. Târziu în noapte, festivitățile încheindu-se, stăteau în mijlocul unei mulțimi uriașe în piața orașului, Gwen înfruntându-le în timp ce o tăcere grea a cuprins mulțimea. În spatele lui a fost ridicat un imens rug funerar. Se ridica la o duzină de picioare înălțime și se întindea o sută de picioare, iar pe el erau așezate toate sufletele curajoase care fuseseră ucise de oamenii lui Andronic.

Printre ei, Thor se chinuise să învețe, era fostul său comandant, Kolk, împreună cu zeci de frați ai Legiunii și Silver. Îi apărea foarte mult inima să creadă că toți acești viteji războinici muriseră apărând Inelul, în timp ce el nu se întorsese la timp pentru a ajuta. Dacă ar fi găsit Sabia mai devreme, se gândi el, poate că nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Gwendolyn făcuse apel la această slujbă de înmormântare, în toiul sărbătorilor, pentru a marca și a aminti morții, toți cei căzuți apărând orașul. Thor era atât de mândru de ea, stând acolo sus, în fața acestor mii, toți uitându-se la ea cu speranță, toți uitându-se la ea ca pe liderul lor.

Ea și-a plecat capul și mii au urmat exemplul. În tăcerea densă, nu se auzea decât pâlpâirea torțelor și urletul vântului. În expresia ei sumbră, Thor își putea vedea propria suferință pe față. Putea empatiza cu adevărat cu cei îndurerați, iar Thor știa că orice cuvinte pe care era pe cale să le rostească nu vor fi goale.

„În mijlocul celei mai mari bucurii ale noastre”, a început Gwendolyn gravă, cu vocea ei răsunând, vocea unui lider, „trebuie să ne oprim pentru a onora cea mai mare tragedie a noastră. Aceste suflete curajoase și-au dat viața pentru a ne apăra țara, orașul, onoarea noastră. Ai luptat cot la cot cu ei. Noi am fost cei norocoși să supraviețuim. Nu au fost."

Ea a respirat.

„Fie ca sufletele lor să fie luate de zei și să facem fiecăruia un loc în memoria noastră. Au luptat pentru o cauză pe care o ducem mai departe. Imperiul rămâne încă în granițele noastre și fiecare dintre noi trebuie să lupte până la moarte până când vom alunga definitiv invadatorii din prețiosul nostru Inel."

„Auzi, Auzi!" țipă mulțimea ca una, cântecul a mii de oameni ridicându-se în aerul de la miezul nopții.

Ea s-a întors și a ținut torța sus, iar Thor i-a urmat împreună cu ceilalți. S-au apropiat grav de rug, apoi s-au aplecat fiecare în față și și-au pus flăcările în lemn.

În câteva momente, flăcările s-au extins pe tot parcursul nopții, creând un incendiu masiv și luminând piața orașului. Flăcările s-au ridicat puternic în noaptea rece, iar Thor putea simți căldura chiar și de aici. Se forța să nu se retragă, se forța să se uite în foc, să-și amintească de toți frații pe care îi pierduse, să-și amintească de Kolk. Îi datora foarte mult lui Kolk: îl acceptase în Legiune, chiar dacă cu răzbunare, și ajutase să-l antreneze. Avuseseră diferențe, dar Thor nu a vrut niciodată să-l vadă mort. Dimpotrivă, Thor așteptase cu nerăbdare să vadă expresia lui Kolk când s-a întors cu Sabia în mână. Era încă un motiv de răzbunare.

În timp ce focul ardea spre ceruri, Thor a văzut fețele tulburate ale fraților săi rămași din Legiunea. Nimeni nu a fost mai supărat decât Conven, al cărui chip era încă marcat de durere pentru pierderea fratelui său geamăn.

Gwendolyn s-a alăturat lui Thor lângă el și, în timp ce toți stăteau acolo, în tăcere, uitându-se în flăcări cu mii de alții, Aberthol, folosindu-și bastonul, a făcut un pas înainte și a ieșit din mulțime. Se întoarse și se îndreptă spre ei, dresându-și glasul împotriva trosnetului flăcărilor imense.

„În seara asta este solstițiul de iarnă. Din această zi înainte, fiecare zi devine puțin mai ușoară, puțin mai lungă. Am întors colțul și nu întâmplător mântuirea noastră a venit în această zi. A fost scris în stele. Suntem pe drumul spre reînnoire, spre renaștere. Vom construi tot ce a fost cândva, din nou. Dar trebuie să ne amintim întotdeauna de distrugere. Căci numai din cenușă poate crește cel mai puternic copac.

„Inelul a suferit sub greutatea a sute de ani de luptă", a spus el. „Aceasta nu este prima înmormântare pentru războinici curajoși. Nici nu va fi ultimul. Dar aceste suflete tinere curajoase de aici au murit astăzi,

apărând o invazie la o scară diferită de oricare alta pe care o cunoscuseră strămoșii lor. Faptele lor vor fi consemnate în Analele MacGils și vor fi amintite pentru totdeauna."

„Auzi, Auzi!" strigă mulţimea.

Aberthol făcu o pauză.

„Amintește-ți că porți o bucată din ele cu tine acum", a continuat el. „Nu credeți că viața voastră este permanentă. Cea mai mare iluzie sub care trăim cu toții este permanența vieții. Ești muritor, ca ei. Nu ezita să-ți întâlnești inamicul, să trăiești o viață plină de vitejie. Să ne transformăm durerea. Să luăm cauza lor, să căutăm dreptate și să transformăm aceste ritualuri funerare într-un ritual de săbii."

„Auzi, Auzi!" strigă mulţimea.

Clopotele au sunat, Aberthol s-a retras și, în timp ce a făcut el, mulțimea a început să se împrăștie. Thor și ceilalți s-au întors încet și l-au urmat. Mici focuri de tabără au fost ridicate în toată piața orașului, în timp ce oamenii s-au despărțit în grupuri mai mici, starea de spirit a festivităților nopții devenise sumbră când își aminteau morții la miezul nopții.

Mulțimea s-a despărțit în grupuri mici, iar oamenii s-au înghesuit pe pământ înaintea focurilor lor, au trecut pe lângă burdufuri, au prăjit deserturi și au spus povești. Alții au adormit acolo unde stăteau sau zăceau, istoviți din ziua luptei, de căldura focurilor și de pântecele pline de mâncare și vin.

Thor s-a rupt într-un grup mic cu Gwendolyn, Kendrick, Godfrey, Reece, Elden, O'Connor și Conven. Reece a fost însoțit de Selese, iar Elden de Indra. Thor a fost fericit să-l vadă pe Reece cu fata despre care nu încetase să vorbească de-a lungul căutării lor.

Grupul s-a așezat confortabil pe pământ, în jurul flăcărilor unui mic foc. Gwen s-a așezat lângă Thor și el și-a cuprins un braț în jurul ei, trăgând-o strâns, cu mantaua de blană moale pe palma lui. Krohn s-a apropiat și și-a întins capul în poala lui Gwen, iar Thor l-a mângâiat pe cap și i-a întins o altă bucată de carne. Krohn a mâncat fericit. Thor uitase cât de atașat era Krohn de Gwen și nu știa dacă Krohn era mai fericit să-l vadă.

În timp ce stăteau cu toții în jurul focului, se dădu o băutură pe care Thor nu o văzuse niciodată. Thor se uită în jos în timp ce o ceașcă de lichid alb spumant, cald la atingere, i se punea în mâini. Era binevenit în noaptea rece.

„Koonta”, a explicat Srog grupului de curioși. „Băutura silesienilor”.

Thor îl ținu în ambele mâini și îl ridică la buze. Era picant și cald, spumând în partea de sus și avea gust de vanilie amestecată cu rom. A fost delicios și, în timp ce Thor a băut, i-a încălzit gâtul și pieptul. I-a mers și la cap și și-a dat seama imediat că băuse prea mult. Toți cei din jurul lui au făcut la fel.

Thor ridică privirea pentru a vedea doi dintre membrii Legiunii supraviețuitori apropiindu-se și ridicându-se deasupra grupului lor.

„Putem să vă alăturăm?” a întrebat unul dintre ei.

Thor își amintise că a întâlnit acești membri ai Legiunii o dată, pe scurt, când se alăturase pentru prima dată: Serna și Krog. Serna, cea care li s-a adresat, era un soldat înalt, lat, cam de vârsta lui Thor, cu părul lung și castaniu și cu ochi căprui pătrunzători, largi și de formă îngustă. Părea îmbătrânit prematur, cu cercuri goale sub ochi, iar Thor știa că, dacă ar fi fost unul dintre puținii care au supraviețuit, trebuie să fie într-adevăr un războinic bun. Celălalt, Krog, era cu câțiva ani mai în vârstă, scund, cu pielea mai închisă la culoare, cu capul ras și un cercel mare cu cerc în urechea stângă. Purta o vestă fără mâneci, chiar și în frig, iar mușchii îi erau vizibil bombați prin ea. Nu zâmbea, iar Thor putea să vadă că era un om care trăia pentru război.

Amândoi s-au uitat la Thor cu respect și, într-adevăr, Thor a observat că toți îl priveau diferit de la întoarcerea lui.

— Te rog, a spus Thor, mereu unul care să fie amabil și ospitalier. S-a alunecat și și-a făcut loc; au venit și s-au așezat lângă el.

Au dat din cap în semn de salut către cealaltă Legiune din cerc, care a dat din cap înapoi. După atât de mult timp petrecut împreună cu Reece, Elden, O'Connor și Conven, a fost puțin ciudat să văd grupul lor extinzându-se, mai ales după pierderea lui Conval. Dar s-a simțit și bine. La urma urmei, toți erau Legiune și toți trebuiau să rămână uniți – mai ales până când Legiunea putea fi completată cu o nouă grupă de războinici.

Ochii Sernei și Krog căzură spre Sabia Destinului de la centura lui și se uitară la Thor de parcă ar fi fost un zeu.

„Este greu?” întrebă Serna.

Ceilalți s-au întors cu toții și s-au uitat la Thor, în timp ce toți ochii căzură spre Sabia Destinului. Era prima dată când era întrebat despre asta și

nu era foarte sigur cum să răspundă. Nu se gândise atât de mult la asta – pur și simplu se simțise natural.

Thor clătină din cap.

„De fapt, este mai ușor decât celelalte săbii ale mele”, a răspuns Thor. „Se simte lipsit de greutate.”

„Dar douăzeci de oameni nu au putut să o mânuiască”, a spus Krog. „Este greu. Doar că nu este greu în mâinile *tale* .”

„Asta pentru că tu ești cel menit să o mânuiești”, a adăugat Kendrick.

Thor a ridicat din umeri.

— Nu știu de ce, răspunse Thor cu umilință. „Este un mister la fel de mult pentru mine ca pentru oricine altcineva.”

— Pentru că porți un destin mare, spuse Aberthol, aplecându-se înainte de peste foc, cu fața strălucitoare în flăcări.

„Ce destin este acesta?” întrebă Thor, dornic să înțeleagă mai multe.

Aberthol clătină din cap.

„Nimeni nu știe”, a spus el. „Spada a fost scrisă și cântată de șapte generații de regii MacGil, dar adevărul este că nimeni nu știe cu adevărat originea ei sau ce înseamnă. Tot ce se știe este că menține Scutul. Și că ești singurul din istoria înregistrată, dintre toate generațiile, dintre toți regii, care l-a mânuit.”

Grupul s-a uitat la Thor cu uimire, iar el s-a simțit conștient de sine. Nu a savurat toată atenția.

„Tot ce am făcut a fost să încerc să servesc Inelul”, a răspuns Thor.

— Și tu ai servit-o bine, într-adevăr, prietene, spuse Kendrick, întinzându-și mâna și strângându-și o mână pe umăr.

— Încă nu am terminat, spuse Thor. — Nu cât timp rămâne Andronic. Mâine, când va răsări soarele, voi zbura Mycoples și voi mânui Sabia și voi lupta cu tot ce rămâne din armata lui Andronicus. Nu-i voi da timp să se regrupeze și să scape pe navele lui.”

— Și ne vom alătura ție, interveni Kendrick.

— S-ar putea să nu fim la fel de rapizi ca tine, a adăugat Atme, sau la fel de puternici ca Mycoples. Dar noi avem oameni și avem săbii și vom ucide pe oricine putem.”

Thor dădu din cap.

— Atunci voi primi însoțirea ta, spuse Thor.

„Și când se termină?” interveni O'Connor. „Ce vom face când nu mai vor mai fi războaie de purtat?”

— Reconstruiește, spuse Gwendolyn.

Toți o priveau cu respect.

„Curtea Regelui va fi reînviată”, a adăugat ea. „Va sta și va străluci din nou.”

— Și Silezia, interveni Srog.

— Vom reconstrui și Legiunea, spuse Brom.

„Eu, unul, voi primi o odihnă din luptă”, a spus Elden. „Nu ne-am oprit să luptăm de când am traversat Canionul. Mă voi întoarce în orașul meu natal și voi vedea dacă tatăl meu este în viață. Poate ajuta la reconstruirea casei lui acolo.”

Se întoarse spre Indra, aşezându-se lângă el.

„Sper că vă veți alătura mie”, a adăugat el.

Ea doar a ridicat din umeri.

„Viața casnică nu este pentru mine”, a spus ea. „Aș prefera să duc o luptă.”

Elden părea dezamăgit.

Kendrick se întoarse spre Sandara, care stătea lângă el, privind în flăcări cu postura ei perfectă, atât de nobilă. Din rasa Empire, ea părea atât de străină grupului.

— Sper că vei rămâne cu mine aici, îi spuse Kendrick încet.

Ea aruncă o privire spre Kendrick, apoi întoarse privirea.

„Nu merit cinstea, Domnul meu”, a răspuns ea.

„Tu o faci, mai mult decât oricine”, a răspuns Kendrick. „Ne-ați salvat toate viețile. Rămâi cu mine și vei avea o viață potrivită pentru o regină.”

„Nu sunt decât o simplă sclavă, contractată cu Andronicus”, a răspuns ea.

— Nu mai este contractat, a corectat Kendrick. "Esti liber acum. Casa ta este aici, în Inel. Dacă alegi.”

Ea a coborât ochii.

„Am văzut că oamenii lui Andronic au provocat devastații asupra multor popoare, a multor țări”, a spus ea. „Voi fi liber doar când îl voi vedea mort. Până în ziua aceea, sunt încă sclav. Mă tem că se va întoarce aici.”

— Niciodată, insistă Kendrick.

— L-ai auzit pe Thor, a adăugat Reece. „Andronicus va fi zdrobit mâine.”

Dar Sandara nu părea convinsă, iar o tăcere grea s-a lăsat peste grup.

„Sunt alții care aș vrea să se întoarcă aici”, a spus Gwendolyn. „Steffen a dispărut. El m-a ajutat să treacă în siguranță la Turnul Refugiului și nu l-am mai văzut de atunci.”

— Vom trimite o petrecere pentru el, spuse Kendrick. „Îl vom găsi și îl vom aduce înapoi.”

— Și argon, a adăugat Gwen. „Și-a riscat viața pentru mine și acum a plătit prețul. A plecat și nu știu unde sau dacă se va întoarce vreodată.”

Thor s-a gândit la asta și l-a durut. Îi era îngrozitor de dor de Argon și voia să-l vadă, să întrebe despre Sabie, să întrebe despre destinul său – și, mai ales, să întrebe despre tatăl său. Thor a crezut că aproape că ar putea auzi Argonul, slab în fundul minții sale, în scăpări din visele sale; totuşi părea mai departe ca oricând. Thor se întreba unde se afla acum, dacă era prins în capcană, dacă se va întoarce vreodată. Se simțea orfan fără el.

Gwendolyn se aplecă, iar Thor o ținu strâns de umăr; se uită în ochii ei de cristal, strălucind în lumina focului, și se aplecă și o sărută. Se simțea viu în acel sărut. În timp ce o ținea, inima îi bătea cu nerăbdare. A simțit inelul arzându-i în buzunar și, mai mult ca niciodată, a vrut să o ceară, să i-l dea.

Dar mai întâi, știa el, trebuia să-i spună. Trebuia să știe despre monstrul de la care venea. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât începu să tremure mai mult.

— Tremurați, spuse Gwen.

„Mi-e doar frig”, a mințit Thor.

Ea a zâmbit, s-a aplecat și i-a șoptit la ureche: „Atunci urmează-mă.”

Se ridică fără cuvinte, iar Thor o luă de mână și se lăsă dus în noaptea neagră, între focuri, oriunde l-ar duce Gwen.

*

Thor și Gwendolyn au intrat în sălile antice ale castelului lui Srog din Silezia Superioară, paznicii înțepenindu-se în atenție în timp ce treceau pe coridoare luminate de lumina torțelor. Merseră mână în mână, Gwen conducându-i în timp ce se răsuceau și cotiră pe un hol, apoi pe altul, urcând o treaptă, până când în cele din urmă un însoțitor deschise ușa camerei de oaspeți.

Când au păşit înăuntru, Thor şi-a ridicat privirea spre tavanele străvechi arcuite, toate din piatră, la focul în şemineul imens de marmură, la patul masiv cu baldachin, la lumina torţelor de-a lungul pereţilor şi i-a fost recunoscător lui Srog pentru ospitalitate. Li se oferise o cameră potrivită pentru un rege şi o regină. Desigur, Gwendolyn *era* regina, dar Thor nu se simţea îndreptăţit la nimic din toate acestea. În mintea lui, era încă doar un băiat dintr-un alt sat de la periferia Inelului.

Intr-o cameră ca aceasta, totuşi, l-a făcut să se simtă ca un rege. Întotdeauna îşi imaginase lucruri mai mari pentru sine; dar acum că erau *aici* , în faţa ochilor lui, cu greu îi venea să creadă. Toate acestea nu păreau reale. Iată-l, cu Gwendolyn, Regina, mânuind Sabia Destinului, cu propriul său dragon aşteptându-l în terenul castelului. Reuşise nu doar să se alăture Legiunii, ci să devină şeful acesteia; el nu doar câştigase respectul Argintului, ci devenise cel la care se uitau cel mai mult. El visase mare pentru sine, dar niciodată atât de mare. Şi acum că totul era aici, era greu de procesat. Încă se aştepta ca cineva să-l trezească şi să-i spună că visează.

Când Gwendolyn îl luă de mână, pielea ei moale şi netedă caldă în palma lui, el ştia că asta era real; avea impresia că era prima dată când o atingea. Şi în timp ce o ţinea în braţe, şi-a dat seama că bucuria lui nu avea nimic de-a face cu această cameră sau cu acest castel sau cu oricare dintre ele – totul era despre dragostea lui Gwendolyn. Oricât de suprarealist a simţit orice altceva, dragostea ei şi dragostea lui pentru ea i se simţeau firești. L-a pus la pământ.

În timp ce se apropiară de grămada de blănuri din faţa şemineului, Gwendolyn conducându-l cu un zâmbet, Thor se simţi nervos, de parcă ar fi fost prima dată când ar fi fost cu ea. Erau despărţiţi de atât de mult timp, şi atât de mult timp şi distanţă crescuseră între ei, într-un fel era ca şi cum o reîntâlneam pentru prima dată. Simţea un fluturat în stomac şi vechea teamă de a spune ceva greşit.

Thor s-a gândit înapoi şi şi-a amintit când o întâlnise pentru prima dată, cât de plin de limbă fusese; într-un mod ciudat, o parte din el se simţea din nou aşa acum. Trebuia să recunoască, încă era intimidat de frumuseţea ei, de farmecul ei, de bunătatea ei – de tot ce era despre ea. Nu se putea abţine să nu simtă că era de o clasă mai mare decât el, că era mult mai mare decât ar fi el vreodată.

În timp ce s-au întins împreună, Gwen s-a aplecat şi l-a sărutat pe Thor, iar el a sărutat-o înapoi. Au ţinut sărutul mult timp, focul trosnind

lângă ei, Thor simțind căldura lui pe față. A luat-o în brațe, iar cei doi s-au întins unul lângă altul pe blănuri.

Gwendolyn i-a zâmbit și a simțit întreaga sa lume restaurată în acel zâmbet.

Cu toate acestea, Thor era încă nervos, din alt motiv. În timp ce Gwendolyn se uită în ochii lui, se întrebă dacă ea recunoștea cumva cine era tatăl lui. Clipi și privi în altă parte, conștient de sine, și speră că nu. El știa că gândurile lui erau nesăbuite, că era imposibil, dar totuși, îl chinuia. Trebuia să-l scoată de pe piept, să-i spună. În același timp, nu a vrut să strice momentul.

Gwen și-a întors privirea, iar Thor a simțit că și ea ar fi vrut să-i spună ceva. Nu era foarte sigur ce era, dar o cunoștea suficient de bine încât să știe că ea îi reținea ceva. O putea vedea în tremurul ușor din buza ei. L-a făcut să se întrebe. Știa ea de tatăl lui? Sau a fost altceva?

În timp ce o studia, nu-și putea imagina ororile pe care le îndurase de mâna lui Andronic. Totuși, aici era, încă fericită, zâmbind. O admira mai mult decât putea spune. Ea era mai puternică decât el – mai puternică decât toți.

"Ce s-a întâmplat?" întrebă în cele din urmă Gwendolyn. „Pareți tăcut.”

Thor clătină din cap. Îi era frică să vorbească, îi era frică să-i spună. Știa că trebuie, dar pur și simplu nu putea să-și aducă curajul. Îi era prea rușine.

„Mie… îmi… pur și simplu îmi este dor de tine”, se bâlbâi el.

Era adevărat, îi fusese dor de ea; dar nu era ceea ce era în fruntea minții lui.

„Și mi-ai fost dor de tine”, a zâmbit ea. „Am simțit că ai fost plecat o viață întreagă. Nu pari același băiat care a plecat. Pari mai degrabă... un bărbat, a zâmbit ea.

Thor a înțeles. El se simțea mai bătrân. Mult, mult mai vechi.

„Imperiul...” începu el, apoi se opri. „Era atât de străin... totul în ea atât de diferit, atât de exotic... Lucrurile pe care le-am văzut...” se opri el.

Ea îi luă mâna și i-o duse la buze.

— Altă dată, spuse ea încet. „Vor fi întotdeauna războaie și bătălii, dar acum este timpul *nostru* . Pare a fi un lucru foarte rar. Să-l prețuim. Acum este momentul pentru noi.”

Thor simți că inima i se umflă la cuvintele ei. S-a aplecat înăuntru, iar ei s-au sărutat din nou. Ea l-a ținut strâns, iar el a ținut-o mai tare pe spate, iar ei s-au rostogolit pe blănuri, luminile pâlpâind în această cameră frumoasă.

S-a lăsat să plece. Toate grijile lumii au început să-i dispară din minte. Orice altceva a scăpat și nu se gândi la nimic altceva decât la Gwendolyn. De dragostea lor. Își găsise un loc în lume.

CAPITOLUL 14

Luanda a călărit noaptea, Bronson alături de ea, galopând pe drumurile întunecate care duceau din Silezia și se îndreptau spre est, spre Highlands. Luanda nu crezuse niciodată că se va trezi înapoi în această direcție. Când a fugit de la McCloud în acea zi, a jurat să nu se mai întoarcă niciodată, a jurat că va trăi și să moară tot restul vieții de partea lui MacGil.

Dar lucrurile se schimbaseră, dincolo de ceea ce putea să prevadă ea. Cu tatăl ei mort și Gwendolyn la putere, invazia lui Andronicus îi schimbase viața într-un mod la care nu se așteptase niciodată. În mod clar, nu mai era loc pentru ea pe partea MacGil a Inelului, nici un loc în care ea să conducă, nici o modalitate ca ea să nu trebuiască să răspundă surorii ei mai mici. Nu se născuse prima ca să-i răspundă. Nu a fost corect. Dacă nu i s-ar acorda o calitate de regină, atunci Luanda ar trebui să-și ia una pentru ea.

Luanda a țipat și a lovit calul cu piciorul, iar ei au alergat mai adânc în noapte, Bronson călărind fără tragere de inimă lângă ea, la câțiva metri în urmă. Ea și-a amintit cearta lor, înainte de a părăsi Silezia. Bronson fusese întotdeauna atât de nevinovat, atât de credul; ironic, având în vedere că tatăl său era un monstru atât de manipulator. Avea nevoie de Bronson să vină cu ea, așa că îi hrănise cu o minciună, iar el o cumpărase. După acea întâlnire dezastruoasă cu mama ei, ea îl mințise pe Bronson, îi spusese că mama ei îi ceruse să negocieze un armistițiu, să fie cea care să-l abordeze pe Andronicus cu o ofertă de predare. Că un armistițiu ar cruța viețile a mii de oameni și ar grăbi plecarea lui Andronic. Și că Luanda, fiind membră a familiei regale, dar care nu deține nicio funcție oficială, ar fi persoana perfectă pentru a face oferta.

Bronson se uitase înapoi la ea, nedumerit, neștiind că Luanda era atât de altruistă. O cumpărase și acceptase să o însoțească, crezând că era pentru o cauză bună. El sugerase să ia un grup de soldați care să-i

însoțească, dar Luanda refuzase, insistând să meargă singuri. Nu putea avea în preajma ei niciun soldat MacGil cu ceea ce urma să facă.

În timp ce își navigau cu caii prin trecătoarea îngustă de munte care ducea în sus, au urcat pe un vârf și Luanda văzu în depărtare luminile de la mii de torțe, reprezentând ceea ce putea fi doar tabăra lui Andronicus. Vederea i-a făcut o pauză. Planul ei era unul disperat, știa ea, dar odată ce și-a formulat un plan, s-a ținut de el, indiferent de ce. Ea avea să-l găsească pe Andronic și să încheie o înțelegere: îl va aduce pe Thor în poala lui și, în schimb, el o va face regina întregului Inel. Era o înțelegere, știa ea, el nu avea să refuze.

Ochii Luandei străluciră în timp ce a lovit calul cu piciorul și a încărcat în jos panta abruptă a muntelui, coborând în cursă spre partea McCloud a Inelului, îndreptându-se spre tabăra lui Andronicus. Bronson, neștiind planul ei, a călărit alături de ea, crezând încă că avea de gând să încheie un acord de pace pentru Gwendolyn. Bronson ar putea fi de folos, dacă l-ar folosi în mod corect. Ea știa că atunci când va afla că va fi supărat, dar până atunci va fi prea târziu. Ea ar fi regina, iar el n-ar avea de ales decât să fie alături de ea. La sfârșitul zilei, nu conta cum a ajuns acolo. Tot ce conta era că ea a devenit regină.

Când cei doi au intrat în tabăra Imperiului, drumul s-a îngustat și i-a dus în grosul taberei de soldați. Aici era tensionat, lumina torțelor de ambele părți ale lor, soldații Imperiului privindu-i în jos. Luanda simțea neliniștea în aer și știa că asta va fi partea cea mai dificilă. A trebuit să-i convingă să-i aducă să o aducă la Andronic; trebuia să le comandă cu toată autoritatea pe care o putea strânge — altfel riscă să fie capturată de inamic.

— Nu știu dacă aceasta este o idee bună, spuse Bronson lângă ea. Putea auzi frica în vocea lui în timp ce se îndreptau mai adânc în tabăra Imperiului.

„Andronicus poate să ne omoare – chiar dacă îi oferim un acord de pace. Poate ar trebui să ne întoarcem.”

Luanda l-a ignorat și a călărit mai adânc în adâncul taberei, spre cea mai strălucitoare strălucire din centru, cel mai mare cort, despre care știa că nu putea fi decât al lui Andronicus.

Deodată, câțiva ofițeri ai Imperiului le-au blocat drumul, forțându-și caii să se oprească. Ea s-a întors și a văzut că și ei erau blocați din spate.

Luanda s-a confruntat cu ofițerii dinaintea ei și i-a privit cu privirea cea mai trufașă. La urma urmei, era prima fiică născută a unui rege și știa să

pară regală.

— Adu-ne la Andronic, porunci ea. „Îi aducem o ofertă de predare.”

Luanda și-a exprimat cuvintele într-un mod deliberat ambiguu, astfel încât ei să nu știe a cui predare era oferită – și pentru ca nici Bronson să nu știe.

Ofițerii Imperiului schimbară o privire nedumerită unii cu alții, apoi ridicară privirea spre ea; putea vedea din expresia lor că maniera ei trufașă și aristocratică funcționa, aruncându-i cu privirea.

S-au despărțit în cele din urmă, i-au apucat frâiele cailor și i-au condus la o plimbare către un cort imens. cortul lui Andronic.

Ofițerii i-au forțat pe Luanda și Bronson să descălece, apoi i-au condus pe jos. Făcliile ardeau și mai tare aici, mulțimea s-a dens și în aerul rece al nopții flutura un steag cu o emblemă enormă pe ea, un leu cu un vultur în gură. Inima Luandei bătea cu putere când se apropiară de cort, realizând că acum ea era la mila lor. Ea s-a rugat ca schema ei să funcționeze.

Au fost opriți la câțiva metri distanță de cort când clapeta s-a deschis și a ieșit cea mai mare și mai vicioasă creatură cu două picioare pe care Luanda a văzut-o vreodată. Ea a văzut capetele micșorate de pe colierul lui, i-a văzut coarnele, a văzut felul amenințător în care se purta și a știut fără îndoială că acesta era Marele Andronic.

În ciuda ei, în timp ce ridica privirea spre el, icni.

Andronicus le zâmbi amândoi, de parcă obiectele de pradă i-ar fi aterizat în poală.

Luanda înghiți în sec și brusc se întrebă dacă asta fusese o idee foarte proastă.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Thorgrin stătea în vârful celei mai înalte colțuri din țara joasă a Regatului de Vest al Inelului, privind la drum, așa cum făcuse întotdeauna de când era copil, așteptând sosirea oamenilor regelui. Privea drumul, scânteind în ceața dimineții și avea o priveliște uriașă asupra orașului natal, stând acolo, arătând ca întotdeauna. Doar că de data aceasta, în timp ce se uită mai atent, a văzut că era abandonată. Părea de parcă era singurul rămas pe lume.

Thor se uită înapoi la drum și se auzi un zgomot mare, când apăru o duzină de trăsuri trase de cai, toate făcute dintr-un aur lustruit, sclipind în soare. Au galopat în drumul lui. Sunetul a devenit mai puternic, nori de praf ridicându-se și inima îi bătea mai repede în timp ce cobora dealul să-i întâmpine.

Thor stătea în mijlocul drumului când caii se opriră la doar câțiva metri distanță. Stătea acolo, în tăcere, privind înapoi la toți războinicii curajoși, cu fețele acoperite sub căști, totul strălucind în soarele dimineții devreme. Caii stăteau acolo, respirând greu, zbârnind.

În timp ce Thor ridică privirea la soldatul care stătea pe calul de plumb, soldatul și-a ridicat viziera și Thor a fost șocat de ceea ce a văzut.

Războinicul își purta trăsăturile. Arăta exact ca el, dar mai tânăr.

Thor și-a dat seama: era fiul lui.

— Tată, îi spuse războinicul lui Thor.

Thor ridică privirea spre băiat, în vârstă de vreo zece ani, dar înalt pentru mărimea lui, stând drept, mândru. Își vedea trăsăturile frumoase ale lui Gwendolyn pe față, părul. Thor ridică privirea spre el cu atâta mândrie. Fiul lui stătea acolo, strălucind în armură de aur, ținând în mână o halebardă de aur, privindu-și cu mândrie tatăl, cu purtarea unui adevărat războinic. Avea aceiași ochi cenușii ai lui Thor, o falcă puternică și nobilă și stătea drept pe cal, ca și cum nu s-ar fi teamă de nimic din lume.

Thor făcu un pas înainte, uluit.

„Spune-mi”, a spus Thor, cu greu în stare să vorbească, „cum te cheamă?”

Băiatul deschise gura să vorbească, dar înainte să poată termina, Thor clipi și trecu în picioare în fața unui lac, cu Gwendolyn lângă el. Ea l-a privit dulce, s-a aplecat, l-a sărutat și l-a luat de mână. Ea s-a uitat la apele de dedesubt și a făcut-o și el. În reflecția lor, Thor a fost șocat să vadă că Gwendolyn era însărcinată.

Thor se întoarse și o examină, iar stomacul ei era plat. Dar când s-a întors înapoi spre apă, burta ei era uriașă. Nu putea înțelege.

Thor se întinse spre apă, ca și cum ar fi să atingă reflexia și, în timp ce făcea, se trezi brusc tras înăuntru, aspirat sub ape.

Thor a fost zvârlit și răsucit, zguduindu-se în repezi învolburând, bâfâind după aer. S-a uitat peste el și a văzut că lângă el, plutind în aval, era Conval, cu ochii larg deschiși, un cadavru, iar lângă Conval, Kolk. Mai multe cadavre plutiră pe lângă, purtând fețele tuturor celor pe care îi cunoscuse și iubea vreodată.

Thor clipi și se trezi zburând pe spatele lui Mycoples. S-a uitat dedesubt și i-a văzut pe oamenii lui Andronic, întinși cât de departe vedea cu ochii. El i-a poruncit lui Mycoples să se scufunde, dar ea s-a oprit în aer, dând din aripi mari, refuzând să meargă mai departe. Simțea că ea îi spunea ceva: că dacă se apropia mai mult, va muri.

Dar Thor l-a îndemnat pe Mycoples să continue și ea, cu răzbunare, s-a prăbușit. Dar s-a prăbușit prea repede, iar Thor s-a trezit căzând de pe ea, răsturnând prin aer, capăt peste cap. Se zgudui spre pământ, spre oamenii lui Andronic, cu sulițele lipite drept în aer. Thor s-a pregătit în timp ce sulițele îl țineau în țeapă. El a țipat.

Thor și-a deschis ochii și s-a trezit întins într-o barcă, pe un pat de sulițe, privind în sus în timp ce cerul plutea pe lângă el. Marea s-a transformat într-un râu, făcând spumă, purtându-l prin repezișuri. Nu era nicio culoare în acest loc: totul era de un gri și maro ascuțit și s-a uitat peste el și a văzut că trecuse pe lângă un mic castel, deși ceva nu era tocmai în regulă, ca și cum ar fi fost topit sau răsucit într-un fel.

În timp ce se uita în parapetul de sus, a văzut o femeie despre care știa că este mama lui. Ea stătea acolo, privind în jos, cu brațele întinse lângă ea.

"Mamă!" țipă Thor, plutind repede pe lângă ea. "Salveaza-ma!"

„Vino acasă, fiule”, a rugat ea. „Datoria ta s-a făcut. Vino cu mine acasă.”

"Mamă!" Thor țipă, întinzându-se spre ea.

Thor s-a trezit transpirat. Stătea drept, respirând greu și se uită în sus, dezorientat.

Gwendolyn stătea întinsă lângă el pe grămada de blănuri. Thor a început să se calmeze și să-și amintească noaptea petrecută împreună. Era în siguranță. Totul a fost doar un vis.

Fața lui Thor era acoperită de sudoare, în ciuda faptului că focul dispăruse de mult. Krohn s-a scâncit și a sărit jos din poala lui Gwendolyn și s-a apropiat și l-a lins. Thor închise ochii și se ridică, întrebându-se de natura viselor. I-a luat ceva timp să se întoarcă în sine. Totul i se păruse prea real.

Thor se uită și o studie pe Gwendolyn în somn. Avea ochii închiși și părea angelic. Se uită în jos la stomacul ei, văzu că era plat și se întrebă.

A scuturat din cap. Desigur, a fost doar un vis, doar o viziune fantezică asupra nopții. A trebuit să învețe singur să nu acorde atât de multă atenție viselor sale. Dar, pe măsură ce încerca, începea să descopere că era din ce în ce mai greu să separe ceea ce era real de ceea ce era imaginat.

Thor nu a putut să adoarmă. Inima îi bătea cu putere, s-a ridicat ușor din blănuri.

S-a uitat afară și a văzut că afară era încă întuneric. Cerul nu se sparse încă, iar torțe încă pâlpâiau în colțurile încăperii. Totul era nemișcat. Sigur că Silezia dormea la marea petrecere a nopții.

Dar Thor nu mai putea dormi. A traversat camera, și-a îmbrăcat halatul și a mers desculț pe podeaua rece, de piatră. În timp ce mergea, Krohn îl urma, rămânând lângă el. Deschise în liniște ușa mare arcuită și o închise ușor în urma lui.

Thor a mers pe coridor, cu Krohn pe călcâie, răsucindu-se și întorcându-se, îndreptându-se spre parapete, pentru a-și limpezi capul și a lua aer curat. Trecu pe lângă câțiva paznici, încă atenți, care s-au înțepenit în timp ce mergea.

În cele din urmă, coti pe un coridor îngust, trecu printr-o uşă joasă şi ieşi pe unul dintre balcoanele superioare ale castelului.

O rafală rece de vânt l-a lovit pe față și l-a trezit. A fost revigorant, exact ce avea nevoie lui Thor. Se îndreptă spre balustrada groasă de piatră și se uită la orașul Silezia. Încă mai pâlpâia ocazional torță, dar totul era tăcut

și nemișcat. Dedesubt era o mizerie uriașă din toată mâncarea și vinul care fusese mâncat și băut. Părea de parcă o paradă ar fi măturat orașul și nu a fost curățată.

Thor a respirat adânc, încercând să șteargă viziunile visurilor sale. Dar reziduul lor s-a lipit de el, ca o ceață rea.

„Poverile nopții”, se auzi o voce.

Thor se răsuci, recunoscând vocea bătrânului, și fu mângâiat să-l vadă în picioare acolo, nu departe de el, pe Aberthol. El ținea un toiag și privea și peste parapeti. Savantul regilor MacGil, profesorul lui Gwendolyn, a fost un om care a însemnat atât de mult pentru familia MacGil și pe care Thor îl respecta foarte mult.

— Îmi pare rău, spuse Thor. „Nu te-am văzut sau mi-aș fi adus omagiul.”

Aberthol zâmbi.

„Nu mă căutai. Ai venit, cu siguranță, din alt motiv. În plus, bărbații abia se văd la vârsta mea. Tinerii sunt cei care fură viziunea.”

Thor se simți mângâiat la sunetul vocii lui; acest om văzuse totul, fusese atât de aproape de regele MacGil, de Gwendolyn. Avea un ton bunic care îl făcea pe Thor să simtă că totul va fi în regulă, indiferent de ce. De asemenea, i-a amintit oarecum de Argon și l-a făcut să-i fie dor de Argon. Thor s-a hotărât încă o dată să-l găsească pe Argon, oriunde ar fi, și să-l aducă înapoi.

„Fugi de terorile nopții”, a spus Aberthol. „Văd din privirea din ochii tăi. Știu asta, pentru că și eu fug de ei. Rareori dorm bine. Sunt treaz de cele mai multe nopți, studiind cu atenție cărți, așa cum am fost aproape toată viața mea. Mă calmează. Este felul meu.”

El a oftat.

„Într-o zi vei învăța să mergi în ororile nopții”, a continuat el. „A rămâne treaz îi ține la distanță, dar, din nou, orele noastre de veghe le creează de la început.”

În timp ce Thor studia pe Aberthol, liniile străvechi ale feței sale, se întreba dacă ar putea fi de ajutor, să fie o sursă de răspunsuri pentru el la toate întrebările care îi ardeau în minte. La urma urmei, Aberthol era un savant și cunoștea istoria Inelului mai bine decât oricine.

„Pot să vă împărtășesc un secret?” întrebă Thor.

Aberthol îl studie și în cele din urmă dădu din cap.

„Mulți bărbați îmi împărtășesc secrete”, a spus el. „Tatăl lui Gwendolyn a făcut-o, iar regele MacGil înaintea lui. Capul meu este plin de oase și secrete.”

Thor stătea acolo, ezitând. Pe de o parte, nu era sigur dacă putea avea încredere în el; dar, pe de altă parte, avea nevoie disperată să vorbească cu cineva, să elibereze povara pe care o purta înăuntru.

— Tatăl meu, spuse Thor și făcu o pauză. „Eu... nu cobor dintr-un mare rege. Tatăl meu este... un monstru. Tatăl meu . . . este Andronic.”

Aberthol s-a uitat în urmă cel mai mult timp, grav, iar inima lui Thor bătu cu putere în timp ce se întreba dacă era judecat.

În cele din urmă, spre surprinderea lui Thor, Aberthol a dat din cap și a răspuns: „Știu”.

Thor a fost șocat; se uită înapoi, uluit.

„ *Știi* ? Cum? De ce nu mi-ai spus?”

„Nu era pentru mine să spun”, a răspuns Aberthol. „Trebuia să afli, când era momentul potrivit. Linia voastră este cunoscută de unii dintre elita Inelului, dintre cei puțini dintre noi suficient de mari pentru a ști ce sa întâmplat cu adevărat în primele zile.”

— Dar nu ai spus niciodată nimănui? întrebă Thor, șocat.

Aberthol zâmbi.

„După cum am spus, secretele rămân închise cu mine.”

„Dar este posibil?” apăsă Thor. „Poate că este o greșeală. Poate că nu este cu adevărat tatăl meu.”

Aberthol clătină încet din cap.

„Dacă te mângâie să gândești asta, atunci fă. Toți trăim cu fanteziile noastre, cu visele care ne susțin. Dar dacă este adevărul pe care îl dorești, atunci trebuie să știi că Andronic este într-adevăr tatăl tău.”

Thor simți că se răcește.

"Cum este posibil?" repetă Thor. „Am mânuit Sabia Destinului. Legenda spune că doar un MacGil îl poate mânui. Este legenda falsă?”

Aberthol clătină din cap.

"Este adevărat. Tatăl tău este într-adevăr un MacGil. Și ești într-adevăr un MacGil.”

Ochii lui Thor se deschiseră larg, confuz.

„Andronicus?” el a intrebat. „Un MacGil?”

Aberthol oftă.

"El este. La fel de MacGil ca oricare dintre ceilalți. La început, cel puțin. Vedeți, Andronicus nu a fost întotdeauna monstrul care este acum. A fost odată, pur și simplu, fratele cel mai mare al regelui MacGil pe care l-ai cunoscut și pe care l-ai iubit."

Thor era fără suflare; mintea i se clatina.

„Nu știam că regele MacGil are un frate mai mare", a spus el.

Aberthol dădu din cap.

„Regele MacGil avea doi frați. Andronic, cel mai mare, și Tirus, cel mai tânăr. Acești trei frați erau cât de apropiați puteau fi trei frați. Andronic era de natură și virtute corectă și bună. Unul dintre cei mai curajoși și nobili membri ai Silver."

Lui Thor cu greu îi venea să creadă.

„Argintul? Andronic? Cum este posibil?"

Aberthol clătină din cap.

„Ziua Marii Dezbinări. Povestea aceea este lungă și pentru altă dată. Este suficient să spunem că există în noi toți o linie foarte fină între bine și întuneric. Această linie devine și mai fină când ajungi la puterea supremă. Andronic a vrut putere, mai multă putere decât îi era îndreptățită. A făcut o alegere. Un pact. A cedat forțelor întunecate. A abandonat Inelul. A câștigat o mare putere în Imperiu și a devenit altcineva. *Altceva* . De-a lungul timpului, el s-a schimbat pentru a deveni ceea ce este acum, de nerecunoscut pentru omul care a fost cândva."

Aberthol făcu un pas înainte.

„Trebuie să înțelegi", a spus el plin de compasiune, „tatăl tău, *adevăratul* Andronic, a fost un om bun. Un MacGil. Era de o fire bună. *Acesta* este adevăratul tău tată, nu omul care a devenit. Există o tendință spre schimbare în noi toți. Unii dintre noi luptăm mai bine decât alții. Nu era suficient de puternic; a dat în ea. Dar asta nu înseamnă că o vei face. Poți fi mai puternic decât tatăl tău."

Thor stătea acolo, cu mintea năucindu-i, încercând să proceseze deloc. Totul i-a făcut să se simtă rău la stomac. De asemenea, l-a făcut să realizeze că el și Gwendolyn erau veri; l-a făcut să-și dea seama că era și veri cu Reece, Kendrick și Godfrey. Poate de aceea se simțiseră atât de apropiați. Se întrebă dacă știau.

„Mai știe cineva?" întrebă Thor cu tărie.

Aberthol clătină din cap.

„Nimeni”, a spus el. „Cei care au făcut-o au murit cu toții. Cu excepția fostei regine și a mea. Și acum, desigur, tu.”

— Îl urăsc, spuse Thor, clocotind. „Îmi urăsc tatăl. nu-mi pasă cine a fost; Îmi pasă doar de cine este el acum. Vreau să-l omor. îl *voi* omorî.”

Aberthol puse o mână pe umărul lui Thor.

„Fie că îl ucizi sau nu, asta nu va schimba cine *ești* . Trebuie să alegi să te ridici deasupra tuturor acestor sentimente. Trebuie să alegeți să vă concentrați pe ceea ce este pozitiv. La urma urmei, descendența ta are două tulpini, desigur. Sângele mamei tale curge adânc în tine și, în cazul tău, asta este mai important decât al tatălui tău. Trebuie doar să vezi asta și să-l îmbrățișezi.”

Thor l-a studiat pe Aberthol.

„Știi cine este mama mea?” întrebă el, nervos.

Aberthol dădu înapoi.

„Nu este pentru mine să spun. Dar când o vei întâlni, vei înțelege. Oricât de puternic este Andronicus, ea este mult mai puternică. Și soarta și destinul tău sunt legate de ale ei. Într-adevăr, întreaga soartă a Inelului nostru este legată de a ei. Puterea Sabiei Destinului nu este nimic în afara puterii pe care ea ți-o poate oferi. Trebuie să o găsești. Și nu trebuie să mai amânați.”

„Mi-ar plăcea să o cunosc”, a spus Thor, „dar mai întâi trebuie să-l distrug pe Andronicus”.

„Nu îl vei distruge niciodată pe Andronicus”, a spus el. „El trăiește în tine. Dar poți să-ți găsești mama și să te salvezi. Până nu o vei întâlni, nu vei fi niciodată complet.”

Aberthol se întoarse brusc și se îndepărtă cu pași, coborând de pe parapete, cu bastonul răsunând în timp ce mergea.

Thor se întoarse și privi întunericul Sileziei. În depărtare, auzea vânturile urlatoare ale Canionului. Undeva acolo, undeva în dincolo, zăcea tatăl său. Și mama lui. Thor trebuia să-i vadă pe amândoi.

Mama lui, să îmbrățișeze.

Și tatăl lui, să ucidă.

CAPITOLUL ȘAISISE

Luanda stătea în cortul lui Andronicus, singură, tremurând înăuntru și încercând să nu-l arate. Nu mai fusese niciodată înainte un bărbat atât de mare și impunător din punct de vedere fizic și care emana un sentiment atât de sinistru. Ea aruncă o privire în jurul cortului lui și văzu toate vârfurile proeminente de-a lungul marginii lui, fiecare încoronat cu un cap tăiat, fiecare cu ochii deschiși, înghețați într-o mască mortală a agoniei.

Andronicus toarcă de undeva adânc în piept și îi zâmbi, simțindu-se clar ca acasă.

Ea și-a dres glasul și a încercat să-și amintească de ce venise, a încercat să-și facă curaj să vorbească.

„Am venit să-ți fac o ofertă”, a reușit ea să spună în cele din urmă, încercând din răsputeri să stea mândră, să-și facă vocea încrezătoare. Dar, în ciuda ei, a auzit tremurul în propria ei voce și a sperat că nu-și dezvăluie frica.

„ *Tu* , fă- *mi* o ofertă?” el a intrebat.

El și-a dat capul pe spate și a râs, iar zgomotul zgârieturii i-a pus firele de păr. Era râsul unui monstru, adânc și gol și plin de cruzime.

Luanda a fost surprinsă cu garda jos; se așteptase să-l găsească pe Andronicus un bărbat zdrobit și umilit, pregătit fie să fugă din Inel, fie să se predea. Nu se așteptase să-l găsească atât de încrezător. Părea mai mult decât lipsit de frică – părea sigur de victorie. Nu putea să înțeleagă.

— Da, spuse ea, dresindu-şi glasul, o ofertă. Îți pot livra inamicul tău, Thorgrin. În schimb, mă vei numi Regina Inelului și mă vei pune în control asupra a tot ceea ce este.”

Andronicus a zâmbit larg, cercetând-o.

„Voi face?” el a intrebat.

El o privi în sus și în jos și se auzi un zgomot întunecat și mârâit din adâncul pieptului lui.

— Atunci ți-ai trăda propriul popor? el a intrebat. „Le vinde pe toate pentru dreptul de a guverna?”

Făcu o pauză, privind fix prin ea; ochii lui scânteiau, de parcă poate că ar fi de acord cu ea.

„Îmi place de tine”, a spus el. „Ești o fată după inima mea.”

— Sunt cea mai bună șansă pe care o ai, spuse ea sfidătoare, adunându-și vechea încredere. „Ești înconjurat. Și cu dragonul său și Sabia lui Destin, Thor vă decimează armatele. Dacă respingi oferta mea, atunci până mâine Thor va fi nimicit pe toți oamenii tăi. Dacă o accepți, atunci până mâine, Thor va fi în custodia ta.”

A examinat-o.

— Și cum propui să-mi dai lui Thorgrin? el a intrebat.

Ea se așteptase la această întrebare și a respirat adânc, pregătită.

„Ei au încredere în mine”, a răspuns ea. „Sunt un MacGil. Sunt o familie. Le voi trimite un mesaj prin care le spun că am încheiat un armistițiu. Că ai fost de acord să te predai. Thorgrin trebuie să vină singur să accepte predarea ta. Când o face, îl poți captura.”

Andronicus o cercetă.

— Și de ce ar avea încredere într-un trădător ca tine? întrebă Andronic.

Ea se înroşi, insultată de cuvintele lui.

„Vor avea încredere în mine, pentru că sunt o familie. Și eu sunt *nu* un trădător. Inelul este al meu de drept. Eu sunt primul născut.”

Andronicus clătină din cap.

„Familia, mai ales, este cea mai puțin de încredere.”

Își strânse pumnii, sfidătoare, simțind că planul îi scăpa.

„Vor avea încredere în mine”, a spus ea, „pentru că nu au niciun motiv să nu o facă. Și pentru că sunt oameni de încredere. Și mai ales, pentru că are sens: ei, desigur, cred că te vei preda. Cine ar crede altfel? Ești complet înconjurat. Jumătate din oamenii tăi au fost distruși. Predarea ta ar fi de așteptat. Mesajul meu nu ar trebui să le surprindă.”

„Și când Thor ajunge aici”, a spus el, „cum îmi propui să-l prind? Acela care, după cum spui tu, a nimicit jumătate din oamenii mei?

Luanda a ridicat din umeri.

„Nu asta este problema mea. voi da mielul la sacrificare. Sunt sigur că ai propriile tale moduri de trădare.”

Andronicus a privit-o în sus și în jos și, în timp ce o făcea, ea și-a simțit inima bătând cu putere. Luanda și-a dorit atât de rău să fie regină încât să guste. Mai mult, a vrut să-și supere sora mai mică; era o mică parte din ea care se simțea rău – dar era o parte mult mai mare din ea care se simțea îndreptățită, care se simțea rău pentru ea însăși. Nu-și putea imagina să trăiască într-un regat în care sora ei mai mică o conducea și dacă asta însemna să-și vândă propriul popor, așa să fie. La urma urmei, nu meritau după ce i-au făcut.

Luanda se cutremură când Andronicus se apropie, întinse mâna și își pune ghearele lungi pe umărul ei. Îi simți palmele sclipitoare trecând peste pielea ei goală, alergând în sus și în josul gâtului ei.

„Regele MacGil ar trebui să fie mândru de problema lui”, a spus el. „Da, chiar foarte mândru.”

El a oftat.

„Voi accepta oferta ta. Și vei avea domnia ta.”

Inima Luandei bătea atât de repede, că totul a fost o neclaritate când a fost scoasă din cort, doi paznici venind în spatele ei și scoțând-o afară. Următorul lucru pe care ea știa că era din nou afară, în noaptea rece, Bronson venind lângă ea în timp ce se îndepărtau repede, înapoi prin tabără și spre caii lor.

"Ce s-a întâmplat!?" întrebă Bronson nerăbdător.

Luanda a mers repede, cu inima bătând, încercând să-și adune gândurile – și încercând să-și dea seama cum să-i spună cel mai bine lui Bronson. Ea știa că trebuie să spună lucrurile potrivite dacă avea de gând să-l manipuleze cu succes pe Bronson.

„A mers foarte bine”, a spus ea, alegându-și cuvintele cu grijă. „Andronicus a fost de acord să se predea.”

Bronson se uită la ea, nedumerit.

„Îmi este greu să cred asta”, a răspuns el. „A fost de acord să se predea? La fel de ușor?”

Luanda s-a îndreptat spre Bronson și și-a pus fața și vocea cele mai înverșunate, disperată să-l convingă.

„Andronicus este depășit numeric“, a spus ea cu răceală. „Într-o altă zi, el va fi mort. El a fost recunoscător pentru șansa. Am avut dreptate. Ai gresit. El are condiții: armata lui trebuie să li se permită să părăsească Inelul nevătămat. El se va pierde ca un prizonier. Și el se va preda numai la Thor, și singur Thor. El ne-a cerut să aducă oferta noastră la Thor dintr-o dată,

înainte de atac în zori. Aceasta este șansa noastră de a face pace, pentru a salva vieți și să alunge oamenii lui o dată pentru totdeauna.“

Bronson se uită înapoi la ea, iar ea îi vedea mintea lucrând, îl vedea gândindu-se bine. Era deștept, dar nu chiar la fel de deștept ca ea, iar tendința lui credulă a lucrat în favoarea ei.

„Ei bine”, a spus el, „cred că sună a o ofertă corectă. Tot ce cere este ca oamenii lui să plece în siguranță. După cum spuneți, va cruța multe vieți de ambele părți și va elibera Inelul. Sună rezonabil. Nu îmi pot imagina că Thor și Gwendolyn nu ar dori să fie de acord cu asta. Ai făcut bine că ai servit Inelul așa cum ai făcut. Ce ai făcut aici este altruist. Ai salvat multe vieți, iar familia ta va fi mândră. Ai avut dreptate, iar eu am greșit.”

Înăuntru, Luanda a zâmbit. Ea îl înșelase.

„Du-te atunci”, a îndemnat ea. „Fii mesagerul nostru. Transmite mesajul lui Thor și celorlalți. te voi astepta aici. Călătoriți toată noaptea și nu vă opriți până nu le oferiți vestea bună. Soarta Inelului stă acum pe umerii tăi.”

A așteptat, plină de speranță. Ea știa, fiind nebunul cavaleresc care era, că dacă ea facea apel la simțul onoarei și datoriei lui, el ar fi orb la rațiune.

Bronson dădu solemn din cap, urcă pe cal și porni în galop, alergând în cursă noaptea.

Își privi calul dispărând în întuneric și zâmbi deschis noaptea.

În cele din urmă, ea ar fi regina.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Steffen a simțit că palmele i se dezlănțuia în timp ce stătea în fața morii uriașe, împingând cu toți ceilalți muncitori manivela de lemn. A fost o muncă sfâșietoare, cu ce era obișnuit și l-a făcut să șteargă grijile lumii. I se dăduseră suficient cereale și apă pentru a se descurca, dormind pe podea ca un animal cu toți ceilalți servitori contractați. Nu a fost o viață: a fost o existență. Restul vieții lui, așa cum fusese odinioară, avea să fie plin de muncă, durere și monotonie.

Dar lui Steffen nu-i mai păsa. Acesta era genul de viață pe care îl dusese în Castelul Regelui, lucrând pentru regele MacGil la subsol, îngrijind focurile. Și asta fusese o viață dură și, într-adevăr, o prelungire a întregii sale vieți, a vieții sale de acasă, a părinților săi, cărora le era atât de rușine de el din cauza felului în care arăta, care îl bătuseră și îl dăduseră afară din casă. casa. Întreaga lui viață fusese o lungă criză de durere, de agresiune și dispreț.

Până când o cunoscuse pe Gwendolyn. Fusese singura persoană pe care o cunoscuse vreodată care îl privise ca pe altceva decât pe o creatură deformată; care a avut de fapt credința în el, care a avut grijă de fapt pentru el. Timpul pe care îl petrecuse protejând-o îl aprecia drept cele mai semnificative zile din viața lui. Pentru prima dată, îi dăduse un scop și sens vieții; îl făcuse să viseze, pentru o scurtă clipă, că poate putea fi ceva mai mult decât un obiect al dezgustului, că poate toţi din viaţa lui se înşelaseră şi că până la urmă avea ceva valoare.

Când Gwen a intrat în Turnul Refugiului și acea ușă s-a închis trântit în spatele ei, a simțit ca și cum o ușă s-ar fi închis pentru propria lui viață. Îi înfipsese un pumnal în inimă. El a respectat și chiar a înțeles decizia ei; dar fusese cea mai proastă zi din viața lui. Stătuse acolo și așteptase în afara Turnului pentru că nu știa cât timp, sperând dincolo de speranța că Gwen s-ar putea răzgândi, s-ar putea întoarce pe acele uși. Dar ei au rămas închise, ca un sicriu pe inima lui.

Ne-a mai rămas nicio direcție sau scop în viața lui, Steffen rătăcise și venise aici, în acest mic sat de pe vârful acestui deal, și a verificat din nou peste umăr, așa cum făcea în fiecare oră de la sosirea sa, la Turnul Refugiului. , ținând-o la vedere în orice moment, sperând dincolo de orice așteptare că l-ar putea vedea pe Gwendolyn ieșind pe acele uși, că ar putea avea șansa să-și reia vechea viață.

Dar uitați-vă cum a făcut el, nu era nicio activitate la turn, nimeni înăuntru sau afară, zi și noapte.

Steffen a auzit deodată pocnetul unui bici și a simțit o durere ascuțită împușcată în spate; și-a dat seama că fusese din nou biciuit de șeful său. Înțepătura biciului l-a smuls din gânduri și l-a făcut să se concentreze asupra datoriilor sale în fața lui. S-a uitat în jur și a văzut că scoase mai multe cereale decât oricare dintre ceilalți servitori, iar fața i s-a înroșit: era nedrept că era biciuit, în timp ce ceilalți erau trecuți peste.

„Munceste mai mult, creatură, sau te voi arunca la câini!” a lătrat bărbatul la Steffen.

În jurul lui s-a răsărit un râs, în timp ce ceilalți muncitori se întorceau și-l batjocoreau, mimându-i silueta îndoită. Steffen își întoarse privirea, forțându-se să rămână calm. Primise mult mai rău decât puteau să plătească acești săteni din provincie, și cel puțin durerea și umilința i-au ținut mintea departe de Gwendolyn, de a nu visa la o viață prea mare pentru el.

Clopotele au sunat, sunând tare în orășelul, iar toți muncitorii s-au oprit, s-au întors și s-au uitat. Clopotele au bătut din nou și din nou, urgent, iar sătenii au început să se înghesuie în jurul centrului orașului, privind în sus la clopotarul.

„Vești din nord!” a strigat bărbatul. „Imperiul a fost alungat din Regatul de Vest al Inelului! Suntem liberi din nou!“

O mare bucurie s-a ridicat printre săteni; s-au întors și s-au apucat și au dansat. Au trecut prin burdufuri și au băut mult și din greu.

Steffen a urmărit totul, șocat. Imperiul alungat? Regatul Occidental este liber? Nu avea sens. Când a părăsit Silezia, totul fusese în ruine, tot poporul său înrobit. Părea să nu existe nicio speranță pentru niciunul dintre ei.

„Thorgrin s-a întors, un dragon cu el și Sabia Destinului! Scutul este sus! Scutul este restaurat!” anunţă clopotul.

Urmă un alt strigăt și urale, iar inima lui Steffen se ridică de un optimism prudent, în timp ce gândurile i se întoarseră înapoi către Gwendolyn. Thor s-a întors. Asta însemna că acum ar avea un motiv să părăsească Turnul. Un motiv pentru a reveni în Silezia. Ar putea fi un rol pentru el încă o dată.

Steffen se întoarse și se uită la turn și nu văzu nicio activitate. El s-a intrebat. Plecase cumva?

„L-am văzut zburând în acest fel, zilele trecute, băiatul pe dragon, ținând Sabia. Iti spun!" un sătean, un tânăr, a insistat la altul. „L-am văzut zbura la acel turn blestemată. El a aterizat pe acoperiș!“

„Vedeai lucruri!” spuse o femeie bătrână și severă. „Imaginația ta a luat tot ce e mai bun din tine!”

„Îți jur că nu am fost!”

— Ai visat prea mult, băiete! batjocorit un bătrân.

Au venit râsete, când toți ceilalți îl batjocoreau pe băiat; se înroşi şi se strecură departe.

Dar , așa cum Steffen a auzit cuvintele lui, au făcut sens perfect pentru el: prima oprire a lui Thor *ar* fi Gwendolyn. El a iubit -o , și ea a contat pentru el cel mai mult. Asta era ceea ce acești simpli săteni nu puteau înțelege niciodată. Steffen știa că cuvintele erau adevărate și inima i se umfla de un optimism brusc. Desigur, dacă s-ar fi întors, primul loc în care Thor ar merge ar fi la Turnul Refugiului, să o vadă pe Gwendolyn – și să o ia. Probabil, înapoi la Silezia.

Steffen a zâmbit pentru prima dată de când sosise aici. Gwendolyn a fost liberă de acel loc. Zâmbi mai larg, realizând că viața lui era pe cale să se schimbe din nou. Nu mai avea nevoie să fie în acest sat și nu mai avea nevoie de acești oameni. Nu mai avea nevoie să se izoleze, să se resemneze cu o viață de durere, muncă și mizerie. A avut din nou o șansă la viață; visul trecătoare a fost întoarce. Poate că, la urma urmei, el a fost menit pentru o viață nobilă.

„Am spus să te întorci la muncă, diafan!” țipă comandantul, în timp ce ridica biciul sus și îl îndrepta spre fața lui Steffen.

De data aceasta, Steffen s-a repezit înainte, a scos sabia și a tăiat biciul în jumătate înainte să ajungă la el. Apoi a întins mâna, a smuls rămășița biciului din mâna șefului de lucru și l-a tăiat pe însuși pe față.

Directorul de lucru a țipat, strângându-și fața cu ambele mâini, strigând și țipând la durere.

Alți săteni au luat în seamă și l-au atacat brusc pe Steffen din toate direcțiile. Dar Steffen era un războinic cu abilități dincolo de ceea ce acești oameni din provincie aveau să cunoască vreodată și a folosit biciul pentru a-i bate pe toți, învârtindu-se, abătându-se și țesând din loviturile lor; în câteva clipe, toți erau la pământ, strigând de durere din gene.

Cu toate acestea, au venit mai mulți oameni care încărcau, oameni mai serioși, cu arme mai serioase, iar Steffen știa că trebuie să devină și mai serios; înainte ca ei să se poată apropia, Steffen întinse mâna în spate, crestă o săgeată și ridică arcul, îndreptându-l spre conducătorul, un tip gras care purta o cămașă prea mică.

În timp ce o ridică sus, grăsanul, mânuind o bâtă, s-a oprit brusc în loc, împreună cu bărbații de lângă el.

S-a adunat o mulțime, toată lumea păstrând o distanță precaută față de Steffen.

„Oricine se apropie de mine în acest oraș mâncător de bălegar”, a strigat Steffen, „și vă voi omorî pe toți. Nu te voi avertiza de două ori.”

Din mulțime au ieșit trei bărbați corpulenti, mânuind săbii și care atacau spre Steffen. Fără să clipească, Steffen a țintit și a tras trei săgeți și a străpuns fiecare bărbat în inimă. Au căzut fiecare la pământ, morți.

Orașul icni.

Steffen crestă o altă săgeată și rămase acolo gata, așteptând.

"Oricine altcineva?" el a intrebat.

De data aceasta, sătenii au rămas încremeniți, toți cu un nou respect pentru Steffen. Nimeni nu a îndrăznit să se miște un centimetru.

Steffen se întinse, apucă sacul cu cereale și apă, le aruncă peste umăr și le întoarse cu spatele, luând drumul de ieșire din sat și îndreptându-se spre pădure. Era neîncetat, ascultând cu atenție, așteptând să vadă dacă îl urmărea cineva – dar în acel loc nu se auzea niciun sunet.

Nicio persoană nu îndrăznea să-l insulte acum.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Romulus a coborât cu pași pe poteca din pădure, urmând Wokable-ul, care mergea cu un mers ciudat, în halatul lui verde strălucitor, făcându-se prin pădure atât de repede încât era greu de urmărit. Dacă era ceva în care Romulus nu avea încredere mai mult decât în acest Wokable, acesta era locul acesta, Charred Wood, pe care îl evitase întotdeauna cu orice preț, având în vedere reputația lui. Copacii de aici deveneau scunzi și îngrași, ramurile noduroase se răspândeau peste poteci în toate direcțiile și erau vii în moduri în care alți copaci nu erau. S-a zvonit că au înghițit bărbați întregi. În timp ce Romulus se uită precaut, a văzut mici seturi de dinți înfipți în unele dintre trunchi, deschizându-se și închizându-se leneș.

Își grăbi pasul.

Lemnul carbonizat era un loc al întunericului și al întunericului și, pe măsură ce mergeau, devenea din ce în ce mai gros, lemnul devenind dens într-un desiș de ramuri și spini încâlciți. Era un loc pătruns de ceață și plin de toate lucrurile rele, un loc în care veneai când îți doreai doar otrava potrivită pentru a asasina pe cineva sau aveai nevoie doar de poțiunea potrivită pentru a pune un blestem.

Acum Romulus avea nevoie de acest loc, atât cât sperase să-l evite. Toată viața se bazase pe putere, pe abilitățile lui de luptă; totuși ceea ce avea nevoie acum nu era doar putere. Se lupta într-un tărâm nou, un tărâm al politicii și al trădării subtile, un tărâm în care sabia singură nu ar putea să-ți omoare adversarul. Avea nevoie de o armă mai mare decât o sabie. Avea nevoie de un avantaj peste toate. Iar cheia se afla adânc în această pădure întortocheată.

De ani de zile, Romulus se îmbarcase în propria sa misiune secretă, într-o vânătoare a armei legendare despre care se zvonește că deține puterea de a coborî Scutul. Desigur, păstrarea Sabiei Destinului în Imperiu ar fi fost cea mai simplă opțiune; dar odată ce a dispărut, Romulus a trebuit să se întoarcă din nou la armă. Ani de zile urmărea zvonurile sălbatice despre

existența lui, urmând urme ici și colo doar pentru a descoperi o altă pistă falsă.

De data aceasta, s-a simțit diferit. De data aceasta, conducerea venise după tortura și asasinarea unui șir lung de oameni, până când traseul a dus în sfârșit la acest Wokable. Nu ar fi putut veni într-un moment mai bun; dacă Romulus nu l-ar fi găsit, Marele Sfat – sau Andronicus – l-ar ucide. Dar dacă ar ține cu adevărat arma pentru a coborî Scutul, ar fi invincibil. Ceilalți s-ar aduna în jurul lui și nu va mai fi nimic care să-l împiedice să conducă Imperiul.

S-au răsucit și au coborât încă o potecă, printr-o încurcătură de spini, ceața crescând deasă. Wokable și-a pus mănuși, lungi de câțiva metri, pentru a-și proteja degetele lungi de spini. Romulus, însă, le-a smuls din drum cu mâinile goale. El a simțit spinii înțepătoare lui, desen sânge, dar nu-i pasa; chiar se bucura de durere.

Au tăiat tufișurile de spini și au sculptat o potecă mai adânc în pădure și, exact când Romulus începea să se întrebe dacă acest Wokable îl ducea în rătăcire, în cele din urmă, poteca se deschise într-o mică poiană circulară.

Acolo stătea o mică cotă circulară de iarbă, poate trei metri înălțime, o movilă de pământ într-adevăr. În centrul ei se afla o uşă joasă, arcuită, acoperită cu iarbă, aproape imperceptibilă. Nu aveau ferestre și nu exista altă intrare. Arăta ca o cupolă de pământ.

Romulus făcu o pauză, simțind răul din spatele acelei uși.

Wokable se întoarse și se uită la el, cu plat său, se confruntă cu galben și patru ochi, făcând un zgomot ciudat tors de satisfacție care a stabilit Romulus pe margine. Ea a zâmbit, dezvelindu sute de mici dinți, ascuțite.

„Arma ta prețioasă se află în acea colț”.

Romulus făcu un pas înainte pentru a merge la el, dar Wokable-ul întinse mâna cu degetele sale lungi și osoase și le puse pe piept, oprindu-l. A fost surprinzător de puternic.

„Trebuie să aștepți până ești chemat.”

Romulus rânji. Nu era unul care să aștepte pe nimeni.

„Și dacă nu o fac?” întrebă Romulus.

Wokable-ul deschise gura din nou și din nou, fulgerându-și rândurile de dinți, exprimând nemulțumirea.

„Atunci efortul tău va fi blestemat.”

Romulus se uită cu privirea. El nu era unul care să se ascundă la semne și prevestiri; mergea oricând și cum voia, în propriile condiții.

Romulus traversă luminișul, apucă ușa mică și o deschise cu atâta putere încât o smulse de pe balamale. A pășit fără teamă în întunericul colțului de iarbă scobit, abăturându-se în timp ce mergea.

Interiorul era întunecat, un reziduu rău atârna în aer, lipit de pielea lui. Locul era luminat de o lumânare mică, pâlpâind la capătul îndepărtat, și a avut nevoie de o clipă pentru ca ochii lui să se acomodeze.

În timp ce mergea în centru, a zărit o masă mică, circulară. Așezat în fața lui era un bătrân, chel, șuvițe lungi de păr alb atârnându-i pe capul său, purtând o mantie de catifea verde, gulerul tras în sus. Îi era spatele și fredona o melodie ciudată.

Romulus așteptă, nesigur ce să facă din toate acestea. Spera că acesta nu era o altă fundătură, deoarece nu vedea nicio armă în acest loc.

„Nu am timp de pierdut”, a spus Romulus. „Dă-mi pentru ce am venit”.

Urmă o tăcere lungă.

— Vii înainte să te chem, spuse bătrânul, cu vocea lui străveche răgușită.

Romulus rânji.

„Nu aștept pe nimeni”, a spus el.

„Asta va fi căderea ta”, a spus bărbatul.

Romulus se uită cu privirea.

„Dă-mi pentru ce am venit. Dacă nu, vei suferi mânia marelui Romulus.”

Se auzi un chicot scăzut, ca un bubuit, iar Romulus simți că este batjocorit.

Înfuriat, Romulus s-a repezit înainte, a doborât masa, s-a întors și l-a înfruntat pe bătrân. Și-a scos sabia și l-a înjunghiat, dar s-a uitat în jos și a văzut că sabia trecea doar prin aer, inofensivă.

Se uită la chipul bărbatului și se dădu înapoi, îngrozit. Obrajii bărbatului erau lungi și osoși, fața trasă, iar în locul ochilor erau două orbite goale.

Bătrânul zâmbi, cu fața încrețită într-un milion de linii, iar Romulus, în ciuda lui, tremura.

„Priviți moartea în față”, a spus bătrânul. "Cum arata?"

Romulus stătea acolo, fără cuvinte. În cele din urmă, și-a adunat suficient curaj pentru a spune: „Vin după armă. Arma care va coborî Scutul.”

Bătrânul a zâmbit.

„Poate fi mânuit doar de cei demni. Ești vrednic?”

„Sunt al doilea după Andronic în întregul Imperiu. Eu sunt Marele Romulus.”

„Da...”, a spus bărbatul încet. „Deocamdată, oricum. În curând, vei fi primul.”

Inima lui Romulus a crescut la cuvinte.

„Spune-mi mai multe”, a cerut el.

„Soarta ta nu a fost încă stabilită. Arma o poate schimba. Dar prețul va fi grozav.”

— Îți voi plăti prețul, spuse Romulus în grabă. "Dă-mi-l!"

Bărbatul se ridică și trecu pe lângă Romulus, traversând camera spre peretele îndepărtat, în timp ce întinse mâna în întuneric. Inima lui Romulus bătu cu putere în timp ce aștepta cu nerăbdare să vadă care ar putea fi arma. A fost o sabie? O suliță? O altă armă?

Romulus era confuz când bărbatul se întoarse ținând o mantie simplă de catifea neagră. A ridicat-o și a pus-o în mâinile lui Romulus.

"Ce este asta?" întrebă Romulus, enervat.

„Arma ta sacră”, a venit răspunsul.

Romulus se uită la ea, confuz, întrebându-se dacă nu cumva era batjocorit.

„Aceasta nu este o armă”, a spus el. „Este o mantie.”

— Nu toate armele au lame, spuse bătrânul. „Această armă este mai puternică decât orice ai cunoscut vreodată.”

— Îl voi încerca, spuse Romulus, pregătindu-se să-l poarte.

Bătrânul întinse mâna și îl apucă de braț. Romulus a fost surprins de puterea strângerii lui, mâna lui osoasă atât de puternică încât nici măcar nu se putea elibera de ea. Și-a dat seama că această întâlnire era magică, de o forță pe care nu o înțelegea și, pentru prima dată în viață, i s-a simțit frică.

„Pune-i acum mantia aceea și vei muri”, a spus bătrânul.

Romulus îl examină mirat.

„Purtă-l doar când traversezi podul spre Canyon. Vă va face invizibil și vă va permite să pătrundeți în Scut, să intrați în Inel. Trebuie să traversezi singur. Pentru a distruge Scutul definitiv, va trebui să aduci un

MacGil cu tine înapoi peste Canion, în timp ce purtați mantia. Când un MacGil pune piciorul pe pământ în afara Canionului, împreună cu tine, purtând această mantie, atunci Scutul se va coborî definitiv.”

Romulus privi pelerina cu uimire. A simțit că era adevărul.

În cele din urmă, după toți acești ani, a ținut în mână cheia de a doborî Scutul, de a lua Inelul. Nu mai era niciun obstacol în calea lui. În cele din urmă, puterea ar fi a lui.

CAPITOLUL NOASPREZECE

Thor stătea pe parapetele superioare ale castelului, cu Sabia Destinului în poală, răsucindu-o și răsucind-o, examinând-o în lumina dimineții devreme. Sabia scânteia, luminată în toate culorile diferite, lungă și netedă, aproape translucidă, făcută dintr-un metal pe care nu-l putea înțelege. Mânerul, de aur solid, se simțea ca un unt în palmă, făcându-i mâna să se muleze complet pe el, de parcă l-ar fi ținut mereu, de parcă el și Sabia ar fi fost una singură. De-a lungul marginii mânerului erau încorporate rubine mici, iar lama era gravată cu o inscripție veche pe care nu o înțelegea.

În timp ce o studia, Thor se întrebă. Sabia se simțea în mod pozitiv veche și se întreba cine o falsise, cine o mânuise în trecut, cum ajunsese aici. S-a întrebat despre istoria ei. Se întreba despre viitorul lui. Se întreba despre propriul său viitor. El a reflectat la tot ceea ce trecuseră pentru a obține Sabia, la căutarea lor, traversând Canionul, traversând Tartuvianul, Imperiul ostil, junglele și deșerturile sale și munții și orașele sclavilor și dragonii...

Toate pentru asta. Această lamă, această bucată de metal pe care o ținea în mână. S-a gândit la viețile pierdute și a văzut fețele prietenilor săi, plutind în apă. Sa gândit la toți morții din Inel, la invazia lui Andronicus... totul pentru această Sabie. Ce era cu această armă singulară?

Thor s-a gândit la toți războinicii Imperiului pe care i-a ucis cu ea de la întoarcerea sa. Pe măsură ce o mânuise, se simțea mai mult ca și cum l-ar fi mânuit. Nu a înțeles-o. Iar lui Thor se temea de lucruri pe care nu le înțelegea.

Mai presus de toate, a contemplat cuvintele de rău augur ale lui Aberthol, care îi răsunau în cap, care îl ținuseră treaz toată noaptea, care îl traseseră înapoi aici sus, la aceste parapeți, înainte de zori, pentru a găsi mângâiere, timp pentru a reflecta: legenda că mânuirea Sabiei ar fi de scurtă durată.

Asta însemna că va fi învins? Că va muri curând? Fără Sabie, cine ar fi el? Ce s-ar fi întâmplat cu Scutul? Al inelului?

Thor știa că are puteri în sine. Cu toate acestea, niciuna dintre puterile lui nu se potrivea cu cele ale Sabiei. Deja simțea una și același lucru cu ea. Se simțea invincibil acum. Ce ar putea să-l doboare?

Thor simți inelul în buzunar, hotărât să o ia în căsătorie pe Gwendolyn de îndată ce se trezi. Mai întâi, totuși, trebuia să-i spună. Sosise vremea. Înainte să se angajeze într-o misiune de a-și ucide tatăl, Gwendolyn trebuie să știe cine este.

Cum ar reacționa ea? Rau, se temea. Ar însemna asta sfârșitul relației lor?

Thor ridică privirea la lumina răspândită a zorilor, Sabia strălucind, făcându-i ochii cenușii să sclipească, și se gândi la bătălia zilei care urma. Astăzi era ziua în care avea să distrugă restul armatei lui Andronicus — și pe Andronic însuși. propriul său tată. Nu știa ce simțea despre asta. Îl voia mort, mai mult decât orice pe lume. Dar și el, trebuia să recunoască, și-a dorit un tată pe lumea asta. O parte din el s-a simțit în conflict cu privire la uciderea propriului tată. De ce i-a fost impus acest destin?

Thor știa că atunci când va veni momentul, nu va ezita. L-ar ucide. Dar și-ar fi dorit să fie altfel, și-ar fi dorit să aibă un alt tip de tată. Și-ar fi dorit să aibă un tată pe care să-l întâlnească pentru prima dată într-o îmbrățișare paternă – nu într-un act de violență.

— Iată, se auzi o voce.

Thor s-a învârtit și a văzut-o pe Gwendolyn stând la intrarea în parapete, zâmbitoare, adormită, cu părul ciufulit, pe Krohn lângă ea, privindu-l cu dragoste. Gwen s-a apropiat și Krohn s-a grăbit și a sărit peste el, lingându-l.

Thor a zâmbit, a reînvelit Sabia, s-a apropiat și a întâlnit-o pe Gwendolyn într-o îmbrățișare, fericit că a avut această distragere binevenită de la gândurile lui întunecate.

„Zorii se scurge”, a spus ea, „și toți oamenii noștri te așteaptă jos, în Sala Mare. Este o zi mare de luptă și vor să se întrunească cu tine înainte să începi atacul.”

Thor dădu din cap. Se aşteptase la fel de mult şi s-a întors şi a mers cu Gwendolyn.

Cei doi au părăsit parapetele, au reintrat în castel și au mărșăluit pe holuri, Krohn lângă ei. Se țineau de mână în tăcere în timp ce mergeau, cu

inima lui Thor bătându-i în piept, cu atâtea lucruri pe care voia să-i spună. Trebuia să-i spună că vrea să fie cu ea pentru totdeauna. Că voia ca ea să aibă inelul mamei sale. Și cine era adevăratul său tată.

Dar inima îi bătea din ce în ce mai mult și s-a trezit incapabil să spună nimic din aceste lucruri. Timpul lor a fost prea grăbit.

În cele din urmă, în timp ce coborau câteva trepte și întorceau un coridor, Thor și-a făcut curaj. Era acum sau niciodată.

— Gwendolyn, trebuie să-ți spun ceva, spuse el, cu vocea tremurândă.

Ea îl privi cu o privire îngrijorată.

A deschis gura să vorbească și, când era pe punctul de a rosti cuvintele, deodată, două uși uriașe s-au deschis. Thor și Gwendolyn s-au întors și au văzut în fața lor Sala Mare, o cameră uriașă, lată și înaltă de o sută de picioare, căptușită cu brațele și steagul tuturor marilor războinici. În centrul ei stătea o masă lungă, dreptunghiulară, iar în jurul acesteia stăteau și stăteau sute de războinici. Toți s-au uitat la Thor cu așteptare.

Thor se opri la uşă, în timp ce Gwendolyn se uită la el, aşteptând.

Acum, știa el, nu era momentul potrivit.

„Vom vorbi după aceea”, a spus el.

S-a întors și a luat-o de mână, iar cei doi au intrat împreună în hol. În timp ce o făceau, bărbații s-au ridicat și și-au lovit mânerele săbiilor pe masă, o cacofonie de zgomot și un semn de respect.

„Thorgrinson!” au scandat.

Când Thor se apropia, în cele din urmă s-au liniștit. El a fost îmbrățișat de Kendrick, Srog, Godfrey, Reece, Elden, O'Connor și Conven, împreună cu alți câțiva războinici curajoși. Au fost acolo și noii membri ai Legiunii, Serna și Krog, precum și zeci de membri ai Silver și ai armatei lui MacGil. Era o forță mare și formidabilă.

— Thorgrinson, spuse Srog în timp ce mulțimea se liniștea. „Soldații Sileziei vă așteaptă la dispoziție. Și alte mii ne așteaptă în afara acestei săli.”

— Și toți Silver și toată armata lui MacGil, a adăugat Kendrick. „Acum ești liderul armatei.”

Thor clătină din cap, în timp ce îl strânse de umărul lui Kendrick.

„Tu ești liderul lor”, a spus el. „Nu sunt decât un băiat simplu cu un dragon și o sabie și voi face tot ce pot în serviciul Inelului.”

Kendrick zâmbi.

„Te vom însoți, când îl vei ataca pe Andronicus”, a spus Kendrick, „vom călări alături, pe pământul de sub tine. Vei fi mai rapid, cu dragonul tău, dar noi vom călăre greu și nu vom rămâne departe. Întrucât ai pe oamenii lui Andronicus pe fugă, vom urmări pe teren și vom elimina orice oameni pe care nu-i poți ucide. Oricât de puternic ești, chiar și cu dragonul tău și cu sabia ta, sunt prea multe locuri – peșteri, colțuri și crăpături – unde oamenii lui Andronicus se pot ascunde.”

Thor dădu din cap.

„Voi fi onorat să fiu alături de mine în luptă. Ai dreptate: chiar și cu toată puterea din lume, nu o pot face singur. Și nu mă pot gândi la o onoare mai mare decât să lupt alături de această armată.”

„După astăzi”, a spus Srog, „Andronic și oamenii lui nu vor mai fi. La sfârșitul bătăliei din această zi, Inelul va fi liber și Imperiul va fi alungat înapoi în mare!”

„Auzi, Auzi!” se auzi strigătul uriaş de aprobare al cavalerilor din cameră.

Thor le-a privit fețele, toți bărbații înrăutățiți de luptă, bărbați de care a auzit și pe care îi respectase, și s-a simțit onorat să fie în prezența lor.

Thor era pe cale să răspundă când, deodată, ușile camerei s-au deschis și s-a repezit un bărbat pe care Thor îl recunoscu vag. Toate capetele se întoarseră în timp ce el intră în cameră, fără suflare, mărșăluind până la masă.

Era Bronson. soțul Luandei.

„Iertați-mă, mari soldați, că am intervenit”, a anunțat Bronson, gâfâind, încercând să-și tragă răsuflarea. Stătea acolo, purtând un plasture pe ochi.

„Vin cu vești grozave”, a spus Bronson. „Vești urgente. Știri care vor afecta evenimentele din această zi. Am călărit tot drumul din partea îndepărtată a Highlands. Am fost trimis aici de Luanda. Ea a vorbit cu Andronic și el și-a oferit predarea!”

Un murmur surprins a izbucnit în cameră, în timp ce cavalerii se întorceau și murmurau între ei.

„Desigur că vrea să se predea”, a strigat unul. „El este depășit numeric! Și la o zi de la moarte!”

„Nu cred că Andronicus s-ar preda vreodată!” a strigat altul.

„Ce alegere are?” strigă un altul.

"Tăcere!" strigă Srog, iar în cele din urmă sala s-a liniștit suficient pentru ca toți ochii să se concentreze înapoi asupra lui Bronson.

„A spus că se va preda personal”, a spus Bronson.

„În ce condiții?” întrebă Kendrick.

„A spus că se va preda lui Thorgrin și numai lui Thorgrin. Și că armatelor lui trebuie să li se permită să părăsească Inelul nevătămat.”

Un murmur agitat izbucni printre cavaleri, în timp ce se priveau nedumeriți.

— Pare o ofertă corectă, spuse Brom. „Vrea să-și salveze oamenii.”

„Asta nu sună ca Andronicus”, a spus altul.

„Ce alegere are?” a întrebat altul. „Probabil este presat de generalii săi. Are o jumătate de milion de oameni și nu există decât unul dintre el și au văzut răul pe care Thor îl poate face.”

„De ce ar trebui să fim de acord?” a strigat altul. „Ce câștigăm dacă îi lăsăm liberi? Acum este momentul să-i ucizi pe toți!”

„Cu Andronicul nostru prizonier și Scutul sus, nu avem de ce să ne temem de oamenii săi. L-am salva și pe a noastră vărsare de sânge. Astăzi nu se vor pierde vieți. La urma urmei, el mai are o jumătate de milion de bărbați lângă zece mii ai noștri.”

Au izbucnit ceartă între bărbați, în timp ce Thor stătea acolo, ascultând, luând totul în cap.

„Chiar dacă suntem de acord”, a spus Kendrick, „ca Thor să meargă singur, nu pare corect”.

„Și de unde știm că nu minți?” l-a întrebat Godfrey pe Bronson.

Toate privirile s-au întors spre Bronson.

„Da, de unde știm că putem avea încredere în tine?” întrebă Reece. „La urma urmei, ești un McCloud.”

„Sunt un MacGil acum”, a insistat Bronson. „Îi resping pe McClouds. Îl resping pe tatăl meu. La urma urmei, el este cel care m-a mutilat. Am luptat cu curaj pentru tine în timpul asediului Sileziei și nu am de ce să-mi pătesc onoarea. Jur cu fiecare gram din ființa mea că spun adevărul. Eu sunt cavaler, la fel ca tine. Poate că am luptat în alte părți ale luptei, dar toți aderăm la același cod de onoare.”

Bronson a vorbit cu cea mai mare sinceritate și Thor și-a dat seama că nu minte.

„Totuși, de ce ar putea să se teamă Thor?” întrebă Elden. „Cu Mycoples lângă el și Sabia Destinului în mână, toți oamenii lui Andronicus

nu i-au putut face niciun rău.”

„Spun că îi acceptăm predarea”, a spus Srog.

Kendrick a trântit cu pumnul pe masă și camera s-a liniștit.

„Oferta este a lui Thor și numai a lui Thor pe care să o accepte sau să o respingă. Viața lui este cea care este riscată pentru noi toți.”

Thor stătea acolo, ascultând, întrebându-se. Pe de o parte, și-ar risca cu bucurie viața pentru Inel; pe de altă parte, ceva i se părea în neregulă. Nu era sigur ce. Apoi, din nou, așa cum spuseseră, ce i-ar fi putut face Andronicus? Cu Mycoples and the Sword, se simțea invincibil.

„Aș prefera să-l ucid pe Andronicus decât să accept capitularea lui”, a răspuns Thor. „Dar dacă aceasta este dorința ta, atunci o voi onora. Voi merge."

A venit un urale din partea grupului de cavaleri.

„Voi accepta capitularea lui”, a spus Thor, „și mă voi asigura că fiecare dintre soldații săi părăsește Inelul”.

"Nu!" strigă Gwendolyn.

Camera a devenit tăcută când se întorceau și se uitau la ea.

— Nu trebuie să pleci, îi spuse ea lui Thor. „Nu este corect ca tu și singuri să-ți riști viața.”

Thor se întoarse spre ea, mișcat de îngrijorarea ei.

— Doamnă, spuse Srog, nici noi nu vrem să-l punem în pericol pe Thorgrin. Dar cum poate fi el rănit?”

Gwendolyn clătină din cap.

„Trimite pe altcineva. Thorgrin tocmai se întorsese de la riscul vieții pentru Inel. A făcut destule.”

Camera tăcu, iar Thor se uită la Gwendolyn, copleșit de dragoste pentru ea. Dar ea tot nu înțelegea. Pentru Thor, aceasta a fost mai mult decât să se confrunte cu un inamic: a fost vorba despre confruntarea cu *tatăl său* . Și asta nu avea să înțeleagă niciodată până când el nu i-ar spune. Sosise vremea.

El luă mâna lui Gwendolyn, se aplecă și îi sărută degetele și spuse încet:

„Este ceva ce trebuie să-ți spun. Hai să vorbim singuri.”

*

Thor o luă de mână pe Gwen și o ghidă din cameră, spre privirile nedumerite a sutelor. Au mers pe un coridor, până au ajuns în intimitatea unei camere mici. Au pășit înăuntru, iar însoțitorii au închis ușa în urma lor.

„Nu poți avea încredere în el”, a insistat ea, întorcându-se spre el, pasională. „Luptă-te cu el. Omoara-l. Dar nu mergeți singuri să acceptați predarea lui. Poate că sunt egoist. Dar te-am luat deja o dată de la mine și nu credeam că te vei întoarce vreodată. Viața mea simțea că s-a terminat. Acum că ești aici, mă simt din nou renăscut și nu pot să-ți risc din nou viața. Îmi pare rău. Dar lasă pe altcineva să plece. Andronicus nu trebuie doar să se predea ție. Se putea preda oricui. Nu știu care este fixația lui cu tine. Vă rog. Lasă pe oricine să plece în afară de tine.”

Thor clătină încet din cap.

— Te iubesc, Gwendolyn, spuse el. „Mai mult decât aș putea spune. Și sunt profund impresionat de grija ta pentru mine. Dar trebuie să accept capitularea lui Andronicus. Poate cruța viețile a mii de oameni din luptă. Moartea acestor oameni va fi pe capul meu. Trebuie să plec. Onoarea mea mă obligă.”

Gwendolyn a început să plângă.

„Nu poți să pleci”, a insistat ea. "Nu acum. Sunt prea multe în joc. Nu este vorba doar despre tine.”

Ea a plâns, iar Thor a simțit că i se frânge inima. El întinse mâna și îi puse o mână pe umărul ei și o privi confuz.

"Ce vrei să spui?" el a intrebat.

Simțea că ea nu-i spunea ceva, ceva ce dorea cu disperare ca el să știe, iar el nu putea înțelege ce era.

„Simt că îmi ascunzi ceva”, a spus el. „Spune-mi ce este. De ce să nu merg?”

Gwendolyn s-a uitat la el și a simțit-o pe punctul de a spune ceva – dar apoi ea s-a întors brusc, ștergându-și lacrimile, și a privit pe fereastră.

„Îmi pare rău că plâng”, a spus ea. „Nu este asemănător reginei.”

Thor se apropie de ea și își puse o mână pe umăr.

„Sunteți mai asemănătoare reginei decât oricine am întâlnit vreodată”, a spus el.

Ea i-a zâmbit înapoi.

Thor înghiți în sec, cu inima bătând, știind că venise momentul să-i spună. Nu mai putea să-i rețină asta.

„Gwendolyn”, începu el, dresându-și glasul, „mai este un motiv pentru care singur trebuie să merg să-l întâlnesc pe Andronicus”.

Thor înghiți în sec, nevrând să spună cuvintele, dar știind că trebuia.

„Este mai complicat decât crezi”, a continuat el. „Există un motiv pentru care vrea să se predea mie și numai mie.”

Ea se uită la el, nedumerită.

„Despre ce vorbești?” ea a intrebat.

— Vezi tu, începu el, apoi se opri. „Eu... am învățat ceva. Ceva pe care... aș fi vrut să nu fi învățat niciodată. Nu pot face nimic pentru a o schimba. Și mă obligă să iau măsurile pe care trebuie să le fac.”

„Nu înțeleg”, a spus ea.

Ea s-a uitat la el, uluită, iar inima lui Thor trântea, cu gâtul uscat. Era îngrozit că, odată ce a rostit cuvintele, le-ar ruina relația pentru totdeauna.

„Există un motiv pentru care trebuie să mă întâlnesc cu Andronicus…” a spus el, „…un motiv pentru care trebuie să fiu eu cel care îl ucid.”

„Ca să mă răzbuni?” întrebă Gwendolyn.

Thor înghiți în sec.

„Da, să te răzbun”, a spus el. „Dar și din alt motiv.”

Ea se uită în ochii lui, iar el rămase acolo, tremurând, dorind să scoată cuvintele, forțându-se.

— Vezi tu, Gwendolyn... spuse el, apoi se opri.

În cele din urmă, a tras aer în piept și a rostit cuvintele:

„Andronic este tatăl meu.”

Gwendolyn se uită la el, încremenită, și clipi de câteva ori, complet șocată. Părea că, la început, ea nici măcar nu putea procesa cuvintele lui.

Dar apoi privirea ei s-a lărgit, ochii i s-au mărit și gura i s-a deschis. Și-a dus o mână la gura deschisă și, involuntar, a făcut câțiva pași înapoi, departe de Thor.

Thor putea vedea groaza și dezgustul din expresia ei, aproape de parcă s-ar fi uitat înapoi la Andronicus însuși. Și inima i s-a zdrobit la vedere.

— Nu se poate, șopti ea.

Thor dădu din cap sumbru.

"Este. El este tatăl meu."

Lacrimi proaspete se rostogoleau pe obrajii lui Gwen în timp ce se uita la el cu ochi cu totul noi, de parcă s-ar fi uitat la un monstru. Thor nu s-a putut abține să nu simtă că lucrurile nu vor mai fi niciodată la fel între ei.

— Gwendolyn... începu el.

"Lasă-mă!" se răsti ea, cu vocea urâtă, plină de venin și ură.

"LASĂ-MĂ!" ea a tipat.

Thor s-a uitat înapoi la ea, a văzut furia din ochii ei și și-a simțit întreaga lume prăbușindu-se. Nu mai avea pentru ce să trăiască.

Thor se întoarse pe călcâie și părăsi camera, fără să-i mai pese dacă trăiește sau nu. I-a mai rămas un singur loc în lume acum:

Era timpul să-l cunoască pe tatăl său.

CAPITOLUL 20

Gwendolyn stătea în camera castelului, privind pe fereastră, privindu-l pe Thor zburând împreună cu Mycoples, aripile ei mari batându-se pe cerul care se sparge, siluetate de mingea uriașă a soarelui dimineții. Lacrimile îi curgeau pe obraji în timp ce încerca să respire din nou, depășită de un milion de emoții conflictuale. S-a simțit trădată de Thor, de revelația lui, trădată să afle că el era fiul lui Andronicus, singura persoană pe care o ura cel mai mult din lume. Se simțea trădată că el îi ascunsese. Și s-a simțit trădată, încă o dată, de lume.

De ce a trebuit să fie destinul atât de crud? În întregul univers, de ce nu ar putea nimeni *altcineva – nimeni* – să fie tatăl lui Thor? De ce trebuia să fie singura persoană care a umplut mintea lui Gwendolyn de ură cu dorința de răzbunare?

Totuși, în același timp, știa că a greșit să fie supărată pe Thor. Thor nu putea fi acuzat pentru descendența sa. Thor nu fusese niciodată altceva decât amabil, iubitor și plin de milă cu ea, iar ea îl învinovățea pentru linia lui de sânge. Și, desigur, Thor avea și o mamă, iar linia lui de sânge nu era în întregime din Andronicus.

Se simțea rușinată că a reacționat așa cum a făcut. Se simțea sfâșiată de vinovăție și de un sentiment de pierdere pe care ar fi putut-o ajuta, fără să vrea, să-l trimită pe Thor, chiar în bătălia la care dorise să-l împiedice să meargă.

În timp ce îl privea dispărând la orizont, știa că era pe cale să-și înfrunte tatăl. Și știa că dacă Andronicus nu se preda, Thor l-ar ucide dacă va fi nevoie. Ea știa că Thor simțea aceeași ură față de Andronicus ca și ea și, logic, știa că a greșit să fie supărată pe Thor. Dimpotrivă, ar fi trebuit să fie plin de compasiune față de el și să-i arate simpatie: la urma urmei, era sigură că el însuși suferea de această veste.

Totuși, impactul profund al revelației a rezonat în ea și nu putea face nimic cu privire la reacția ei intestinală, cu privire la sentimentele ei

persistente. S-a întins în jos și și-a simțit stomacul, și a lovit acasă la un nivel și mai profund: la urma urmei, această știre însemna că ea îl poartă pe nepotul lui Andronic.

O făcea să vrea să plângă și să țipe la lume. Acest copil în stomac, pe care deja îl iubea mai mult decât putea spune. Aduse ea un monstru pe lume?

Apoi, din nou, Thor nu era un monstru. Dar Andronicus a fost cu siguranță și ea știa că uneori, trăsăturile sărit peste o generație.

Gwendolyn stătea acolo, privind un cer gol. Thor dispăruse din vedere și, în timp ce zăbovea, a simțit un sentiment apăsător de îngrijorare pentru bunăstarea lui, depășind toate celelalte emoții ale ei. La urma urmei, Thor zbura cu capul înainte spre o întâlnire cu cel mai periculos om din lume, întâlnire la care ea îl îndemnase, fără să vrea. Dacă nu s-a mai întors niciodată? Ar cântări asupra ei pentru restul zilelor. Se simțea deja responsabilă.

Voia să se aplece pe fereastră și să țipe pentru ca Thor să se întoarcă. Să țipe că îi pare rău. În același timp, trebuia să recunoască că există și o mică parte din ea care dorea ca el să zboare și să nu se mai întoarcă niciodată, care dorea ca toate necazurile ei să zboare cu el. Se ura pentru că gândea asta și nu știa ce să simtă, cum să gândească.

Ea zări un zgomot brusc de cealaltă parte a curții. Ea a privit în jos și a fost confuză la vedere: în capătul îndepărtat al Sileziei, mărșăluind prin poarta de nord, a apărut o armată, câteva mii de oameni, care mărșăluiau încet, în formație perfectă. La început, nu a putut înțelege ce a văzut. Marcajele armatei nu erau ale Imperiului; de fapt, armura semăna cu cele ale armatelor MacGil. Culorile, totuși, erau diferite: un stacojiu și un albastru adânc, iar standardul pe care îl purtau avea o emblemă a unui lup singuratic.

Corpul principal al armatei s-a oprit în afara porților, în timp ce un mic contingent de o duzină de ofițeri bine îmbrăcați, îmbrăcați cu blănuri, a călărit dincolo de ei, intrând în Silezia. În mod clar, veneau cu un mesaj. Sau un avertisment. Gwen nu putea spune dacă erau prietenoși sau ostili. Dar instinctul ei i-a spus, din felul în care se comportau, că intențiile lor erau ostile.

Ea nu înțelegea ce se întâmplă și nici cine erau acești oameni. S-a gândit la toată școala ei și și-a amintit că a văzut acea emblemă și acele culori într-o carte. De asemenea, ea a avut o amintire vagă, în copilărie,

despre tatăl ei care i-a dus să-și viziteze fratele mai mic, mai mic MacGil, în Insulele Superioare. Gwen nu va uita niciodată timpul petrecut acolo. Ar fi putut jura că bannerul, acele culori, au fost arborate acolo.

Ar putea fi ei? Verii ei MacGil? Dacă da, ce făceau ei aici acum? Oare veniseră să o ajute în apărarea ei?

Fusese o vreme când tatăl ei și fratele lui mai mic erau cât mai apropiați doi frați; dar și-a amintit că au căzut, nu au mai vorbit niciodată și și-a amintit că tatăl ei i-a avertizat pe toți despre fratele său. Nu-și putea imagina de ce apăreau acum, dar din orice motiv, se îndoia că veniseră în ajutor.

Gwendolyn se întoarse și se grăbi pe holuri. Deja se umpleau de soldați care zăriseră și ei armata, întregul castel mobilizându-se, grăbindu-se să-i întâmpine. S-a grăbit cu ei, coborând scara în spirală de piatră, cu inima bătându-i-se, întrebându-se ce s-ar putea întâmpla.

Avea un sentiment profund că, oricare ar fi fost, nu putea fi bine.

*

Gwendolyn stătea în centrul curții Sileziei, flancată de Kendrick, Srog, Brom, Atme, Godfrey, Reece și o duzină de membri ai Silver, toți ținându-și mândri pe poziție în timp ce așteptau apropierea contingentului de soldați. Bărbații stăteau cu toții cu mâinile pe mânerele săbiilor, cu armele pregătite.

„Doamna mea, să chem armata?” întrebă Kendrick. Auzea anxietatea din vocea lui.

Ea a privit apropiindu-se contingentul, poate o duzină de oameni, și nu le-a văzut mâinile pe arme. Ea a simțit că această armată ar putea fi ostilă, dar că acest contingent nu era. Poate că venea cu un mesaj – sau cu o ofertă.

„Nu”, a răspuns ea. „Avem destul timp pentru asta. Să-i ascultăm.”

— Acestea sunt culorile celorlalți MacGil? întrebă Reece cu voce tare. „Al Insulelor Superioare?”

— Așa par, spuse Kendrick. „Dar ce caută ei aici?”

„Poate că au ajuns să susțină cauza noastră”, a spus Atme.

„Sau să ne pradă la momentul cel mai slab”, a adăugat Godfrey.

Toate aceleași gânduri trecură prin mintea lui Gwendolyn în timp ce stătea acolo.

Bărbații s-au apropiat, apoi s-au oprit în cele din urmă, dar la o duzină de metri înaintea lor. Au descălecat.

Un soldat a ieșit în fața celorlalți, flancat de patru bărbați, privind direct la Gwendolyn. Era un bărbat mare și lat, acoperit cu cele mai fine blănuri stacojii și, în timp ce își scoase coiful, Gwendolyn și-a recunoscut imediat părul cărunt și zdruncinat.

Unchiul ei: Tirus MacGil.

Tirus, aproape de vârsta tatălui ei, părea mult mai în vârstă decât ultima dată când îl văzuse, în copilărie. Acum barba îi era groasă de gri, fața lui prezenta prea multe linii de îngrijorare și nu purta natura plăcută și lipsită de griji pe care și-o amintea. Acum fața lui era severă, lipsită de umor. Nu a zâmbit în timp ce o saluta, așa cum obișnuia când era copilă, râzând fără griji, ridicând-o și legănând-o. Acum, el s-a apropiat cu un corp rigid, ca un adversar, cu maxilarul blocat și cu ochii căprui fără expresie.

Pe de o parte, inima i-a tresărit să-l vadă, deoarece el semăna atât de mult cu tatăl ei, încât o făcea să-i fie dor de el. Pe de altă parte, simțea o groapă de frig în stomac, cauzată de comportamentul lui și al soldaților săi, la fel ca atunci când se confruntă cu orice alt adversar.

Tirus se opri la câțiva pași de ea și se uită rece înapoi. El nu a plecat sau a dat din cap și nu s-a oferit să-i sărute mâna, deși ea purta mantia regală a Sileziei și cu siguranță trebuie să fi știut că era regină. Era un semn de lipsă de respect, iar ea a luat act.

„Am venit să revendic ceea ce este al meu de drept”, a anunțat el cu o voce tare și zgomotătoare, o voce destinată nu doar pentru ea, ci pentru toți cei aflați la îndemână. „Fratele meu cel mai mare, regele MacGil, a murit. De drept, domnia revine mie, următorul său frate mai mare.”

Gwen se înroși. Deci asta era ceea ce urmărea. Ar fi trebuit să știe. Tatăl ei o prevenise.

Ea și-a dres glasul și i-a răspuns într-un mod la fel de încrezător și formal:

„Aceasta nu este legea Inelului, așa cum știi foarte bine”, a răspuns Gwendolyn. „Legea noastră comună impune căderea regalității asupra copilului numit al unui rege decedat.”

— Legea *ta* , spuse Tirus. "Nu e al meu. Îți modifici legea așa cum ți se potrivește. Suntem din Insulele Superioare, nu din Inelul propriu-zis și avem propria noastră lege.”

„Tatăl meu nu a modificat nicio lege”, a corectat ea, cunoscându-și prea bine istoria. Toți anii ei de lectură dădeau acum roade. „A fost aceeași lege în uz de șapte generații de MacGil Kings, scrisă de Harthen MacGil și

recunoscută de Consiliul Suprem înainte de formarea Curții Regelui. Dacă cineva încearcă să schimbe legea, acela ești tu însuți."

Tirus s-a înroșit, clar că nu se aștepta la o replică atât de savant, clar pe deasupra capului lui.

— Ai prea multă școală, fată, spuse el. „Întotdeauna ai făcut-o. Ești prea inteligent pentru binele tău. Dar veți avea nevoie de mai mult decât cărți pentru a conduce un regat. Poate cunoașteți aspectele tehnice ale legii. Dar vin cu viața reală. Fratele meu cel mai mare a murit și nu-mi pasă ce spune legea ta – de drept, controlul Inelului ar trebui să-mi revină acum. Am așteptat destul, aproape o viață. Am venit să iau ceea ce merit. Indiferent dacă legea ta mi-o acordă sau nu."

Tirus oftă.

„Pentru că tatăl tău și cu mine am fost cândva apropiați", a adăugat el, „am venit cu o ofertă bună și amabilă. Îți voi oferi șansa de a-mi preda împărăția în mod pașnic. Abia l-ai ținut, dar de puțin timp - nu ar trebui să-l ratezi prea mult. Și tu ești o femeie, la urma urmei - și o femeie tânără. Nu a fost niciodată destinat ție. Mi-o vei preda și eu îți voi lua toate aceste responsabilități de pe cap. Oricum nu ai putea ști cum să conduci o țară. Ca conducător al tău, te voi trata bine. Cu toții veți avea un loc în împărăția mea. Desigur, eu și oamenii mei ne vom muta curtea aici, iar unii dintre voi s-ar putea să fie strămuți. Dar nu vă faceți griji, vă vom găsi alte case. Taxele tale vor crește și vei lupta în serviciul meu, dar eu voi fi un rege corect."

— La fel de corect ca și tu cu oamenii tăi acum? întrebă Kendrick.

Tirus se întoarse și îi aruncă o privire de ură clocotită.

„Tatăl nostru ne-a dus să vă vizităm pământurile de multe ori", a adăugat Kendrick. „Copii sau nu, mai aveam ochi. Ai fost un proprietar brutal. Oamenii tăi te-au urât. Nu am văzut nicio dovadă a bunăvoinței și corectitudinii cu care te lauzi."

Tirus își blocă fălcile.

— Deschide-ți gura când ar trebui să asculți, băiete, a clocotit Tirus. „Abia ești înțărcată de la sânul mamei tale. Lăsați bărbații adevărați ca mine să vă spună cum este lumea."

„Ești plin de bombast", a replicat Kendrick. „Via ta este că te crezi mai mare decât ești."

Tirus deveni violet, strângând mânerul sabiei. În mod clar, nu era obișnuit să i se vorbească în acest fel. Trebuie să fi fost obișnuit ca toată

lumea să se apropie de el.

— Și asta vine de la fiul nenorocit al tatălui său?

Acum Kendrick s-a înroșit.

„Sunt *primul* născut al tatălui meu. *Fiul* întâi născut , de asemenea. Pe drept, asta *mi* -ar da tronul. Dar tatăl meu a ales să-i dea tronul lui Gwendolyn — și îi respect decizia. Spre deosebire de tine, care caută să apuce ceea ce nu este al lui."

„Nu ești decât un nenorocit", a spus Tirus, „și dacă tatăl tău ar fi avut vreun simț, m-ar fi ascultat și te-ar fi ucis în ziua nașterii tale. A fost un alt exemplu de marea lui nebunie să te țină în viață."

Kendrick și-a prins mânerul și a făcut un pas înainte, iar imediat, toate săbiile au fost scoase de cavaleri de ambele părți ale contingentelor.

Gwendolyn întinse mâna și puse mâna pe încheietura lui Kendrick, iar el se întoarse și se uită la ea. Putea să vadă furia din ochii lui – nu-l văzuse niciodată atât de supărat. Dar când îi simți mâinile calmând, el se opri.

„Altă dată, frate", a spus ea, subliniind cuvântul *frate* .

S-a liniştit la cuvintele ei şi şi-a relaxat garda.

Gwen se întoarse către Tirus, hotărâtă să scoată această nevăstuică din orașul ei.

„Kendrick este *adevăratul* meu frate", îi spuse ea lui Tirus. „El este un frate la fel de pur și adevărat pentru mine ca și toți frații mei. Și dacă mi-ar cere domnia, i-aș da cu plăcere."

Ea a oftat.

„Dar a fost dorința tatălui meu ca eu să o am și asta este ceea ce Kendrick onorează. Asta e ceea ce onorez și eu, indiferent dacă prețuiesc rolul sau nu. Ar trebui să onorezi și dorințele fratelui tău mai mare. A fost un frate bun și bun cu tine. Crezi că i-ar face plăcere să fie martor la asta acum?

Tirus se uită înapoi și ea îi vedea fălcile încleștându-se și desfăcându-se continuu. În mod clar, era peste cap și nu se așteptase să fie atât de dificil.

— Fratelui meu nu-i pasă decât de tron, spuse Tirus întunecat. „Și pe el însuși."

„De aceea ai încercat să-l asasinezi?" a intervenit Godfrey. — Îmi amintesc de sărbătoarea aceea din noaptea aceea, în castelul tău. Otrava pentru tatăl nostru a ucis propriul tău fiu."

Tirus a devenit furios.

— Ți-aș da un băiat care se lovește, dacă aș putea.

„Tatăl tău a fost cel care a încercat să-i otrăvească pe al nostru”, strigă un soldat, lângă Tirus. „Acea otravă l-a ucis pe fratele nostru.”

„Am doar patru fii din cei cinci acum, datorită lui”, a adăugat Tirus.

Gwendolyn se uită cu atenție la patru dintre soldații care stăteau lângă Tirus, fiecare cu viziere ridicate, și i-a recunoscut din copilărie. Cele patru veri ai ei. Toți aveau aproape aceeași vârstă cu frații ei și a fost surprinsă să-i vadă pe toți atât de mari. Deveniseră adevărați cavaleri. Era păcat că erau fii pentru acest bărbat, pentru că fuseseră oameni buni cândva, apropiați ca niște frați.

— Și cum rămâne cu fiica ta? întrebă Reece.

Tirus se uită la el. Poate că, în acea privire, el și-a amintit de afecțiunea lui Reece pentru ea.

„Trăiește și ea”, a răspuns el cu sârguință.

„Și o fiică nu merită menționată atunci?” întrebă Gwendolyn. „Este genul de corectitudine pe care ți-l imaginezi în regatul tău?”

Tirus se încruntă.

„Femeile sunt proprietate”, a răspuns el. „Tatăl tău a fost un prost să te numească regină, să încerce să ridice femeile la mai mult decât sunt.”

Acum era rândul lui Gwen să se înroșească; dar ea se forţă să păstreze capul calm.

„ *Sunt* regina”, a spus ea, „și nu poți face nimic în privința asta”.

Tirus a clătinat din cap și a zâmbit pentru prima dată, mai degrabă un rânjet.

„Nu mi-ai văzut forțele aliniate în afara zidurilor tale? Am de două ori bărbații pe care îi ai tu. Toate insulele superioare întărite. Toți cei care au trăit toată viața în aer liber în ploaia înghețată și frig, care au dormit pe stânci, care nu au gustat nici un lux. Toți cei care îmi sunt loiali de moarte.”

— Încă un exemplu de bunătate și corectitudine? întrebă Godfrey ironic.

Tirus se înroși, prins din nou.

„Acești oameni vor ucide la comanda mea”, a continuat el. „Ți-am făcut o ofertă generoasă. Îi voi da o dată. Abdicați-mi tronul și vă voi lăsa pe toți să trăiți. Sfidează-mă și oamenii noștri îi vor zdrobi pe ai tăi. Ai o noapte să te decizi. Îmi vei da răspunsul meu la răsăritul soarelui, sau vei fi

martor la distrugerea finală a orașului tău și voi lua cu forța Regatul Apusean.”

Tirus se întoarse să plece, dar înainte de a putea, Gwendolyn făcu un pas înainte și strigă:

„Unchiule! Puteți primi răspunsul meu acum, dacă doriți.”

Tirus se opri și se întoarse spre ea, cu o privire satisfăcută pe chip. El zâmbi, în timp ce se pregătea clar să accepte acceptul ei.

„Ești doar un bătăuș și un laș”, a spus ea. „Tatăl meu te privește în rușine. Nu mai intra niciodată pe aceste porți. Dacă o faci, vei fi întâmpinat de o armată de săbii care te va trimite înapoi în Insulele Superioare în dizgrație.”

Fața lui căzu de șoc, clar că nu se aștepta la o asemenea putere și sfidare de la o femeie. El clătină din cap dezaprobator.

— Vorbești în grabă, spuse el. „Asta nu se potrivește unui conducător”.

„Nici nehotărârea nu se potrivește unui conducător”, a replicat ea. „Nici, pot să adaug, nu facem lăcomie și oportunism, mai ales când sunt direcționate către propria familie.”

Expresia lui Tirus se întunecă.

„Ești o fată tânără și proastă. Din politețe față de tatăl tău, îți voi acorda o noapte ca să te gândești la cuvintele tale prost rostite și să-i pun pe consilierii tăi să vorbească cu sens în tine. Aștept cu nerăbdare să primesc scuzele și predarea dumneavoastră dimineață.”

Tirus s-a întors cu anturajul său, s-a remontat și au plecat cu toții. În timp ce făceau ei, Gwen a văzut o privire pe fețele unora dintre verișorii ei, de parcă ar fi vrut să-și ceară scuze pentru tatăl lor și să fie aproape de ea, așa cum făcuseră când erau mai mici.

Contingentul lor a dispărut curând, trecând prin porțile Sileziei.

— Coboară porțile, porunci Gwendolyn.

Câțiva soldați s-au repezit înainte și au tras în jos grila grea de fier. Curând, tot ce a mai rămas în curtea interioară tăcută au fost urme de copite în praf.

Gwendolyn se întoarse și se uită la ceilalți, așa cum o făceau cu ea, toți uimiți în liniștea dimineții.

— Te-ai descurcat bine, spuse Kendrick. „L-ai făcut pe tatăl nostru mândru.”

„Este un porc”, a spus Reece. „Și un mincinos și un lăudăros”.

„Întotdeauna a căutat să-l detroneze pe tatăl nostru”, a spus Godfrey. „Acum că a murit, iar Andronicus pe cale de ieșire, vede o deschidere pentru tron.”

„Nu are niciun drept legal”, a spus Aberthol.

— Dar el are oamenii, observă Srog cu înțelepciune. „Desigur, ne putem apăra. Și noi vom. Orașul nostru este menit să reziste unui asediu. Dar după atacul Imperiului, apărarea noastră este grav slăbită. El, din păcate, a ales momentul perfect, când suntem slabi și vulnerabili.”

"Care sunt sansele?" întrebă Gwendolyn.

Srog se strâmbă.

„Putem să-i reținem zece mii de oameni”, a spus el. "Pentru un timp. Putem ucide un număr destul de mare dintre ei. Dar în cele din urmă îi vom pierde majoritatea pe ai noștri. Strategic, chiar acum, nu ne putem permite un război. Avem nevoie de timp pentru a reconstrui, pentru a vindeca, pentru a reîntări. Strategic, cea mai înțeleaptă mișcare militară ar fi să-i accepte oferta.”

„Acceptați-i oferta!?” spuse Godfrey revoltat. „L-am înlăturat atunci pe Andronic doar pentru a trăi ca sclavi ai altcuiva?”

„Dar Thor și Mycoples?” întrebă Reece. „Le uităm? Thor se va întoarce în curând, după ce a acceptat capitularea lui Andronicus și vom avea toată puterea de care avem nevoie pentru a-i respinge pe verii noștri MacGil.”

„Dar dacă ceilalți MacGils atacă înainte ca Thor să se întoarcă?” întrebă Srog.

„Dacă Thor nu se întoarce niciodată?” întrebă Brom.

Se uitară cu toții la Brom îngroziți.

„Cum poți să spui așa ceva?” întrebă Godfrey.

Brom lăsă capul în jos.

"Iartă-mă. Dar trebuie să ne planificăm pentru orice situație. Thor nu este aici acum să ne apere. Și nu putem planifica o luptă în jurul războinicilor absenți.”

Gwendolyn a stat acolo și a ascultat părerea tuturor. Învățase de la tatăl ei să nu vorbească niciodată când vorbeau alții, mai ales când dădeau sfaturi. Era un sfat pe care îl luase la inimă.

„Presupun, deci, că este o chestiune dacă alegem libertatea și moartea, sau sclavia și viața”, a observat Gwendolyn. „Este aceeași întrebare cu care ne-am confruntat nu cu mult timp în urmă, cu invazia

Imperiului. Și știm cu toții răspunsul. Viața este importantă; dar libertatea este mai importantă pentru noi decât viața.”

Se auzi un mormăit de aprobare din partea tuturor bărbaților.

Toți s-au întors și s-au întors la castel și, în timp ce făceau, Gwendolyn și-a ridicat privirea și a privit cerul.

Thor , își dori ea în tăcere. *Te rog intoarce-te.*

CAPITOLUL 21

Gwendolyn s-a grăbit pe coridoarele castelului, zguduită de întâlnirea cu unchiul ei, dezbătând ce să facă. Nu mai era aceeași Gwendolyn care fusese cândva, înainte de atacul ei de către Andronicus. Fusese împietrită de lume, luase tot ce i se putea oferi și nu se mai temea de amenințările bărbaților. În timp ce îl înfruntase sfidător pe Tirus, ea înțelesese fiecare cuvânt pe care îl spusese. Era pregătită să lupte până la moarte. S-a săturat să fugă de pericol, de frica de oameni. Ea a vrut să adopte o poziție – și știa că este ceea ce își doreau și oamenii ei.

Dar, în același timp, ea a simțit și un remorcher de vinovăție știind că nu era doar conducătorul forțelor armate, ci și regina poporului. De ea depindeau și cetățenii. Forțele lui Tirus i-au depășit numeric și erau mai bine înarmați și mai bine odihniți. Aceștia stătuseră cu înțelepciune împotriva invaziei lui Andronic de pe Insulele de Sus și își aleseseră perfect momentul: acum au ajuns bine hrăniți și bine înarmați, gata să facă ravagii într-un oraș asediat și distrus. Acela era unchiul ei: oportunist până la urmă. Nu a surprins-o; el așteptase toată viața să aibă o șansă la tronul tatălui ei și o găsise chiar atunci când copiii fratelui său erau cei mai vulnerabili.

Gwendolyn avea nevoie de cineva cu care să discute toate astea, cineva din afara consiliului ei obișnuit de consilieri militari, cineva priceput din punct de vedere politic și cu experiență în treburile bărbaților. În timp ce mărșăluia pe coridoare, își trezi pofta, destul de ciudat, să vorbească cu mama ei, fosta regină. Ea dorea să cunoască bărbatul care era unchiul ei, care era, până la urmă, cumnatul fostei Regine. Ea nu dorea neapărat sfaturi; ea voia doar la care să sune cineva. Și de la propria ei întărire, Gwendolyn s-a trezit, într-un mod ciudat, relaționând din ce în ce mai mult cu mama ei.

Slujitorii s-au înțepenit și au deschis ușile către camera mamei ei la apropierea ei, iar Gwendolyn a intrat și a găsit-o stând acolo la masa ei mică, jucând un singur joc de șah, așa cum făcea întotdeauna. Mi-a adus

amintiri despre când Gwen se va juca cu ea. Acum mama ei era o femeie singură, întărită și rece, nu își dorea compania nimănui, ci doar cea a unui joc.

În apropiere se afla slujitorul ei bătrân și de încredere, Hafold, care nu părea să fie niciodată departe.

Când Gwendolyn a intrat în cameră, mama ei s-a întors și s-a uitat la ea, ceea ce a surprins-o pe Gwen, deoarece mama ei o ignora de obicei. Acum, mama ei a privit-o cu un respect cu totul nou.

„Lasă-ne”, îi porunci mama ei lui Hafold și, spre deosebire de vremurile trecute, Hafold se înclină și ieși repede. Amândoi i-au arătat lui Gwen un respect pe care nu-l primise niciodată înainte. Parcă mama ei o privea cu alți ochi.

Ușa se închise în urma ei, iar Gwendolyn rămase acolo și se înfrunta singură cu mama ei.

„Te rog, stai cu mine.”

„Nu vreau să joc”, a spus Gwendolyn.

Mama ei clătină din cap.

„Nu trebuie să jucăm. Doar stai. Așa cum obișnuiam.”

Gwendolyn a venit și s-a așezat lângă mama ei, față în față, în diagonală, la mica masă de șah. S-a uitat în jos și a studiat piesele ornamentate, mici figuri militare îmbrăcate în robe albe și negre, mânuind arme magice.

Gwendolyn oftă și se uită pe fereastră.

„Mi-a făcut plăcere să aud de întoarcerea ta din Turn”, a spus mama ei. „Nu mi-a mers bine, te-ai izolat. Ești parte din lume și trebuie să fii în ea.”

Gwendolyn dădu înapoi. A fost surprinsă să audă că mama ei îi îngrijește și surprinsă să audă că e atât de bună. În mod clar, pierderea soțului și a domniei ei o umilise pe mama ei. Aceasta nu era aceeași mamă cu care crescuse.

„Regatul este fericit să te aibă înapoi”, a spus mama ei. Ea a ezitat, apoi a adăugat: „Și sunt fericită că te am înapoi”.

Gwendolyn s-a uitat în sus și a văzut-o pe mama ei zâmbindu-i cu ochi plini de compasiune, pentru prima dată în viața ei. Erau ochi aliniați de greutăți, fața ei acoperită de linii și pete. Gwendolyn nu se putea abține să nu se întrebe dacă într-o zi și chipul ei ar arăta așa. Știa de ce era nevoie ca

mama ei să rostească acele cuvinte și asta a însemnat mult pentru ea, chiar dacă era prea puțin, prea târziu.

„Este ușor să te izolezi de lume”, a spus mama ei. „A fi parte din ea – asta este greu. Și viața unei regine este cea mai grea dintre toate.”

Gwendolyn se gândi la asta. Începea să înțeleagă ce simțea mama ei. Ca regină, nu a putut să nu simtă responsabilitatea tuturor acestor oameni, să o simtă în greutatea fiecărei decizii pe care a luat-o.

— Tirus ne-a făcut o vizită în această dimineață, spuse Gwendolyn.

"Am auzit."

Gwendolyn se uită surprinsă la mama ei.

"Cum?"

Mama ei a zâmbit.

— Mai am oamenii mei, spuse ea.

Gwen și-a cercetat mama, impresionată. Era o femeie ușor de subestimat; chiar și în starea ei, încă mai avea resurse considerabile.

„Ai făcut ceea ce trebuie”, a spus mama ei. „Fratele mai mic al tatălui tău este un porc. El a fost mereu. Acei MacGils au toată clasa Insulelor Superioare, care nu este niciuna. Ei sunt sub tine, sub noi toți. Tirus și-a adus familia în Insulele Superioare pentru că dorea un loc unde să comploteze și să construiască puterea și să lupte pentru tron. Dacă ar fi fost un frate adevărat, un frate loial, ar fi rămas la Curtea Regelui, alături de fratele său.

„Nu acceptați niciun termen pentru predare. El este nemilos. Indiferent de ceea ce promite, el va ucide într-o zi toată problema fratelui său, astfel încât nimeni altcineva să nu aibă pretenții la tron. Tu ești singurul și singurul conducător adevărat al acestui regat acum; nu lăsa pe nimeni să-ți spună altfel. Nu unchiul tău și nici altcineva. Luptă pentru ceea ce ai; tatăl tău nu ar vrea altfel.”

Gwen s-a gândit la tot ce a spus, iar gândurile mamei ei le-au confirmat pe ale ei. Știa că mama ei va avea înțelepciune de împărtășit și se simțea deja mai bine. Într-un fel, cei doi gândeau exact la fel.

Simțindu-se hotărâtă în această problemă, Gwen a oftat și a privit în altă parte și a găsit gândurile ei întorcându-se înapoi la Thor. A cântărit asupra ei chiar mai mult decât oricare dintre celelalte necazuri ale ei. Și-ar fi dorit să nu-l fi trimis niciodată departe; era sâcâitor la ea și nu avea să dispară. Și-ar fi dorit să o poată lua înapoi. Dar era prea tarziu.

În timp ce se uită la mama ei, ea s-a întrebat brusc cât de multe știe mama ei. Începea să-și dea seama că poate, în adâncul sufletului, de aceea venise cu adevărat la ea de la început – nu pentru a discuta despre unchiul ei, ci pentru a discuta despre Thor.

„Am făcut o greșeală gravă astăzi”, a spus Gwen, fără să se uite la ea, uitându-se pe fereastră, cu vocea ei din ce în ce mai profundă și mai aspră, sună din ce în ce mai mult ca a mamei ei. „Am trimis pe cineva care m-a iubit foarte mult.”

Fosta regină a oftat.

„O greșeală pe care toți suntem obligați să o facem odată. Dar singurul lucru pe care îl înveți în viață, pe măsură ce anii se transformă în decenii, este că niciodată nu este prea târziu pentru a-ți rectifica greșelile. Există întotdeauna o a doua șansă. Și dacă nu există, poți oricând să *creezi* o a doua șansă. Puterea de a o crea stă în mâinile tale.”

„Mă tem că, în cazul meu, ar putea fi prea târziu”, a spus Gwen. „Poate că tocmai l-am trimis la moarte.”

Urmă o tăcere lungă în timp ce mama ei o studia.

— Vorbești despre Thorgrin? ea a intrebat.

Gwendolyn dădu înapoi.

"Da. Presupun că ar trebui să fii fericită, mamă. L-ai urât oricum.”

Mama ei oftă.

„Nu l-am urât niciodată”, a corectat ea. „L-am urât pentru *tine* .”

„Din cauza cine este tatăl lui?” întrebă Gwendolyn.

În timp ce punea întrebarea, se uită îndeaproape la ochii mamei ei. Le-a văzut pâlpâind și a știut atunci că mama ei știa. Gwen nu-i venea să creadă.

„ *Știai* !” spuse Gwendolyn stând în picioare, revoltată. „Ai știut în tot acest timp și nu mi-ai spus niciodată!”

Mama ei clătină din cap cu tristețe.

„Ți-am spus să stai departe de el. Am încercat să te *forțez* să stai departe de el.”

— Dar tot nu mi-ai spus, insistă Gwen.

„Știam că într-o zi vei afla”, a spus ea. „Am vrut să afli știrile pe cont propriu. Așa că ai putea decide singur să stai departe de el.”

„Pentru că crezi că sângele tatălui său curge în el? Pentru că crezi că îmi va face rău?”

Regina clătină din cap.

"Nu. Încă nu înțelegi. Nu pentru că ar fi vreun defect în Thorgrin. Dar pentru că există un defect în *tine* .”

Gwen se uită în urmă, confuză.

"In mine?" ea a intrebat.

— Ești la fel ca tatăl tău – tu și toți soții MacGil. Întotdeauna ai acordat atât de multă credință strămoșilor. Dar vă înșelați cu toții. Există mult mai mult pentru o persoană decât din cine provine. Câți nenumărați tirani descind din regi nobili? Și câți regi buni coboară din monștri? Fiul nu este niciodată egal cu tatăl.”

Gwendolyn se gândi la asta. Desigur, mama ei avea dreptate. Dar tot era greu, emoțional, să accept, mai ales după ce i-a făcut Andronicus.

„Nu poți învinovăți fii pentru păcatele taților”, a adăugat regina.

— Ar fi trebuit să-mi spui, spuse Gwendolyn.

„Ți-am spus să stai departe de el.”

„Dar ar fi trebuit să-mi spui de *ce* . Ar fi trebuit să-mi spui adevărul, întregul adevăr, dinainte.”

„Și ce ai fi făcut? Ai fi stat departe de el?”

Gwendolyn s-a gândit la asta, luată cu garda jos. Mama ei avea rost.

"S-ar putea să am."

„N-ai fi făcut-o”, a replicat mama ei. „Ai fost orbit de iubire.”

Gwendolyn se gândi la asta.

„Nu m-am gândit niciodată că Thor va fi o potrivire proastă pentru tine”, a spus mama ei. „Dimpotrivă, știam că va fi perechea perfectă.”

Gwen și-a încruntat sprânceana, confuză.

„Atunci de ce te-ai străduit atât de mult să ne despărțim?” ea a intrebat.

Și-a studiat mama, care părea ciudat de tăcută.

— Simt că mai e ceva ce nu-mi spui, mamă.

Mama ei s-a întors și și-a întors privirea, iar în cele din urmă Gwen a simțit că era pe ceva. Mama ei îi reținea ceva.

După o lungă tăcere, mama ei și-a dres glasul în cele din urmă.

— A existat o profeție, spuse mama ei încet, provizoriu. „Nu am mai vorbit despre asta de când erai copil. În noaptea în care te-ai născut, un astronom a venit la tatăl tău. El a proclamat o profeție despre tine. El a proclamat că vei fi un mare conducător – un conducător mai mare decât a fost vreodată tatăl tău.”

Inima lui Gwendolyn bătu cu putere când ceva avea sens.

„De aceea m-a ales să conduc?” ea a intrebat. „Din toți copiii? Din cauza profeției?”

Mama ei a ridicat din umeri.

"Eventual. nu cred. Cred că a văzut ceva în tine. Cred că te-ar fi ales în orice caz. Te-a iubit cel mai mult. Chiar mai mult decât mine.”

Gwendolyn simțea gelozia mamei sale, tristețea ei; pentru prima dată, îi era milă de ea.

— Îmi pare rău, mamă, spuse ea.

Mama ei a ridicat din umeri și a privit în altă parte, dar după felul în care își strângea mâinile, Gwen și-a dat seama că mai avea ceva în minte.

"Ce este?" întrebă Gwen, nedumerită.

Mama ei nu voia să-i întâlnească privirea și lui Gwen îi trecu ceva prin minte.

„A fost ceva mai mult în profeție?” Gwendolyn apăsă, simțind că există. „Sigur că nu acesta a fost singurul motiv pentru care l-ai speriat pe Thor?”

Mama ei a ezitat, reticentă. În cele din urmă, după o tăcere nesfârșită, mama ei s-a uitat direct la ea, iar Gwen a putut vedea greutatea din privirea ei.

„Profeția a prezis că te vei căsători”, a spus mama ei, cu voce gravă. „Că ai avea un fiu. Și că soțul tău va muri tânăr.”

Gwendolyn gâfâi. Încercă să-și tragă răsuflarea, simțind de parcă o găleată cu apă rece i s-ar fi aruncat pe cap.

„De aceea nu am vrut să fii cu Thorgrin”, a recunoscut în cele din urmă mama ei. „Am vrut să te scutesc de acea rupere de inimă.”

Gwendolyn se ridică, amorțită. Era în transă când ieșea din cameră și se întorcea în hol, dorindu-și viața să se termine.

CAPITOLUL 22

Thorgrin, strângând Sabia Destinului, călărea pe spatele lui Mycoples, cu aripile ei mari batând, ducându-le tot mai departe de Silezia. Se simțea scobit. În timp ce se înălțau printre nori, alergând în soarele dimineții devreme, el și-a reflectat întâlnirea cu Gwendolyn și abia știa ce să creadă.

Thor a continuat să redă în ochiul minții lui privirea pe care i-o aruncase când i-a spus el, când aflase cine era tatăl lui. Era o privire de groază. Îi văzuse dragostea pentru el răcindu-se în acea privire, îi privise ochii, odată strălucind de dragoste și devotament, devenind plictisiți de furie și dezamăgire. Gândul la asta încă îi lăsa o durere în piept.

Thor nu a putut să nu simtă că relația lor s-a prăbușit, a fost pierdută pentru totdeauna. Fuseseră odată atât de apropiați, încât fusese cât pe ce să o facă în căsătorie, să-i dea inelul. Îi mai rămăsese doar să-i spună vestea tatălui său.

Dar acum... nu vedea cum va accepta ea propunerea lui acum. Era clar că ea îl ura.

Thor simți inelul în buzunarul cămășii și se întrebă ce va fi cu el. O parte din el simțea că ar fi doar să-l arunce, să-l lase jos și să-l lase să plutească prin aer, să aterizeze undeva în Inel. Dar s-a gândit la mama lui și și-a dat seama că nu poate.

Thor îl îndemnă pe Mycoples mai repede, vântul biciuindu-i fața, trebuind să-și curățească mintea de toate aceste gânduri. Poate că nu era destinul lui Thor să fie cu Gwen până la urmă. Poate că singurul lui destin în această viață a fost războiul și bătălia. Poate că se întinsese să creadă că ar putea fi cu o femeie ca Gwendolyn.

Se forța să se concentreze. Undeva, la orizont, zăcea tatăl său, iar el a trebuit să se concentreze asupra întâlnirii din fața lui. Pe măsură ce traversau Inelul, apropiindu-se din ce în ce mai mult de marea diviziune a Highlands, Sabia Destinului îi pulsa în mână. Thor a simțit atât entuziasm,

cât și groază. Pe de o parte, era încântat să accepte capitularea lui Andronic, să scape Imperiul de oamenii săi și să pună capăt definitiv războiului.

Pe de altă parte, lui Thor se temea să-și întâlnească tatăl față în față, mai ales în acești termeni. Simțea o ură incontrolabilă pentru el, pentru ceea ce îi făcuse lui Gwendolyn, față de Inel. Dacă Thor avea să aleagă, l-ar ucide și i-a ars faptul că trebuia să-și accepte capitularea. Dar asta fusese hotărât de oamenii lui și asta ar face.

Thor a încercat să-și imagineze cum i se va întâmpla în cap și îi era greu să-și imagineze asta. Andronic știa că are un fiu? Că a fost Thor? L-ar saluta pe Thor ca pe un tată? Ca adversar? Sau amândouă?

Să-l întâlnești pe tatăl său pentru prima dată ar fi, în anumite privințe, ca și cum ai întâlni o parte din sine. Trebuia să păstreze capul rece și să nu se lase prins de emoțiile personale. La urma urmei, el își reprezenta poporul.

Au zburat peste Highlands, întinderea nesfârșită de munți care se ridică în vârfuri de dedesubt, acoperite în alb de zăpadă și, în cele din urmă, au apărut la vedere cealaltă parte. Nenumărate trupe ale Imperiului au umplut Regatul de Est, acoperind pământul ca furnicile. În față, în depărtare, a zărit centrul taberei lor, a văzut un cort imens, negru și auriu și a știut că trebuie să-l adăpostească pe Andronicus.

Dar dintr-o dată Mycoples se aruncă drept în jos, atât de abrupt încât Thor aproape că a căzut.

„Micopli, ce este?” strigă Thor surprins.

Micoplii se scufundă pe unul dintre cele mai înalte vârfuri ale lanțului muntos și se așează lângă un lac de munte albastru și cristalin.

În timp ce stătea acolo, lângă acest lac gol, atât de sus încât erau aproape în nori, Thor se uită în jos la ea, nedumerit. El nu o văzuse niciodată comportând astfel.

„Micopli, spuneți-mi?” el a intrebat.

Ea toarcă, clipind încet din ochi.

„Trebuie să continuăm”, a îndemnat Thor. „Nu avem timp de pierdut. Vă rog. A zbura!"

Dar Mycoples, pentru prima dată, a ignorat porunca lui.

În schimb, și-a coborât capul până la țărm și și-a sprijinit bărbia lângă apele acestuia. Ea a lăsat capul în jos, iar Thor a simțit o mare tristețe în ea.

Thor a descălecat și s-a apropiat de ea; se uită la ea, apoi întinse mâna și îi mângâie încet fața lungă și îngustă, trecându-și mâna de-a lungul solzilor ei. Ea clipi încet, ca și el, torcând adânc în gât, și se aplecă și îl înghiontă cu afecțiune cu nasul ei.

„Ce este, fată?” el a intrebat.

Ea scoase un zgomot amuzant adânc în interior, aproape ca un scâncet, iar Thor știa că ceva nu era în regulă. Avea impresia că ea încerca să-i transmită un mesaj, de parcă încerca să-i spună să nu plece.

„Dar trebuie să plec!” spuse Thor.

Ea și-a lăsat brusc capul pe spate, îndreptându-l spre cer și a țipat. Era un țipăt puternic, chinuit, ca un bocet, umplând toate zonele muntoase, răsunând din nou și din nou.

Thor se dădu înapoi, șocat. A fost un plâns de disperare. Parcă știa că ceva groaznic era pe cale să se întâmple.

Dându-și seama că nu era dispusă să zboare nicăieri, Thor a decis să-i lase puțin spațiu. Poate că se va calma și starea ei de spirit s-ar schimba.

Făcu câțiva pași spre apele cristaline ale lacului, o rafală de vânt zvâcnind de pe el în vremea aceea înghețată, singurul sunet din acest loc pustiu, acela al pietricelelor care scrâșneau sub cizmele lui. Thor s-a uitat la apele înghețate și le-a văzut reflectând cerul dimineții de deasupra, plin de nori violet, roz și purpuriu. Vederea i-a tăiat răsuflarea.

Era pe cale să-și îndepărteze privirea când deodată aruncă o privire spre propria sa reflecție. S-a uitat de două ori.

Nu-i venea să creadă.

Acolo, în apă, privind înapoi la el, nu era chipul lui. Mai degrabă, a văzut, privind înapoi, pe trupul său, chipul lui Andronic.

Thor se întoarse, agitat, respirând greu, nevrând să se uite înapoi la ape. A fost real? Cine devenea el?

CAPITOLUL DOUAZECI ȘI TREI

Gwendolyn stătea pe parapetele superioare ale castelului lui Srog, uitându-se la ceața învolburată din Canion. Ceața a suflat rapid și furios, învăluind legiunile ei de oameni dedesubt în zidurile ei. Dincolo de zidul exterior, ea a văzut legiunile de oameni ai lui Tir, adăpostite ca o ciumă, așteptându-și timpul. Ea știa că, când va veni dimineața, vor avea o luptă pe mâini. Dacă au ales sau nu să lupte pentru independența lor nu era o întrebare în mintea ei; acum nu mai rămânea decât *cum* au ales să lupte.

Lângă ea stăteau Srog, Kendrick, Brom, Atme și toți generalii ei, împreună cu Godfrey, Reece și câțiva Silver, anturajul mic mergând împreună pe parapete, uitându-se împreună cu ea. Toți erau acum în modul pregătire, cu fețele de luptă pe față. Stomacul lui Gwendolyn se întoarse. Nu se temea de luptă; ceea ce o deranja a fost ideea de a-și ucide propriul popor, mai ales când atât de mulți dintre oamenii lui Andronicus erau încă lăsați în Inel. La urma urmei, ceilalți MacGil, oricât de detestabili, erau oameni din propriul ei sânge, veri cu care fusese cândva prietenă. Într-un moment ca acesta, toți ar trebui să rămână împreună.

Dar ce alegere avea ea? Îi forțaseră mâna, iar acum era să trăiască liber sau să moară. Iar libertatea și onoarea erau mai importante pentru ea – și pentru toți – decât viața.

În timp ce Gwendolyn se uită în jos, ea observă o agitație în interiorul porții: un grup de însoțitori păreau să se ceartă cu un vizitator proaspăt sosit. În timp ce s-a aplecat peste margine și s-a uitat atent, a făcut o dublă luare. Ea l-a recunoscut pe bărbatul care cobora de pe cal: era scund, cu spatele răsucit și purta un arc supradimensionat. Ea știa acea silueta oriunde.

Nu putea fi. Se întorsese Steffen în Silezia? Sau mintea îi juca feste?

Deodată s-a auzit o zarvă la intrarea în parapete, iar Gwen s-a întors și a văzut însoțitorul ei șef grăbindu-se spre ea.

„Doamna mea,” spuse el agitat, transpirat, „este zarvă la poartă. Avem un nou venit care pretinde că te cunoaște; desigur, având în vedere aspectul lui, presupun că este o minciună și ne pregătim să-l ducem în temnițe.

Fața lui Gwendolyn se înroși de jenă. S-a uitat în jos și l-a privit pe Steffen fiind condus departe de castelul principal, spre temniță. Putea vedea expresia de șoc și rușine pe chipul lui.

— Adu-l la mine imediat, porunci ea ferm.

Ochii însoțitorului ei șef s-au deschis larg de surprindere: „Îl cunoști, doamnă?”

„La fel de bine pe cât mă cunosc. Numele lui este Steffen și trebuie să-l tratezi cu cea mai mare onoare și respect. Dacă nu ar fi el, aș fi murit astăzi. El este mâna mea dreaptă și i se va acorda toate privilegiile pe care această împărăție le poate oferi. Du-te imediat la el!” spuse ea, cu vocea ridicându-se.

Ochii i s-au deschis larg de surprindere și s-a înclinat și s-a întors și a fugit înapoi înăuntru.

Gwen i-a auzit pașii răsunând și și-a dat seama, din frica din ochii lui, că va asculta imediat ordinele ei.

Ea s-a uitat dedesubt și l-a privit alergând peste curte, spre grupul de servitori, l-a văzut oprindu-i pe toți și l-au privit încurcați, apoi de frică. S-au înclinat spre Steffen scuzându-se, iar ea a privit cu satisfacție cum Steffen se ridică puțin mai drept. A fost condus la castel.

Câteva clipe mai târziu, Steffen a apărut pe acoperiș și, fără să se oprească, a alergat spre el, s-a aplecat și l-a îmbrățișat.

Steffen stătea acolo, stânjenit, parcă i-ar fi teamă să îmbrățișeze pe cineva într-o poziție de regalitate. Dar în cele din urmă, șovăitor, a făcut-o. Se trase înapoi și se înclină adânc.

„Doamna mea”, a spus el. „Când am auzit că ai plecat din Turn, am venit imediat. Dacă te hotărăști să-mi dai un post cu ceilalți servitori, bineînțeles că voi accepta oriunde îți dorești. Dar dacă vrei să mă ai din nou lângă tine, voi lupta până la moarte pentru a te proteja de orice rău.”

Gwen a zâmbit înapoi.

„Steffen, ești mâna mea dreaptă și unul dintre puținii oameni în care aș avea încredere în viața mea. Ți se va oferi toată cinstea pe care această împărăție o are de oferit. Nu mai vorbi despre a fi vreodată un slujitor.”

Ochii lui Steffen s-au deschis larg și a izbucnit într-un zâmbet în timp ce se uită înapoi, apoi și-a plecat din nou capul jos.

"Da, doamna mea."

— Ai venit tocmai la timp, spuse ea. „Mâine ne confruntăm cu atacul unchiului meu. Credeți sau nu, Silezia se pregătește din nou pentru un asediu."

„Doamna mea", a spus Steffen, „orice s-ar întâmpla, voi rămâne lângă tine".

Gwen se întoarse și își înfruntă oamenii, hotărâtă.

„Să trecem din nou peste apărarea noastră", a spus ea. „Unde suntem cei mai vulnerabili?"

Srog și-a dres glasul.

„Doamna mea, apărarea zidului exterior va fi o provocare", a spus Srog. „Daunele făcute de Andronicus au fost prea mari. Chiar dacă ar fi să ținem o singură poartă, sunt prea multe alte porți de asigurat. Doar că nu avem forță de muncă. Oamenii lui Tirus sunt războinici veterani – vor ști asta. Ei au, de asemenea, forța de muncă pentru a testa fiecare poartă."

„Probabil că au cercetat totul înainte de a se apropia", a adăugat Kendrick.

„Atunci ce recomandați?" întrebă Gwendolyn.

Kendrick și-a frecat bărbia.

„Ceea ce se vor aștepta", începu Kendrick, „este ca noi să ne apărăm la porți. Vă propun să le surprindem. Lasă-i să depășească porțile. Ne putem așeza oamenii la peretele interior, chiar la marginea Canionului, blocând intrarea în Silezia Inferioară. Vor intra pentru a găsi o curte liberă a orașului, fără rezistență, și vor fi derutați. Atunci îi putem ataca din toate părțile."

„Este un plan bun", a spus Srog. Se întoarse și se îndreptă spre curtea orașului. „Putem plasa arcași acolo", a adăugat el, arătând spre diferite locuri din zidurile orașului. „Și sulițe jos. Putem elimina prima mie înainte ca ei să se regrupeze."

"Si dupa aceea?" întrebă Gwen.

Srog și ceilalți schimbară o privire îngrijorată.

„După aceea, ne vor depăși apărarea. Nu există nicio cale de ocolire", a spus Srog. „Dar ne putem retrage în Silezia Inferioară și putem rezista acolo cât putem."

Gwen oftă.

„Și dacă ne retragem dedesubt”, a întrebat ea, „în cât timp vom muri cu toții?”

Au clătinat din cap, iar Gwen a văzut frica pe fețele lor.

„Cu prevederile noastre actuale, poate le putem rezista o săptămână. Poate două.” Srog și-a dres glasul. „Mi-aș dori să am o strategie mai bună, doamnă. Dar suntem cu mult depășiți numeric, iar oamenii noștri sunt slăbiți, iar proviziile noastre sunt scăzute.”

Gwendolyn se uită prin oraș în timp ce se gândea la tot ce spuseseră ei. Ea a respirat adânc, cu mâinile pe șolduri, și a examinat zidurile orașului, războinicii ei. Ea s-a gândit la toate opțiunile ei și nu i-a plăcut niciuna dintre ele. Unele au provocat daune, dar niciuna nu a dus la victorie.

„Există o altă opțiune”, a spus ea, „pe care niciunul dintre voi nu o ia în considerare”.

Toți o priveau în timp ce făcea câțiva pași înainte și cercetau zidurile și dincolo.

„Putem elibera orașul cu totul și să-i atacăm dincolo de ziduri, în câmp deschis.”

Stăteau cu toții acolo, fără cuvinte, și se uitau la ea de parcă ar fi înnebunit.

— Să eliberezi orașul, doamnă?

Gwen dădu din cap, simțindu-se mai încrezătoare în plan cu cât se gândea mai mult la el.

„Dimineață, vor veni pentru o decizie. Vom ieși să-i întâmpinăm cu un trimis, în timp ce forțele noastre principale se vor înconjura în jurul lor și le vor flanca părțile. Îi vom surprinde cu un atac în câmp deschis.”

„Doamna mea”, a spus Brom, „ar fi o sinucidere. Fără protecția acestor ziduri, am muri cu toții.”

Se întoarse către Brom și simți o nouă forță curgând prin ea. Se întărea, devenea regină, fără frici și fără regrete.

„O să murim oricum”, a răspuns ea, practic. „Și dacă vom muri, aș muri mai degrabă ucigând mai mulți oameni ai lui Tirus. Aș prefera să mor acum, cu onoare, decât ca oamenii noștri să sufere încet.”

Toți s-au uitat la ea și ea a văzut un nou sentiment de uimire și respect în ochii lor.

„Așadar, s-a hotărât”, a spus ea. „Vom ataca la prima lumină. Pregatiti-va."

CAPITOLUL 24

Erec a condus armata ducelui, cu mii de oameni și crescând, în timp ce adunau oameni peste tot pe unde mergeau, eliberau oameni ai Inelului dornici să se răzbune pe Imperiu. Mărșăluiseră de zile întregi, făcând drumul lung de la Savaria, în sud, până în Silezia, în nord, trecând pe lângă grupuri de supraviețuitori înarmați, forturi ascunse, grupuri de Silver care supraviețuiseră invaziei. Acești bărbați s-au alăturat ducelui, iar dimensiunea forței lor aproape se dublase, ajungând acum la zece mii de oameni puternici, toți motivați, fericiți să fie liberi, să aibă o cauză și să aibă un lider ca Erec.

În ochii acestor oameni nu era nimeni mai bun de urmat decât Erec, cel mai faimos cavaler, liderul Argintului, campionul Inelului, cavalerul care nu fusese niciodată învins de nimeni. A atras oamenii la el ca un magnet, un lider natural, stând în picioare și mândru, cu o falcă puternică și ochi cenușii deschis. Își impunea respect oriunde mergea. Erec devenise și mai legendar de la apărarea sa cu o singură mână în gulch, zdrobirea lui eroică a bolovanului pentru a reține Imperiul.

Mărșăluiseră constant de când Thor zburase cu Mycoples și îi salvase pe stâncă. Erec știa că se îndreptau spre nord și fusese hotărât să urmeze, să ajute. A urmat urmele corpurilor carbonizate ale Imperiului, calea distrugerii pe care o lăsase Thor și știa că le va ajunge din urmă. Era un drum lung și întortocheat, care se îndrepta mereu spre nord, de-a lungul Canionului. Erec crezuse că se va sfârși la Curtea Regelui și îi va găsi pe toți acolo.

Dar când ajunseră la Curtea Regelui, vederea ei îl năruise pe Erec. Acest loc care îi fusese cândva atât de drag, fusese cândva bastionul forței Inelului, a fost acum distrus de Imperiu, o rămășiță a ceea ce a fost cândva. Urma distrugerii a continuat spre nord, prin porțile sale, iar Erec a continuat să mărșăluiască. Nu știa unde se termină, dar a presupus că îi va conduce

către următorul oraș din nord: Silezia. Poate că toți se retrăseseră acolo. Militar, ar avea sens.

Urcat pe calul lui Erec în spatele lui, cu brațele ei strânse în jurul pieptului lui, era mireasa lui: Alistair. Căldura atingerii ei îl umplea de speranță, de viață, mai ales în această seară rece și înzăpezită; ea i-a dat un scop de a trăi. El a fost plin de recunoștință față de ea, fiind salvat de ea de atâtea ori și a jurat că într-o zi o va răsplăti.

Toți au călărit într-un ritm lent pentru a-i găzdui pe cei care mergeau pe jos, mai degrabă o plimbare rapidă, îndreptându-se încet din ce în ce mai spre nord, pe măsură ce noaptea începea să se lase. Lângă Erec călărea prietenul său apropiat, Brandt, iar ducele lângă el. Erau o forță unificată, toți hotărâți să se alăture lui Gwendolyn și oamenilor regelui. Erec nu știa cum ar putea fi de ajutor, având în vedere puterea lui Thor, totuși el avea să le ofere el și oamenii săi în orice fel în care Gwendolyn avea nevoie de ei. La urma urmei, îi datora atât de mult tatălui ei.

Regele MacGil fusese și el ca un tată pentru Erec și, în anumite privințe, Erec se simțea ca și cum ar fi fost unul dintre frații MacGil. Fusese ca un frate cu Kendrick și Gwendolyn, Reece și Godfrey. Nu fusese niciodată aproape de Gareth sau Luanda, dar cu siguranță de ceilalți. Au existat de multe ori când regele MacGil îi spusese că și-ar fi dorit să fie și el fiul său și o văzuse în ochii lui.

Alistair îl strânse strâns, iar Erec era extaziat de alegerea sa de mireasă; și-a dorit doar să-i poată arăta mai multă recunoștință și era hotărât să găsească o cale. Misterul din jurul ei a persistat și s-a adâncit în mintea lui. Cine era această femeie, atât de diferită de orice femeie pe care o întâlnise vreodată? Cum reușise ea să-l salveze de două ori? Era de nerăbdare s-o întrebe, dar îi promisese că nu va răbda și nu și-a încălcat niciodată jurămintele.

— Te întrebi despre mine, îi șopti Alistair încet la ureche, departe de ceilalți bărbați. "O pot simți."

Erec era uimit, ca întotdeauna, de capacitatea ei de a-i citi gândurile.

„Aș minți, doamnă, dacă aș spune că nu sunt”, a răspuns el. „Mi-ai salvat viața de prea multe ori ca să nu mă întreb cum. Ai o putere pe care nu am văzut-o niciodată în luptă, o putere pe care nu o înțeleg.”

„Te face să mă iubești mai puțin?” ea a intrebat.

— Chiar mai mult, dacă se poate, spuse el.

Urmă o tăcere lungă în timp ce continuau să călărească, fiecare confortabil în tăcerea celuilalt. Erec s-a gândit că vor continua așa ore întregi, când Alistair l-a surprins vorbind din nou.

„Nu am spus nimănui despre descendența mea”, a spus ea. „Mi-am făcut un jurământ”.

„Am înțeles”, a răspuns el.

„Cu toate acestea, mă simt confortabil să-l împărtășesc cu tine.”

Au căzut din nou în tăcere în timp ce continuau să călărească, inima lui Erec bătând cu putere în timp ce aștepta ca ea să spună mai multe. Dar Alistair tăcu din nou și se întrebă dacă ea se răzgândise.

Apoi, ea și-a dres glasul.

„Tatăl meu a fost un monstru. Mama mea, cea mai frumoasa femeie din lume. Și cel mai puternic. Toate puterile pe care le-am primit, le-am primit de la ea. Au fost de multe ori când nu am vrut să continui să trăiesc, când am descoperit cine este tatăl meu. M-am încredințat ca slujitor al acelui hangiu, când m-ai găsit, pentru a stinge durerea vieții. Dar acum că te-am cunoscut, mă simt pregătit să trăiesc din nou. Gata să înfrunt cine sunt.”

Erec voia să-i pună un milion de întrebări, dar s-a forțat să nu se strecoare, să fie respectuos față de câte ar fi vrut ea să împărtășească, ori de câte ori se simțea confortabil.

„Există un alt motiv pentru care m-am izolat”, a spus ea. „Mi s-a spus despre o profeție puternică în jurul nașterii mele. Afirmă că aș aduce atât o mare vindecare, cât și o mare distrugere celor din jurul meu. Nu am vrut să te supun destinului meu pe tine sau pe nimeni.

„Nu toate profețiile se împlinesc, doamnă”, a spus Erec, emoționat că împărtășise atât de multe și înțelegând vinovăția sub care trăia. „Profeții văd printr-un pahar întunecat. Întreaga viziune este adesea întunecată. Nu trebuie să porți în jur această vinovăție. Esti un suflet frumos. Nu contează cine este tatăl tău. Și orice profet care vorbește altfel greșește.”

Ea l-a strâns strâns, iar Erec a simțit că, având în vedere ceea ce a împărtășit, ar trebui să-și răspundă. Nu spusese niciodată nimănui multe despre trecutul său, dar se simțea pregătit să-l împărtășească și ei.

„Știu ceva despre profeții”, a spus el.

Ea se aplecă înainte și se uită la el.

„Vedeți, eu provin din Insulele de Sud ale Inelului. Puțini oameni știu asta, dar eu sunt fiul unui rege.”

Alistair gâfâi.

„Nu ai spus niciodată nimic”, a spus ea.

Erec a ridicat din umeri.

„Nu mă judec după cine vin, ci după ceea ce am făcut eu însumi. Când eram tânăr, tatăl meu m-a trimis la Inel propriu-zis, la Regele MacGil, să fiu ucenic în serviciul lui. Familia MacGil a devenit o familie adoptată pentru mine și mi-a plăcut atât de mult să fiu cu Silver, încât nu m-am întors niciodată acasă și nici nu mi-am mai văzut tatăl sau oamenii de atunci.”

„Dar nu ești atunci moștenitor al tronului Insulelor de Sud?” ea a intrebat.

— Da, a recunoscut el. „Sunt un popor mândru și grozav și așteaptă întoarcerea mea. Într-o zi, poate, voi face. Ar însemna lumea pentru tatăl meu și pentru poporul meu. Amân, pentru că știu că în ziua în care mă voi întoarce acasă, va fi greu să mă întorc vreodată în Inel. Sunt un străin aici, dar în multe privințe, Inelul a devenit casa mea. Și loialitatea este ceva pe care îl iau foarte în serios, din toată inima.”

Au continuat să călărească într-o tăcere confortabilă, când i-a trecut prin minte ceva.

„Dacă mă întorc vreodată acolo, ai veni cu mine?” întrebă Erec, îngrijorat că ar putea spune nu.

Alistair se aplecă înainte și zâmbi.

„Te-aș însoți până la marginile pământului”, a spus ea. „Fie că ești un prinț sau nu, un cavaler decorat sau un soldat comun. Te iubesc cu tot ceea ce sunt.”

Inima lui Erec s-a umplut de o iubire mai puternică decât simțise vreodată, și s-a întors și s-a lăsat pe spate, iar cei doi s-au sărutat în timp ce continuau să călărească în noapte.

Armata s-a oprit brusc când au ajuns în vârful unei creste, iar Erec s-a oprit cu ei. Se uită afară, urmărind degetul Ducelui în timp ce acesta arăta.

Erec a văzut-o și el: în fața lor se întindea un oraș făcut dintr-o piatră roșie strălucitoare, construit chiar pe marginea Canionului.

Dacă ar fi călărit toată noaptea, până dimineața ar ajunge la el.

Silezia.

CAPITOLUL DOUAZECI ȘI CINCI

Thorgrin a călărit pe spatele lui Mycoples, decolând de pe vârful de sus al Highlands și, în cele din urmă, zburând din nou, scufundându-se, îndreptându-se spre est, spre tabăra lui Andronicus. Cel de-al doilea soare stătea acum jos pe cer, deoarece lui Thor îi trebuia toată ziua să-l convingă pe Mycoples să se agite, să se ridice și să zboare din nou.

Micoplii zburau fără tragere de inimă, zburând în cercuri uriașe, apropiindu-se puțin, apoi întorcându-se înapoi, mai departe, țipând în timp ce mergea. Thor nu putea să-i înțeleagă comportamentul. Nu o văzuse niciodată așa. Putea simți ambivalența ei profundă de a merge înainte și nu se putea abține să nu simtă un sentiment de presimțire. Vedea ea un viitor pe care el nu l-a văzut?

Thor se uită dedesubt și, împotriva apusului dramatic care mătura Inelul, aruncând o pată roșiatică peste tot, văzu nesfârșitii soldați din tabăra lui Andronicus. În timp ce a reușit să-i facă pe Mycoples să zboare din ce în ce mai aproape de centru, a zărit ceea ce nu putea fi decât cortul lui Andronicus, de zece ori mai mare decât al celorlalți, cu o poiană largă în jurul lui. Au zburat deasupra ei, învârtindu-se jos.

În timp ce făceau ei, Thor putea vedea frica de pe toate fețele soldaților Imperiului, uitându-se la cer, privindu-l. Aveau dreptate să se teamă: dacă Thor ar fi vrut, ar putea să se scufunde și să-i pună pe toți să ardă de vii pe toți Mycoples, așa cum ea a avut tovarășii lor. I-ar putea ucide pe toți dintr-o singură lovitură, inclusiv pe tatăl său. Nu era nimic din ce-și dorea mai mult.

Dar a fost obligat prin datorie și a jurat că va îndeplini ordinele și va accepta capitularea lui Andronic.

Pe măsură ce Thor s-a învârtit, luminișul a crescut, oamenii lui Andronicus creând spațiu pentru el și pentru Mycoples. Micoplii s-au zguduit și au țipat când se apropiau de pământ, ridicându-și capul de parcă

ar refuza să aterizeze. Thor se uită la ea, nedumerit. O simțea dorind să sufle foc și îi trebuia toată voința ca să o facă să se abțină.

„Nu vă fie teamă, Mycopli”, a spus el.

Nu mă tem pentru mine, ci pentru tine, Thor îi putea auzi gândurile.

„Nu te teme pentru mine”, a spus Thor. „Ești lângă mine, iar Sabia Destinului stă în mâna mea. Nimeni și nimic nu ne poate face rău.”

Mycoples și-a coborât ghearele mari până la pământ.

S-au așezat în mijlocul taberei ostile și străine și s-a făcut o tăcere de moarte. Nici un suflet nu s-a răscolit, toți soldații Imperiului înghețați de frică, în timp ce Mycoples aterizau pe pământul prăfuit, iar Thor descălecă înaintea cortului lui Andronicus. Toți soldații Imperiului, cu fețe marcate de frică, au păstrat o distanță sănătoasă.

Thor stătea acolo, strângând Sabia, cu tensiunea densă în aer, și se uită de jur împrejur, cu inima bătând în așteptare. Era nervos să-și pună ochii pe tatăl său, să-i vorbească pentru prima dată. Micoplii, lângă el, scoaseră un zgomot, ca un mârâit sau un mârâit, din adâncul gâtului ei. În mod clar, ea era foarte nefericită aici; Thor simțea cât de supărată era. Thor a simțit-o însuși. I s-a părut ceva în neregulă.

În cele din urmă, a apărut o agitație și, în timp ce Thor privea, clapeta s-a deschis și a ieșit o siluetă.

Tatăl lui.

Inima lui Thor bătea cu putere în timp ce stătea acolo, cu fața la el. Întreaga lui lume a înghețat.

Andronicus a ieșit încet și a pășit spre el. Thor a fost surprins de înălțimea, lățimea și dimensiunea tatălui său. Era un bărbat uriaș, părea să aibă o înălțime de opt picioare, lat ca un trunchi de copac, cu mușchi care îi ondulau pe pielea roșie, cu colți lungi și coarne galbene ondulate ieșind din capul chel, cu ochii galbeni strălucitori și purtând un colier care , Thor a fost îngrozit să vadă, era împletit cu capete micșorate.

Andronicus întinse mâna și dădu capetele cu ghearele lui lungi, zâmbindu-i lui Thor în timp ce se opri la câțiva metri distanță de el. Din adâncul pieptului lui se auzi un toc profund.

Thor s-a simțit revoltat la vederea lui. Se simțea rușinat. Și a simțit ură. Privindu-l, știind ce i-a făcut lui Gwendolyn, Thor simți, mai ales, o dorință arzătoare de răzbunare. Thor a simțit că Sabia Destinului îi pulsa în palmă și, dacă onoarea lui nu l-ar fi legat, ar fi repezit înainte și l-ar fi ucis acum.

Dar nu putea. Acceptase să accepte o predare și trebuia să-și onoreze cuvântul.

— Fiul meu, spuse Andronicus. „În sfârșit, ne întâlnim.”

Thor nu a știut cum să răspundă. El ura să audă cuvântul „fiu” de la acest bărbat. Thor nu simțea nimic ca un fiu pentru el; dimpotrivă, era extrem de dezamăgit de el, că trebuia să-și întâlnească tatăl pentru prima dată și să fie un tată ca acesta. Își dorea mai mult decât orice să o schimbe, să schimbe cine provine, dar știa că nu poate.

— Am ajuns să accept predarea ta, spuse Thor formal, rece. „Sincer, aș prefera să te ucid. Dar nu asta a fost de acord cu oamenii mei. Așa că poți să renunți la trivialități și să le porunci oamenilor tăi să iasă din Inel, să îngenuncheze și să-ți anunțe capitularea. Nu vreau să vă vorbesc o secundă mai mult decât trebuie.”

În timp ce rostia cuvintele, Thor simți un nou sentiment de încredere.

Dar Andronic nu a făcut un pas înainte, nici nu a poruncit oamenilor săi, nici nu a îngenuncheat, sau ceva de genul acesta. În schimb, el a rămas acolo, zâmbetul lui lărgându-se. Thor a simțit că ceva nu era în regulă.

„Fiule, ești atât de grăbit. Avem toată ziua pentru astfel de formalități. Să avem șansa să ne cunoaștem unii pe alții.”

Thor simți o groapă în stomac la acest gând.

„Nu există nimic pe care mi-l doresc mai puțin”, a spus Thor. „Nu vreau să te cunosc. Ești un criminal – și mai rău. Timpul tău pentru a vorbi a trecut.”

Dar Andronicus doar a zâmbit și a făcut un pas înainte.

— Dar timpul nostru de a vorbi nici măcar nu a început, spuse Andronicus, părând amuzat. „Vedeți, vom avea o viață întreagă împreună. Oricât de mult ai vrea să lupți cu asta, ești fiul meu. Al cui sânge crezi că porți în tine? Este al meu. Cui crezi că trebuie să-i mulțumești pentru că trăiești în această lume? Pe mine. S-ar putea să vă păcăliți gândindu-vă altfel, dar știți că este adevărul. Tu și cu mine suntem exact la fel. S-ar putea să nu știi încă, dar ești la fel ca mine.”

Fața lui Thor se înroși.

„Nu sunt *deloc* ca tine”, a insistat Thor. „Și nu voi fi *niciodată* ca tine. Ești o scuză disprețuitoare pentru o ființă vie. Regret ziua în care am aflat că sunt de la tine.”

„Este o mare onoare să cobor din mine”, a replicat Andronicus. „Nu există niciun om în Imperiu mai puternic decât mine și, într-o zi, îmi vei lua locul.”

Thor și-a strâns strânsoarea Sabia Destinului.

— Nu-ți voi lua *niciodată* locul, spuse Thor, mânia lui crescând, devenind din ce în ce mai greu să se stăpânească. „Nu vreau să am nimic de-a face cu tine și am terminat de vorbit cu tine. Poți să te predai mie acum, sau dacă refuzi, te voi omorî o dată pentru totdeauna.”

Thor a fost surprins să-l găsească pe Andronicus încă netulburat, încă stând acolo și zâmbind. Făcu încă un pas mai aproape de Thor, acum doar la câțiva metri distanță.

— Mă tem că va trebui să mă omori atunci, spuse Andronicus.

Thor cu greu știa ce se întâmplă.

— Atunci îți retragi oferta de predare? întrebă Thor.

„Nu am intenționat niciodată să mă predau”, a zâmbit Andronicus. „Am făcut toate astea ca să am șansa să te văd. Ești Fiul Meu. Știam că nu mă vei dezamăgi. Știam că odată ce ai fi în fața mea, vei vedea că tu și cu mine suntem la fel. Alătură-te mie, Thorgrin, spuse Andronicus, întinzând o mână. „Vino cu mine și îți pot da puteri dincolo de ceea ce ai visat vreodată. Vei conduce lumi întregi. Inelul va fi doar o pată în pământurile pe care le veți deține, popoarele pe care le controlați. Vei avea puteri dincolo de ceea ce ți-ar fi putut da un simplu tată uman. Alătură-te mie. Nu mai rezista. Este destinul tău.”

Dar ochii lui Thor s-au îngustat, când furia lui a început să-l copleșească. Fusese păcălit de acest bărbat. Toți fuseseră păcăliți.

„Faceți un pas mai aproape și vă voi doborî”, a avertizat Thor.

— Nu vei face asta, Thorgrin, spuse Andronicus, privindu-l în ochi, de parcă l-ar fi hipnotizat. „Pentru că sunt tatăl tău. Deoarece ma iubesti. Pentru că tu și cu mine suntem una.”

"Vă urăsc!" țipă Thor.

Andronicus făcu un pas înainte, iar Thor nu se mai putea abține. Se gândi la Gwendolyn, la daunele aduse ei de mâna acestui monstru, la toți oamenii pe care Andronicus i-a ucis în Inel și nu-și mai putea reține furia.

Thor s-a aruncat înainte, a ridicat Sabia Destinului sus, a scos un țipăt și a aruncat-o cu toată puterea, chiar în pieptul tatălui său, hotărât să-și arate tatălui său, să se arate că nu semăna nimic cu el.

Dar Thor s-a trezit împleticindu-se înainte, prin aer subțire, cu sabia plonjându-și doar printr-un nor. Elanul lui l-a purtat și, pe măsură ce sabia lui a coborât, a găsit o țintă într-un bolovan. Lovitura a fost atât de puternică încât Sabia Destinului a coborât și s-a înfipt în bolovan și a continuat să se afunde până la jumătatea drumului, umplând aerul cu zgomotul îngrozitor al metalului tăind piatra.

În același timp, Thor și-a simțit brusc tot corpul încurcat într-un metal ușor. Curând și-a dat seama că a fost prins într-o plasă. A încercat să se elibereze, dar era făcut dintr-un material pe care nu-l întâlnise niciodată și s-a trezit că nu poate.

Thor s-a uitat înapoi și l-a văzut pe Andronicus stând departe, la treizeci de picioare bune. Era confuz. S-a întors și s-a uitat spre locul unde fusese Andronic și, în locul lui, era o creatură rea, cu o mantie lungă stacojie și cu ochi galbeni strălucitori.

Thor și-a dat seama că fusese păcălit de un fel de vrajă de iluzie. Crezuse că în fața lui fusese tatăl său, când de-a lungul timpului fusese cu adevărat acest vrăjitor întunecat.

Cu cât Thor se lupta mai mult cu plasa, cu atât devenea mai slab. Era făcut dintr-un material pe care nu-l mai văzuse până acum, o plasă strălucitoare, de culoarea chihlimbarului, și orice ar fi fost, îi scurgea viața. Nici măcar nu a reușit să ridice Sabia Destinului.

Vrăjitorul râse de el, un sunet îngrozitor, zgâiător.

— Plasa aceea este făcută din Akdon, spuse vrăjitorul. „Cu cât te lupți mai mult, cu atât vei deveni mai slab. Este cel mai rar metal de pe pământ, metalul unui vrăjitor, forjat în cele mai joase focuri ale iadului. Nu prea există, dar suficient pentru a-i opri pe cei ca tine. Și dragonul tău.”

Thor a auzit un vuiet și s-a uitat în sus și i-a văzut pe Mycoples prinși într-o plasă din același material. Zeci de bărbați ai lui Andronic țineau plasa, ținând-o jos, în timp ce ea țipa violent și încerca să bată. Dar, așa cum a făcut ea, aripile i-au fost constrânse de material.

Thor a auzit un zgomot și și-a ridicat privirea și l-a văzut pe Andronicus — adevăratul Andronic — stând deasupra lui, zâmbind. A privit cum Andronicus ridică un pumn sus și îl coborî, chiar pentru fața lui, și simți impactul degetului său asupra osului obrazului, dându-și capul pe spate. Thor s-a trezit întins cu fața pe pământul dur și, înainte ca lumea lui să se întunece, a auzit ultimele cuvinte ale tatălui său:

„Ți-am spus că te vei alătura mie, fiule”.

CAPITOLUL 26

Gwendolyn s-a trezit stând în vârful Turnului Refugiului, confuză cu privire la modul în care a ajuns aici. Tocmai se făcea zorii și înconjurând-o, cu fața ei, stăteau cei șapte cavaleri magici, înghețați, într-un cerc perfect. Ca una, s-au apropiat cu toții de ea, sunetul armurii lor din plăci zgomotând pe pavaj, devenind din ce în ce mai tare pe măsură ce se apropiau.

Au întins mâna și erau pe cale să o apuce când Gwendolyn, neavând încotro, și-a dat capul pe spate și a țipat.

Gwen clipi și se trezi stând în centrul Curții Regelui. Cerul era negru, plin de Păsări de Iarnă, ciugulind prea tare. Orașul nu era decât o rămășiță a ceea ce fusese cândva, împrăștiat cu moloz, carbonizat de suflarea balaurului. Nu era un suflet în ea.

Gwendolyn stătea în centrul orașului, singură, căutând pe cineva, pe oricine.

"Tată?" strigă ea.

Nu venea nimic decât tăcerea și urletul vântului.

În capătul îndepărtat al curții începu să se deschidă o ușă uriașă, înaltă poate de o sută de picioare, arcuită, făcută din fier. Spre ea mergea o siluetă singură. Purta o mantie regală și o coroană ruginită și, pe măsură ce se apropia, ea a fost încântată să vadă că era tatăl ei. Corpul lui era irosit și părea mai schelet decât ființă umană.

"Tată!" strigă ea, întinzându-se spre el.

El ținea un sceptru lung și auriu și ridică un capăt spre ea.

Ea a întins mâna și l-a prins și, în timp ce o făcea, tatăl ei a dispărut.

Gwendolyn s-a trezit mergând pe o potecă care ducea de la Curtea Regelui, pe un deal, la fosta Casă a Învățătorilor. Acum a fost ars până la pământ, nimic altceva decât o gaură în pământ. S-a uitat peste prăpastie și a văzut că înăuntru era un tunel, care ducea la întuneric. Ea se întinse și luă o carte, acum o grămadă de pagini carbonizate care s-au transformat în cenuşă în mâinile ei și au zburat.

Gwen clipi și se trezi într-un pustiu stâncos și sterp, stând în fața cabanei lui Argon. Ea a examinat structura perfect rotundă, de piatră, dar nu a văzut nicio ușă.

„Argon!” a strigat ea.

„Sunt aici”, a venit răspunsul.

Gwen se întoarse și îl văzu stând acolo, cu fața ei. Era atât de uşurată.

„De ce ne-ai părăsit?” ea a intrebat. „Avem nevoie de tine mai mult ca oricând.”

Argon clătină încet din cap.

„Acum trăiesc într-un loc de vise”, a spus el. „Sunt prins aici. Salvează-mă, Gwendolyn. Salveaza-ma!"

Gwendolyn clipi și se trezi stând în centrul Sileziei, înconjurată de armata unchiului ei. Roiiseră, umpluseră fiecare colț al locului și toți mărșăluiseră spre ea, la unison perfect, ridicând săbii, sulițe și scuturi, pregătindu-se să o atace.

Se întoarse în toate direcțiile, căutând o cale de ieșire, dar nu era nici una. Tirus a condus grupul și a ridicat o sabie pentru a o înjunghia.

Mycoples s-au aruncat în jos și au prins-o pe Gwen cu ghearele ei uriașe, tăindu-i pielea în timp ce ea o ridică și o ducea departe, peste bărbați, sus peste zidurile Sileziei. Au zburat prin zona rurală, iar Gwen a privit Inelul trecând pe sub ea. Mai jos erau oamenii lui Andronicus, milioane dintre ei acoperind pământul, mai mult decât putea număra ea.

Micoplii au dus-o peste tabăra lor și, în timp ce privea dedesubt, Gwen a fost îngrozită să-l vadă pe Thorgrin, un prizonier, legat cu mâinile și picioarele lui de un stâlp. Peste el stătea Andronic, care ridică o sabie uriașă de argint cu ambele mâini și se pregătea să o arunce în inima lui Thor.

L-a înjunghiat pe Thor, care a țipat și, în timp ce a făcut-o, Mycoples a lăsat-o pe Gwendolyn.

Ea s-a aruncat prin aer, țipând, aruncându-se spre cadavrul lui Thorgrin.

"NU!" ea a tipat.

Gwendolyn s-a așezat în pat, respirând greu, icnind după aer. Se uită în jur, încercând să-și dea seama unde se afla; a văzut torțele ardând în camera castelului ei, a văzut strălucirea șemineului și și-a dat seama că era în siguranță. Era un vis și încă era noapte.

Gwen traversă camera, Krohn urmând-o pe călcâie, până la o chiuvetă mică de piatră de la peretele cel mai îndepărtat și se întinse și îi stropește fața cu apă rece. Încă respira greu în timp ce-și cerceta camera, atât de tulburată de visul ei. Și-a frecat stomacul și a simțit crampe. Visul fusese prea real. Era sigură că a asistat la capturarea lui Thor, murind din mâna tatălui său. Și se simțea inundată de vinovăție.

Nu a putut să nu simtă că totul era real, că atunci când soarele va răsări, va fi înconjurată de oamenii unchiului ei, că Thor a fost capturat și urma să fie ucis.

Gwendolyn se forța să-și tragă răsuflarea, să respire încet, să-și recapete calmul. Se întoarse și se duse la fereastră și se uită afară la ceața învolburată a Canionului în lumina dinainte de zori. Cerul, încă negru, începea să se spargă, să se transforme în zori. Ziua cea mare era aproape de ei. Ziua în care aveau să-l înfrunte pe Tirus. Ziua în care Thor avea să-l înfrunte pe Andronicus.

Visul a bântuit-o pe Gwendolyn și a simțit o groapă în stomac, un sentiment îngrozitor că ceva va merge prost. Îl simțea în piept.

Se auzi o bătaie bruscă în ușa ei, prea tare pentru atât de dimineață. Ceva, ea a știut imediat, era în neregulă.

Gwen traversă camera și deschise ușa și găsi un mesager care stătea acolo, tremurând, fără suflare.

„Doamna mea, duc vești proaste”, a răsuflat el. „Unul dintre spionii noștri tocmai a călărit tot drumul din Highlands pentru a ne spune: Thorgrin a fost capturat de Andronicus.”

Când a auzit cuvintele, Gwen a simțit o durere ascuțită în burtă, și-a simțit copilul întors și răsturnându-se, iar și iar. A căzut în genunchi de durere, copleșită de crampe.

Ea se ridică, gâfind după aer, temându-se pentru viața copilului ei.

„Doamna mea, ești bine?” întrebă mesagerul.

Gwen nu putea să vorbească. Stătea întinsă cu o palmă pe podeaua de piatră, în timp ce valuri de durere se repeziră asupra ei.

Însoțitorul se repezi din cameră. Odată cu vestea, a simțit că toată viața i-a fost luată.

Thor, capturat. Ce proastă fusese ea să-l lase să plece. Și nu avea pe nimeni de vina în afară de ea însăși. Ea îl alungase.

Încet, valurile de durere au început să treacă. Ușa s-a deschis și Steffen a intrat, aducând un medic în vârstă care a ajutat-o să se ridice.

„Doamna mea, ce s-a întâmplat?” întrebă medicul.

Gwen se ridică, simțindu-se mai bine. Se întoarse și se îndreptă spre însoțitor.

„Convoacă-mi imediat consiliul”, a poruncit ea, folosind vocea puternică, cu autoritate, a unei regine.

— Da, doamna mea, spuse el și se întoarse și plecă grăbit, doctorul plecând cu el. Doar Steffen a rămas cu ea.

Gwendolyn se întoarse și aruncă o ultimă privire pe fereastră. Era timpul să înfrunt ziua.

*

Gwendolyn a mărșăluit prin setul de uși duble, Steffen alături de ea și, în camera de consiliu, luminată cu torțe în lumina dinainte de zori, s-a întâlnit cu fețele pline de anxietate ale tuturor cavalerilor ei de top. Srog, Kendrick, Brom, Atme, Godfrey, Reece și încă două duzini se uitau la ea. Toți erau în armură și toți aveau fețele de luptă pe ele. La urma urmei, zorii aproape că se răsărise și venise momentul să-i confruntăm, să-și riște viața pentru glorie.

Dar, odată cu vestea capturarii lui Thor, starea de spirit a fost și mai tensionată.

"Este adevarat?" a întrebat-o Kendrick.

Camera tăcu, în timp ce Gwen dădu înapoi grav din cap.

— Este, spuse ea. „Iubitul nostru Thorgrin este capturat.”

Un geamăt colectiv a scăpat de la ceilalți, în timp ce câțiva își băteau mănușile metalice pe masă, de furie și frustrare.

„Știam că nu ar fi trebuit să-l lăsăm să plece singur”, a spus Brom.

„Andronicus nu a fost niciodată de încredere”, a spus Reece.

„Dar cum este posibil?” Kendrick a pus întrebarea în mintea tuturor. „Thor avea Micopli. Și Sabia Destinului. Ce ar putea duce la capturarea lui?”

— Vrăjitorie, se auzi o voce.

Aberthol făcu un pas înainte, cu bastonul clacând pe piatră. „Doar un act de magie ar fi putut face asta.”

„Nu contează cum s-a întâmplat”, a spus Gwen. „Acum suntem fără Thor. Fără Micopli. Fără Sabia Destinului. Suntem cei câteva mii dintre noi împotriva celor jumătate de milion de oameni ai lui Andronicus. Și mai presant, îl avem pe Tirus înconjurând propriul nostru oraș.”

Camera tăcu și toți se uitară la Gwendolyn pentru răspunsul ei.

„Acum ce, doamna mea?” întrebă Kendrick.

Gwendolyn s-a uitat la toate fețele și și-a dat seama că nu mai era fata naivă și inocentă care fusese cândva. Acum se simțea întărită, poate chiar puțin insensibilă. Nu i-a fost frică, în ciuda șanselor. Și ea era pregătită să conducă acești bărbați. Într-adevăr, au căutat la ea pentru conducere. Simțea un sentiment de claritate și calm, chiar și în mijlocul haosului.

„Nimic nu s-a schimbat”, a spus ea. „Noi avem de-a face mai întâi cu Tirus. Un mic contingent dintre noi îl va întâlni pe Tirus în afara porții. El va crede că venim cu un mesaj, că venim în pace. Între timp, cea mai mare parte a armatei noastre îi va flanca și va ataca la comanda mea. S-ar putea să pierdem. Dar vom muri pe picioarele noastre – ca războinici, nu ca lași.”

În cameră se auzi o urale colectivă de aprobare, în timp ce fiecare bărbat apuca mânerul sabiei și o zdrăngăni.

Ușa s-a deschis și mai mulți însoțitori s-au repezit înăuntru, târându-l pe Bronson de brațe, în timp ce acesta se zvârnea și protesta.

"Lasa-ma sa plec!" țipă el.

— Iată-l pe trădătorul care ne-a creat Thorgrin, spuse Brom.

Gwendolyn se întoarse spre el, încruntat.

Bronson se uită înapoi la bărbații din cameră, cu ochii mari de frică.

„Nu am făcut nimic de genul!” a protestat el. "Jur! Nu știam nimic despre complotul Luandei! Ea mi-a jurat că a făcut o pace! Habar nu aveam că este o capcană!”

— Sunt sigur că nu ai făcut-o, spuse Godfrey sarcastic. „Sunt sigur că nu ai niciun interes în orice înțelegere pe care soția ta a încheiat-o cu Andronicus, nici interes în a împărți puterea cu ea.”

"Eu nu!" a insistat Bronson. „După ceea ce a făcut ea astăzi, nu am dragoste pentru Luanda. Aceasta este casa mea acum și voi sunteți cei pentru care vreau să lupt!”

„Pentru a lupta?” strigă Srog sarcastic. "De ce? Deci poți să ne înșeli încă o dată?”

„Ar trebui să-l executăm, doamna mea”, a spus Atme. „Pentru ce i-a făcut lui Thor!”

Se auzi un strigăt de aprobare din partea celorlalți.

„PENTRU THOR!”

Urmă un alt strigăt de aprobare.

Bronson se zbătu, cu ochii mari de panică.

„Trebuie să mă crezi!” țipă el. „Dacă aș fi știut, nu i-aș fi transmis niciodată mesajul!”

Gwendolyn păși spre el și camera deveni tăcută. Ea s-a apropiat, până când a fost la doar un picior depărtare, și s-a uitat adânc în fața lui Bronson, dorind să vadă singură dacă minte.

Ea l-a examinat, plină de furie pentru ceea ce sa întâmplat cu Thor; totuși, în același timp, ea nu a vrut să dea drumul la un bărbat nevinovat. Ea l-a rezumat, Bronson tremurând, lipsind un ochi și o parte din ea i-a spus că el a fost sincer. Ea cunoștea profunzimea trădării intrigatoare a surorii ei și nu avea să treacă peste Luanda pentru a păcăli un bărbat nevinovat precum Bronson.

— S-ar putea să fi fost înființat într-adevăr, spuse Gwen. „Dar asta este ceva ce nu voi ști niciodată sigur. Până nu știu asta, nu pot avea încredere în tine să călărești cu oamenii mei. Nu te voi omorî, nu fără un proces echitabil. Și din moment ce nu există nimeni care să depună mărturie pentru sau împotriva ta, orice proces ar fi nedrept.”

„Atunci ce se va întâmpla cu el, doamna mea?” strigă Godfrey.

Gwendolyn îl privi lung și intens pe Bronson.

— Te declar alungat, spuse Gwendolyn. „Vei părăsi partea noastră a Împărăției și nu vei mai pune piciorul pe pământul nostru, de durere de moarte.”

„Doamna mea, nu poți!” strigă Bronson speriat. „Nu mai am nicio casă pe partea McCloud a Ringului. Dacă mă trimit înapoi acolo ar fi o condamnare la moarte!”

Gwendolyn clătină încet din cap.

„Va trebui să te descurci singur”, a spus ea. „Ca și noi ceilalți.”

Ea dădu din cap, iar însoțitorii l-au luat, țipând și țipând, până când în cele din urmă ușile s-au închis asupra lui și camera a tăcut din nou.

Gwendolyn se întoarse și își înfruntă oamenii, care se uitară înapoi la ea cu tot mai mult respect.

— Aproape că se lasă zorii, spuse ea sumbru. „Pierdem timpul. Ridică-ți brațele și urmează-mă. Este timpul să ne întâlnim cu verii noștri.”

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Gwendolyn, călare, a condus micul anturajul celor mai buni războinici ai ei, solemn, peste piața goală a Sileziei, îndreptându-se spre poarta de nord, pentru a-și saluta unchiul. Ea dădu din cap și, în timp ce făcea, câțiva soldați ridicară încet grilajul masiv de fier.

Au continuat prin poarta deschisă, Gwen flancată de Kendrick, Srog, Brom, Reece, Godfrey, Atme și alți o duzină. Era doar un grup mic de ei, călare pentru a înfrunta pe Tirus și armata sa masivă, care stăteau aliniate în lumina dimineții, ca și cum s-ar fi pregătit să mărșăluiască spre oraș.

Grupul lui Gwendolyn părea un convoi de pace, exact așa cum voia ea să apară. Ea a vrut să joace cu ego-ul lui Tirus, să-l facă să creadă că vor să accepte termenii lui. Cu siguranță ar presupune asta, întrucât altfel nu ar ieși cu un anturaj atât de mic; și având în vedere nivelul de aroganță al lui Tirus, se simțea încrezătoare că o va face.

În secret, totuși, toate forțele sileziene se târau pe lângă oamenii lui Tirus, flancându-i, luând poziții în pădure și pregătindu-se, la semnalul lui Gwen, să atace.

Inima lui Gwen bătea cu putere în timp ce înainta încet pe calul ei, împreună cu ceilalți, în dimineața tăcută, tensiunea atât de groasă pe care o putea tăia cu un cuțit. Ceața învolburată din Canion suflă în și ieși din câmpul de luptă și, în timp ce suna un corn, un mic convoi de oameni ai lui Tirus i-a călărit, ieșind să-i întâmpine în mijlocul câmpului gol. Tirus a călărit în față, flancat de cei patru fii ai săi și de o duzină de generali.

Pe măsură ce se apropiau, Gwendolyn simți durerea adânc în stomac, simți copilul întorcându-se iar și iar; o copleșea, făcând-o să se gândească la Thor. Ea putea simți că a fost capturat, simți neputința lui. Nu înțelegea cum se întâmplase, dar gândul la asta a sfâșiat-o. A fost zdrobită de vinovăție și remușcări.

Gwendolyn își scutură aceste gânduri din minte. Acum nu era momentul. De îndată ce termina cu Tirus, presupunând că trăia, îi va trimite

pe toți oamenii pe care îi avea să-l salveze pe Thor.

Gwendolyn se concentră asupra lui Tirus în timp ce chipul lui apăru în fața ei, cu un zâmbet condescendent gravat în el, emanând bombast. Călăreau din ce în ce mai aproape, cu lanțul de zale zgomotând, săbiile zdrăngănind în șolduri, pintenii clintând, mirosul cailor grei în aer, amestecat cu mirosul umed al Canionului în aerul rece al dimineții.

Tirus și ea s-au oprit la câțiva metri distanță unul de celălalt și s-au uitat unul la altul cu mândrie. Tirus stătea acolo, așteptând ca ea să rupă tăcerea, delectându-se clar cu ceea ce credea el că este succesul lui, cu scuzele care urmau.

— Ești o fată înțeleaptă, spuse el în cele din urmă. „Ați luat decizia corectă de a ne preda. Trebuie să recunoaștem înfrângerea când ești înconjurat.”

Inima lui Gwendolyn bătu cu putere în timp ce stătea acolo pe calul ei, cu o postură perfectă, privind înapoi în bila primului soare care răsare. Ochii ei erau reci și întăriți și simțea o nouă forță în ea, puterea fiului pe care îl purta. fiul lui Thor.

Nu se mai simțea frică. Nu a acestor oameni, nici a nimănui și nici a morții. Viața i se simțea mai puțin prețioasă decât era și nicio amenințare nu putea ajunge la ea.

O tăcere grea atârna în aer, caii zbârnâind și pufnind, în timp ce Gwen își făcea timp să răspundă. Era pregătită să facă semn tuturor oamenilor săi să încarce și știa că, cu cel mai mic gest, ar fi făcut-o – și haosul avea să se declanșeze.

„Cine a spus că am decis să ne predăm?” răspunse ea cu răceală.

Inima lui Gwendolyn bătea cu putere și simți strângerea degetelor de mânerele săbiilor oamenilor ei. Într-o clipă, ea avea să fluture mâna și să marcheze semnalul pentru a începe bătălia care va duce cu siguranță la moartea ei și a tuturor celorlalți. Nu se temea de moarte. Doar de a muri prost. Și de data aceasta, cel puțin, avea să moară cu onoarea intactă.

Încet, fața lui Tirus a căzut, zâmbetul lui arogant începând să scadă când și-a dat seama din expresia ei că era serioasă.

— Fată proastă, spuse el. — Ai venit atunci să-mi spui că ți-ai semnat condamnarea la moarte? întrebă el rece, cu vocea plină de ostilitate.

În timp ce Gwendolyn își ridică ochii pentru a-și cerceta oamenii, pentru a se pregăti să dea semnalul, a observat ceva la orizont, pe dealurile din spatele oamenilor lui Tirus; ceva i-a atras atenția, ceva la care nu se

aștepta. Ceva strălucea în lumină, acolo unde nu ar trebui. Era reflexia unui scut. Dar nu era vorba de oamenii ei. Sau al lui Tir.

Apoi a venit un alt scut.

Apoi altul.

Peste creastă, au apărut câteva mii de scuturi, strălucind, strălucind în lumină.

La început, Gwen era confuză. O altă armată ajunsese aici, pe acest câmp de luptă.

Dar, pe măsură ce s-au apropiat, în timp ce steagul lor s-a înălțat peste deal și a apărut la vedere, ea a recunoscut emblema. Inima ei a crescut. Nu putea fi.

Era.

Era steagul ducelui de Savaria. Aceștia erau oamenii lui – împreună cu mii de alții. Și în fruntea haitei, ea putea recunoaște după armura lui, cea mai strălucitoare armură de argint din regat, era campionul tatălui ei. Erec.

Erec se întorsese. Și adusese cu el mii de oameni.

Iar Tirus habar n-avea.

Acum era rândul lui Gwen să zâmbească. S-a uitat înapoi la Tirus și și-a dat seama că avea să se bucure de asta, foarte, foarte mult.

— Dimpotrivă, îi spuse ea calmă înapoi lui Tirus, cred că tu ești cel care ai semnat condamnarea la moarte.

Tirus se uită de furie în timp ce expresia lui se transforma într-o încruntătură.

„Ești o fată proastă”, a spus el. „Ești pe cale să trimiți mulți oameni la moarte. Și ești pe cale să înveți ce înseamnă să suferi.”

„Am învățat deja mult mai multe despre suferință decât veți ști vreodată”, a replicat ea. „Am terminat cu trivialitățile. Îți voi oferi o șansă să te predai.”

Tirus o privi șocat, apoi își lăsă capul pe spate și râse în derâdere.

— Îți bati joc de mine, fată. Ori asta, ori ești complet nebun.” A râs cu poftă, la fel ca oamenii săi. „De ce să mă predau când te depășesc numeric pe voi doi la unu? Când forțele tale sunt slabe, iar ale mele sunt puternice?”

Gwendolyn zâmbi larg.

„Pentru că dacă te uiți în spatele tău, vei vedea de două ori mai mulți bărbați decât ai tăi peste creasta din spatele tău. Veți recunoaște armura: acele scuturi aparțin ducelui de Savarie și campionului de Argint, Erec, și

tuturor cavalerilor săi. S-a întors acasă, pentru a-mi sluji tatăl cu credincioșie – ceva ce nu ai făcut niciodată. Și dacă asta nu este suficient, poți să te uiți în dreapta și în stânga ta, iar în acele păduri vei mai vedea mii de oameni ai mei, flancându-te din ambele părți, cu arcurile trase și așteaptă semnalul meu."

Gwen zâmbi larg.

„Așa că vezi, unchiul meu, tu ești complet înconjurat."

Tirus se strâmbă.

„Crezi că sunt suficient de prost încât să mă întorc și să privesc la fantome imaginare de pe peisaj? Acesta este un ultim act de disperare din partea ta", a spus el.

Dar cei patru fii ai săi s-au întors și s-au uitat și, în timp ce făceau ei, fețele lor s-au luminat de frică și caii lor au călărit.

„Tată, ea spune adevărul", a spus unul dintre ei.

Tirus s-a întors și s-a văzut înconjurat, din toate părțile, de mii și mii de oameni. Erec ținea terenul înalt, miile săi de soldați stăteau mândri, lăncile ridicate – iar lângă el, oamenii lui Gwendolyn au apărut două mii de arcași pregătiți.

Tirus se întoarse și se uită înapoi la Gwen, de data aceasta cu o expresie de șoc total. Fața i s-a făcut palidă și s-a prăbușit puțin, pierzându-și postura arogantă.

Kendrick și ceilalți din convoiul ei și-au scos săbiile, inelul tăind aerul dimineții.

— Aruncați-vă armele, toți, porunci Gwen întunecată. „Dacă nu, cu cea mai mică mișcare a mâinii, voi face ca o mie de arcași să-și elibereze tensiunea. Acum tu ești cel care ai de ales."

Fața lui Tirus se mototoli în cele din urmă de umilință și frică. Și-a lăsat armele la pământ și le-a făcut semn celorlalți să facă același lucru. Peste tot în jurul lor, convoiul lui le-a lăsat brațele, toți lovind pământul rece cu un zgomot zgomot.

„Știu când am pierdut", a spus el. „M-ai păcălit astăzi. Îmi predau forțele mele."

— Știu că o vei face, spuse ea. „Este ușor să te predai când te confrunți cu o moarte sigură. Întrebarea pentru mine este dacă aleg să accept predarea ta sau dacă îți iau viața."

Tirus înghiți în sec, pentru prima dată părând cu adevărat speriat.

„Te rog, doamna mea”, a rugat el, cu vocea aproape că i se sparge. „Nu ne omorâți. Nu am vrut niciodată să-ți facă rău.”

Acum a venit rândul lui Gwendolyn să râdă.

„Niciodată nu a vrut să ne facă rău?” ea a intrebat. — Ai căutat doar să jefuiești orașul nostru și să ne distrugi oamenii?

Tirus aproape a izbucnit în lacrimi.

„Te rog, doamna mea. Suntem o familie."

„ *Familie* ?” Gwen răsună în derâdere. „Așa tratezi familia?”

— Omoară-i, doamnă, spuse Kendrick. „Tirus este un porc și un trădător pentru rudele lui. Merită să moară. El a trădat Inelul și a încălcat legea noastră sacră.”

— Omoară-l, doamnă, spuse Srog. „Nu trebuie să ai încredere în el. Dacă îl lași să trăiască, ne va ucide în altă zi.”

Gwendolyn stătea acolo și se gândi la opțiunile ei.

„Părinte, *fă* ceva!” strigă unul dintre fiii lui Tir. „Te rog, nu ne lăsa să murim!”

Gwen respiră adânc.

— Ar trebui să te omor, unchiule, spuse ea. „Și toți oamenii tăi cu tine. Dar nu voi."

Fața lui și fețele tuturor oamenilor lui s-au ridicat de ușurare.

„Ca și tatăl meu, aleg să fiu un conducător plin de milă și să ofer milă chiar și atunci când nu este meritată. De asemenea, cred că ne poți fi de folos și este păcat să irosești astfel de oameni buni, mai ales în aceste vremuri. Așadar, îți voi oferi o șansă. Fie voi avea toți oamenii tăi să fie sacrificați aici chiar acum, fie vă puteți alătura forțelor noastre și faceți parte din armata noastră, răspunzând mie, și lui Kendrick și Srog și Brom. Oamenii tăi ni se vor alătura în timp ce ne luptăm cu Andronicus și îl eliberăm pe Thorgrin. Alegerea este a ta.”

Tirus descălecă, căzu în genunchi și își strânse mâinile.

„Văd ce înseamnă să fii un conducător adevărat aici astăzi”, a spus el. „M-ai învățat, doamnă. Mi-e rușine de acțiunile mele și sunt recunoscător pentru mila ta. Mulțumesc. Bineînțeles că ne vom alătura ție. Toți oamenii mei. Și vom merge oriunde spui tu.”

Gwen îşi coborî privirea, îi văzu seriozitatea pe faţă şi se hotărî. Ea a ridicat o mână și le-a făcut semn bărbaților ei să-și coboare brațele.

A sunat un claxon, unul dintre oamenii lui Tir a ridicat un steag alb, iar Tirus s-a întors către oamenii săi și a strigat:

"NE PREDAM!"

Purtătorii de steaguri au ridicat mai multe steaguri albe și, în sus și în jos, bărbații și-au lăsat brațele.

Strigăte de bucurie izbucniră din toate părţile.

Bătălia se terminase.

*

Camera uriașă a castelului a lui Srog era plină de sute de oameni care sărbătoreau, membri ai armatei lui MacGil, ai Argintului, ai Legiunii, a Sileziei, ai armatei Ducelui, Erec și oamenii săi și membri eliberați ai Regatului de Vest al Inelului. Li s-au alăturat Tirus și războinicii lui de elită, împreună cu fiii săi și toți verii MacGil. Gwen, în înțelepciunea ei, întinsese o ramură de măslin și hotărâse să le lase să li se alăture; la urma urmei, dacă aveau de gând să lupte împreună, va trebui să se cunoască și să aibă încredere unul în celălalt.

Starea de spirit din cameră era jubilatoare, toată lumea era uşurată să nu fie în război unii cu alţii, iar Gwen şi ceilalţi atât de uşuraţi că, după toate aceste luni, Erec se întoarce acasă. Gwen nu se așteptase să-l mai vadă aici și să-l ai înapoi era ca și cum ai avea o bucată din tatăl ei înapoi cu ea. Mi-a adus amintiri. Tatăl ei îl iubea pe Erec ca pe un fiu și, în multe privințe, se simțea ca un frate pentru ea.

Printre ei s-au aflat Steffen, Srog, Brom, Kendrick, Reece, Godfrey, Elden, Conven, O'Connor, alături de femeile: Selese, Sandara, Indra. Femeia care a atras cea mai mare atenție dintre toate, însă, a fost viitoarea mireasă a lui Erec, Alistair. Era cea mai frumoasă femeie pe care Gwendolyn o văzuse vreodată.

Tensiunea bătăliei din spatele lor, Gwendolyn s-a simțit inundată de ușurare, deși încă nevăzută cu Thor și a hotărât să-l salveze de îndată ce oamenii ei s-au regrupat. A fost o agitație în cameră, când Erec era tratat ca eroul care se întorcea, îmbrățișând-o pe Kendrick, Godfrey, Reece și mai mulți membri ai Silver. El a fost însoțit de Brandt, un alt erou al Argintului, iar camera s-a umplut de strigătele satisfăcute ale reuniunii.

Gwendolyn și-a întins brațele în timp ce Erec o îmbrățișa. M-a simțit atât de bine să-l revăd pe campionul tatălui ei, după toate aceste luni. Avea impresia că o bucată din Curtea Regelui ar fi fost restaurată.

— Ai crescut, spuse Erec, lăsându-se pe spate și studiind-o. „Nu ești aceeași fată care erai când am plecat. Acum, ești o femeie. O regina. Tatăl tău ar fi foarte mândru.”

L-a studiat cu un zâmbet.

— La fel ca și tine, spuse ea. „Arăți să fii de două ori războinic decât ai fost.” Gwen se uită la Alistair, stând lângă el. „Și, cel mai important, văd că anul de selecție s-a dovedit a fi un succes.”

Erec se dădu înapoi şi îşi dădu seama.

„Doamna mea”, a spus el, înclinându-se și dresându-și glasul, „pot să-mi prezint viitoarea mireasă, Alistair.”

O mulțime curioasă s-a adunat când Alistair a păşit în față.

Alistair zâmbi și îi făcu o reverență lui Gwendolyn, iar Gwendolyn îi zâmbi înapoi.

— Este o mare plăcere, doamnă, spuse Alistair. Avea ceva în vocea ei care i se simțea imediat familiar; Gwen nu putea explica, dar avea impresia că ar fi cunoscut această femeie toată viața.

Gwendolyn izbucni într-un zâmbet uriaș, făcu un pas înainte și strânse ambele palme ale lui Alistair.

— Erec a ales bine, spuse ea. „O soție a lui Erec este o soră a mea.”

Gwendolyn se uită la Erec.

„Erec, încă ești Campionul tatălui meu, al Argintului și ne-ai salvat aici în această zi. Vă avem o mare datorie.”

Erec clătină din cap.

„Datoria pe care o datorez tatălui tău este mult mai mare”, a răspuns el. „Și intenționez să plătesc acea datorie slujindu-i fiica cu aceeași loialitate pe care i-am rezervat-o.”

Erec se întoarse și aruncă o privire prin cameră, amestecarea ambelor părți ale familiei MacGil.

„Înțelepciunea ta este expusă astăzi”, a adăugat el. „Tatăl tău a ales cu înțelepciune. Orice alt lider ar fi încheiat această zi în vărsare de sânge. Suntem norocoși să vă avem ca al nostru.”

Gwen a cercetat camera și a văzut că strategia ei funcționează: la început fusese o amestecare ciudată a ambelor părți ale MacGil-ului, dar acum războinicii s-au contopit fericiți, împărtășind băutură, glumeală și povești de luptă. Privindu-le, nu se putea deosebi cele două părți. Ceea ce ar fi putut fi o zi de vărsare de sânge se transformase într-o sărbătoare.

Acum că bărbații aveau șansa să-și tragă sufletul și să se reîntâlnească, Gwen a devenit serioasă, gândindu-se la Thor, închisă. Cu greu suporta să fie aici în timp ce el era în pericol și știa că trebuia luată măsuri rapid.

„Timpul discuțiilor inactiv a trecut”, le spuse ea lui Kendrick și Erec, în timp ce ceilalți se înghesuiau și ascultau. „Trebuie să ne îndreptăm atenția către Thorgrin.”

Bărbatul ei s-a adunat aproape, ascultând.

„Avem nevoie de o strategie pentru salvarea lui Thor”, a spus ea.

Bărbații s-au uitat unul la altul, sumbru.

— Te-ai aștepta ca câteva mii dintre noi să luptăm cu jumătate de milion al lui Andronic, doamnă? întrebă Tirus. „Toate pentru un bărbat?”

— Thorgrin este mai mult decât un bărbat, spuse ea, cu fața întunecată. „Și da, da. Aș risca oamenii noștri pentru oricare dintre frații și surorile noastre.”

Fețele lor au devenit sumbre.

— Chiar și cu ceilalți MacGil de aici, spuse Brom, Tirus are dreptate: suntem cu mult depășiți numeric. Niciun atac simplu nu poate aduce o victorie, oricât de mult urăsc să o spun.”

„Dacă atacăm, avem șanse mici de supraviețuire”, a spus Srog.

„Totuși, dacă rămânem aici”, a replicat Kendrick, „cu siguranță vom muri cu toții”.

„Fie că trăim sau murim, nimic din toate acestea nu contează”, a spus Erec.

Toate privirile au căzut spre el, în timp ce vocea lui profundă și încrezătoare a atras atenția.

„Tot ce contează este că trăim și murim cu glorie”, a adăugat el.

În rândul bărbaților se auzi un mormăit de aprobare. Au tăcut cu toții, contemplând, iar Gwen și-a dres glasul.

„Bătăliile sunt pierdute pentru că misiunile sunt largi”, a spus Gwen. „Misiunea noastră va fi una îngustă: să-i eliberăm pe Thor și Mycoples. Vom ataca tabăra lor principală cu o diversiune, vom afla unde este Thor și îl vom elibera. Odată ce Thor este liber, cu Sabia Destinului și Micoplii de partea noastră, bătălia se va întoarce. Nu vă gândiți la asta ca la câteva mii de oameni împotriva unei jumătate de milion; mai degrabă, gândiți-vă la asta ca la câteva mii de oameni care eliberează un singur om. Cheia va fi împărțirea oamenilor lui Andronic și crearea unei diversiuni.”

— Și cum vom face asta, doamnă? întrebă Brom.

„Vom împărți armata noastră în patru divizii mai mici și le vom ataca din toate părțile, creând o diversiune și împărțindu-le forțele. Erec, tu vei conduce oamenii Ducelui și jumătate de Argint. Kendrick, vei conduce

cealaltă jumătate, împreună cu jumătate din armata lui MacGil. Tirus, tu vei conduce oamenii tăi. Și Godfrey, tu vei conduce cealaltă jumătate dintre oamenii regelui.

Godfrey se întoarse și se uită la ea, cu ochii mari de surprindere.

„ *Eu* , doamna mea?” el a intrebat.

Ea a dat din cap înapoi.

„Nu știu dacă sunt potrivit pentru sarcină”, a spus el, nervos. „Nu sunt un războinic.”

— Ești în formă, răspunse ea ferm. „La urma urmei, tu ești cel care ne-ai salvat de Andronicus aici, în Silezia.”

„Ceea ce am făcut am realizat prin inteligență, nu prin forță.”

„Și este înțelept că va trebui să câștigăm această bătălie, mai ales în fața unei puteri mai mari”, a răspuns ea. „Tu vei conduce divizia a patra. O accepti?”

Toate privirile s-au întors spre Godfrey și, în cele din urmă, a dat din cap.

— Bine, spuse Gwendolyn. „Aceste patru divizii vor ataca tabăra principală a lui Andronic de pe patru rute diferite. Îi vom deruta și îi vom împărți oamenii atât de mult pentru a ajunge la Thor.”

— Și tu, doamna mea? întrebă Steffen, întorcându-se spre ea. „Vrei să stai aici?”

Toate privirile se întoarseră spre Gwendolyn.

Ea clătină din cap.

"Nu. Nu pot sta aici, nu cu Thorgrin-ul meu acolo. Voi ataca și eu”, a spus ea. „Dar într-un mod diferit.”

„Cum așa, doamnă?”

— Trebuie să-l țină pe Thorgrin prin niște mijloace magice, spuse ea. „Vom avea nevoie de magie pentru a-l ajuta să-l eliberăm. Există o singură persoană la care pot apela. Trebuie să-l găsesc. Argon.”

— Dar Argonul a dispărut de la noi, doamnă, spuse Aberthol.

„Locuiește undeva”, a spus Gwendolyn. "O sa-l gasesc. Îl voi elibera. Și ne va ajuta să-l salvăm pe Thor.”

Gwendolyn se întoarse către ceilalți.

„Să nu mai așteptăm”, a spus ea cu voce tare, „Thorgrin ne așteaptă!”

Mulțimea s-a împrăștiat cu o urale hotărâtă, bărbații făcându-se deja în divizii și pregătindu-se să plece.

În timp ce camera a început să se liniștească și mulțimea să se rărească, Gwen l-a strigat pe Aberthol.

„Aberthol!”

S-a oprit și s-a întors.

— Știi toate volumele antice, spuse ea. „Sunt arse, acum, dar trăiesc în memoria ta. Pe unele dintre ele îmi amintesc chiar eu. Ciclul vrăjitorilor. A fost un volum, îmi amintesc, despre legendele despre cei prinși.”

Aberthol dădu înapoi.

„Școala ta îți servește bine”, a spus el. „Parțial mit, parțial fapt. Nimeni nu știe cât este fiecare parte. Dar da, există o legendă. Că cei prinși de magie sunt ținuți în Lumea de jos.”

— Lumea Inferioară, icni Steffen, rămânând alături de Gwen.

„Știi de asta?” întrebă Gwen.

Steffen dădu din cap.

„Este un loc care se zvonește pentru a îngheța sufletele bărbaților. Un loc de gheață și ceață. Unul dintre inelele celor mai adânci iaduri.”

„Este un loc în care oamenii nu au voie”, a adăugat Aberthol, „cu excepția cazului în care sunt ghidați de un druid. Și din moment ce nu avem niciun druid printre noi, mă tem că, chiar dacă ar fi adevărat, nu am putea intra. Călătoria noastră ar fi în zadar.”

„Pot să te conduc”, se auzi o voce.

Gwen, Steffen și Aberthol s-au întors să-l vadă pe Alistair pasând înainte. Se uită înapoi la Gwen cu o expresie serioasă.

Krohn a făcut un pas înainte și i-a lins mâna. Pentru Gwen îi era clar că Krohn o plăcea – și Krohn rareori îi plăcea oamenii, în special străinii.

„Dar cum poți?” întrebă Gwen. „Dacă nu ești…”

Alistair dădu din cap.

— Ai dreptate, spuse ea. „Sunt un druid”.

S-au uitat înapoi la ea mirați, iar ea și-a lăsat capul la pământ.

„Nu am spus niciodată nimănui”, a spus ea. „Dar pentru tine, aș face-o. Vrei să spui lumea pentru Erec. Și pentru domnul meu, nu este nimic pe care să nu-l fac.”

Gwendolyn făcu un pas înainte, aproape de ea, zâmbind, simțindu-se bine de speranță pentru prima dată. Dacă ar putea să găsească Argon și să-l elibereze, poate că l-ar putea salva pe Thor.

„De azi înainte”, îi spuse Gwendolyn lui Alistair, „ești sora mea”.

Alistair îi zâmbi înapoi.

„Nu există nimic pe care mi-aș dori mai mult.”

CAPITOLUL 28

Thor s-a pregătit cât a putut de bine, în timp ce încă o lovitură a plouat asupra lui. A încercat să reziste din toate puterile, dar cu încheieturile legate în spatele lui în cătușe Akdon, nu putea face nimic. Energia i-a fost distrusă de acest metal magic și s-a trezit în imposibilitatea de a riposta, când un grup mare de soldați ai Imperiului l-au lovit cu pumnul în față, în piept, în spate și, în cele din urmă, l-au trântit cu fața la pământ.

Mulțimea s-a năpustit asupra lui, lovindu-l cu piciorul, lovitură după lovitură aterzându-i pe coaste, pe spate, pe picioare, pe cap. Thor a încercat să-și protejeze fața cât mai bine, dar simțea deja că un ochi începea să se umfle, să se închidă asupra lui.

Nu departe, Andronicus a privit totul cu un zâmbet, clar mulțumit să-și vadă fiul abuzat în acest fel.

Ce fel de tată ar permite să i se întâmple așa ceva fiului său? se întrebă Thor. Dacă Thor ar fi avut vreo confuzie dacă avea vreo afecțiune pentru tatăl său sau dacă tatăl său avea vreo afecțiune pentru el, aceste lovituri cu siguranță le-au șters.

Loviturile au continuat atât de mult încât Thor a pierdut numărătoarea. În cele din urmă, Andronic a strigat:

"Destul!"

Soldații s-au despărțit în timp ce Andronicus mergea înainte. Pentru o clipă, Thor a crezut că va primi un răgaz de la abuz – dar, în schimb, mai mulți soldați s-au apropiat și au început să-l dezbrace de haine.

Thor simți vânturile înghețate de iarnă tăindu-i pielea crudă. A încercat din nou să reziste cu tot ce avea, dar nu a putut.

Thor a țipat în semn de protest când a simțit cămașa i se smulgea de pe corp și a privit inelul mamei sale căzând, prăbușindu-se la pământ. A privit cum un soldat o apuca, ținând-o în sus și examinând-o.

"NU!" Thor țipă, în timp ce privea inelul pe care îl rezervase pentru Gwendolyn scufundându-se în palma lacomă a unui soldat al Imperiului.

Fața lui era clar recunoscută, cu nasul strâmb, ochii bombați și o cicatrice care îi trecea de-a lungul bărbiei. Soldatul își puse inelul pe degetul mic și îl ridică, râzând. Apoi a dispărut în mulțime.

Mai multe lovituri au plouat asupra lui când Thor și-a simțit cămașa dezbrăcată, apoi cizmele. Dar tot ce se putea gândi la Thor era inelul mamei sale, dispărând în mâinile acelui cretin, iar inima i s-a frânt.

Cum au putut destinele să fie atât de crude? se întrebă Thor. Cum poate mama lui să permită să i se întâmple asta? Nu putea ea să mijlocească cumva?

"Mamă!" Thor a țipat, dorindu-și să fie aici să ajute.

De sus se auzi un râs profund și sinistru. Și-a ridicat privirea și l-a văzut pe Andronic stând deasupra lui.

— Mama ta nu te va ajuta acum, băiete, spuse Andronicus, uitându-se în jos.

El dădu din cap și un alt bărbat a făcut un pas înainte purtând o frânghie groasă și grosieră. Doi soldați s-au pus pe treabă legând frânghia în jurul gleznelor lui Thor. I-a tăiat pielea și, exact când Thor se întreba ce fac, deodată, a auzit un bici, un neched de cal și a simțit că este târât înapoi.

Trupul lui Thor a fost târât de-a lungul pământului înghețat de iarnă, de-a lungul pământului și pietricelelor mici; i-a sfâșiat pielea goală a spatelui, în timp ce soldații Imperiului îl batjocoreau. Calul a câștigat viteză și a fost defilat în cercuri în jurul taberei Imperiului.

Corpul său acoperit de vânătăi, epuizat, fără energie rămasă, Thor a început să-și piardă cunoștința. A încercat să facă totul să dispară, să se imagineze în altă parte, oriunde în afară de aici.

Târârea prin tabără a continuat pentru că nu știa cât timp, până când în cele din urmă s-a oprit, praful s-a așezat peste tot în jurul lui. Stătea întins acolo, cu fața întâi la pământ, gemând, cu un ochi umflat închis. Cu un efort, își deschise singurul ochi bun și văzu că fusese depus la câțiva metri distanță, în mod ironic, de Sabia Destinului. În mod clar, acest lucru fusese făcut pentru a o freca. Sabia stătea acolo, acolo unde o lăsase, blocată în interiorul bolovanului uriaș.

„Iată-o, această armă care a afectat Imperiul nostru de secole”, a strigat Andronicus unei mulțimi de soldați năuciți. „Thor poate fi Alesul – sau Alesul ar putea fi doar unul dintre noi. Cine poate spune că doar un MacGil, doar un membru al Inelului, îl poate mânui? Cine poate să spună că nu este un mit pe care l-au creat pentru a ne ține jos?”

Mulțimea a aplaudat în semn de aprobare.

„Cine mânuiește sabia”, a strigat Andronicus, „oricine o poate smulge din acest bolovan, va fi numit general. Cine va face un pas înainte și va încerca?”

Se auzi o urale, urmată de o grămadă de oameni, în timp ce un soldat după altul se repezi înainte, apucă mânerul Sabiei și smuci cu toată puterea, încercând cu disperare să o scoată din piatră. Thor's nu putea suporta să privească Sabia Destinului în mâinile acestor cretini. Nu știa ce ar face dacă unul dintre ei ar putea să o mânuiască. Asta ar însemna că legenda fusese greșită și că el, Thor, nu era special până la urmă.

Dar pe rând, bărbații au încercat și au eșuat, un soldat după altul, împingându-se și împingându-se unii pe alții pentru a încerca. Unii au încercat de două sau trei ori.

Dar a fost la fel pentru toți: nimic.

În cele din urmă, Andronic însuși s-a apropiat de Sabie și mulțimea s-a despărțit. A îngenuncheat în fața lui, apoi s-a ridicat, și-a înfășurat mâinile uriașe în jurul mânerului și, cu un țipăt mare, a smuls Sabia cu tot ce avea. Thor se îngrijoră pentru o clipă. La urma urmei, Andronicus era tatăl său și un MacGil. Poate asta să-i permită să mânuiască Sabia?

Dar, deși țipătul lui Andronicus s-a ridicat din ce în ce mai sus, în cele din urmă el s-a prăbușit, incapabil să facă să se clinteze Sabia.

Thor a simțit un mare sentiment de ușurare, în timp ce și-a dat seama că niciunul din Imperiu, nici măcar tatăl său, nu o putea mânui. De asemenea, l-a făcut să se simtă special.

Andronicus se uită cu privirea la armă, iar Thor și-a văzut fața devenind violetă de furie.

„Adu-mi un ciocan!” porunci el. "ACUM!"

Mai mulți bărbați s-au repezit lângă el cu un ciocan de război cu două mâini. Andronic l-a smuls, l-a ridicat sus deasupra capului și, cu un țipăt, l-a doborât pe stâncă.

Așa cum a făcut el, piatra nu s-ar sparge. Nici măcar nu s-ar cip. Andronic a încercat din nou și din nou, cu întotdeauna același rezultat: a fost ca și cum a ciocan oțel.

În cele din urmă, cu un geamăt mare de frustrare, Andronicus s-a întors și a aruncat ciocanul într-o parte, zdrobind în capul a doi soldați și ucigându-i pe loc. Apoi a învârtit din nou ciocanul și l-a aruncat în mulțime, ucigând un alt soldat în timp ce acesta l-a lovit în aer.

— Dacă Sabia nu poate fi mânuită de mine sau de vreunul dintre oamenii mei, strigă Andronicus, atunci nu avem nici un folos pentru ea. Ne face rău doar când suntem aici în Ring. Doar menține Scutul sus și îi împiedică pe oamenii noștri să ne întărească. Comand ca Sabia să fie scoasă imediat din Inel, luată înapoi peste Canion și distrusă definitiv. Vreau ca o duzină de oameni să ridice acest bolovan pe umeri și să-l ducă înapoi peste Canion, către navele noastre. MUTARE!" țipă el.

O duzină de bărbați s-au repezit înainte, sărind în acțiune, îndreptându-se spre bolovan. Au încercat cu toții să-l ridice, dar abia s-a clintit.

Din ce în ce mai mulți soldați s-au alăturat, până când în cele din urmă, cu două duzini de oameni, au reușit să ridice bolovanul sus, pe umeri. Toți au început să mărșăluiască, ducând sabia.

Inima lui Thor se frângea înăuntru.

"NU!" țipă Thor.

Era ca și cum ai vedea o bucată din el fiind luată.

În timp ce Thor îl privea dispărând din vedere, el a făcut tot ce i-a stat în putere pentru a încerca să se elibereze. Dar nu putea. Cătușele Akdon de la încheieturi nu i-au permis.

Andronicus se întoarse spre Thor și se ridică deasupra lui.

„Nu există nicio armă pe care să o poți mânui decât eu nu pot mânui eu”, a insistat Andronicus.

Thor și-a dat seama că l-a ars pe tatăl său faptul că era capabil să mânuiască o armă pe care tatăl său nu o putea.

— Sunt mai puternic decât tine, tată, spuse Thor. „De aceea îți este frică de mine.”

Andronicus a țipat, a făcut un pas înainte și l-a lovit pe Thor atât de tare în lateral încât a simțit că i se sparge una dintre coaste. Thor se întoarse și tuși, întins pe pământ, bâfâind după aer.

„McCloud!” strigă Andronicus.

Thor și-a ridicat privirea și l-a văzut pe fostul rege McCloud pășind înainte, dispărut la ochi și cu o arsură uriașă pe o parte a feței sale desfigurate, unde fusese marcat cu emblema Imperiului. Arăta ca un monstru.

„Cred că este timpul să-l învățăm pe tânărul nostru Thorgrin cum se simte să fie marcat. Poate îi vom marca fața, la fel cum am făcut-o pe a ta.

Inima lui Thor bătea cu putere la cuvintele lui. Ochii lui McCloud s-au deschis larg cu un zâmbet de încântare.

„Ar fi o mare plăcere, stăpâne”, a spus McCloud.

McCloud se întoarse, apucă un poker fierbinte înmânat de un însoțitor și examină capătul acestuia, aplicat cu emblema pătrată mare a Imperiului, care ardea în alb de foc.

"NU!" Thor țipă, în timp ce McCloud se întindea în jos, pokerul fierbinte apropiindu-se de fața lui. Thor știa că în câteva clipe fața lui va fi desfigurată, la fel ca a lui McCloud, marcată cu Emblema lui Andronicus. Gândul îl sfâșie; nu se putea gândi la nimic mai rău.

McCloud a râs încântat în timp ce a coborât pokerul pentru fața expusă a lui Thor.

Thor auzi un țipăt, sus pe cer. A ridicat privirea pentru a-l vedea pe Estopheles; se năpusti, cu ghearele scoase, iar McCloud ridică privirea – dar nu la timp. Estopheles îi gheare pe față, lăsând tăieturi adânci pe nas și pe frunte, pe obraji și pe buze. McCloud a țipat, lăsând fierul de călcat, care i-a aterizat pe picior, opărindu-l și l-a făcut să țipe din nou. Fața lui era o mizerie de sânge, în cele din urmă s-a întors și a fugit, Estopheles urmărindu-l prin tabără.

Andronicus făcu un pas înainte și ridică el însuși fierul, ținându-l deasupra lui Thor, râzând în jos.

— Aceasta este ultima ta șansă, spuse Andronicus. „Încetează să mă sfidezi și acceptă oferta mea. Imbratiseaza-ma. Jumătate din Imperiu va fi al tău. Sunt singurul tată adevărat pe care îl ai pe lumea asta. Îmbrățișează-mă și găsește ușurare.”

Thor a adunat suficientă energie pentru a-și ridica capul și a scuipa pe Andronicus.

„Aș prefera să mor nenorocit decât să trăiesc ca fiul tău.”

Andronicus se strâmbă și, cu un mormăit de furie și frustrare supremă, lăsă fierul în jos.

Thor s-a întors și în ultima secundă, pokerul i-a ratat fața și, în schimb, s-a afundat în umărul lui. Thor a țipat, în timp ce fierul arzător i s-a scufundat în umăr și a experimentat cea mai mare durere din viața lui. Fierul arzător și-a marcat carnea, lăsând pe ea emblema Imperiului. Fum sfârâia din brat și îi umplea nările cu mirosul îngrozitor de carne arsă. Thor a țipat până nu a mai putut să țipe.

În cele din urmă, Andronic se opri. Thor zăcea acolo slab, moale, abia reușit să-și tragă răsuflarea. Nu a mai suportat nimic din asta.

— Du-l în groapă, îi ordonă Andronic.

Te rog Doamne, lasă-mă să mor , se gândi Thor, intrând și ieșind din conștiință.

Thor simți că era târât de frânghia care îi lega picioarele, defilând înapoi prin tabără. În depărtare, văzu o groapă rotundă neagră ieșind în vedere și se simți trecând peste margine, aruncându-se în jos, scufundându-se în întuneric.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Silesia era plină de activitate în timp ce Reece străbătea în grabă curte, Elden, O'Connor și Conven alături de el, toți fuzionați cu ceilalți, făcându-și drum din sala de arme către armata principală din piața orașului. Peste tot în jurul lor se mobilizau mii de cavaleri, împărțindu-se în patru tabere, una condusă de Kendrick, una de Erec, una de Tirus și una de Godfrey. Reece și Conven și O'Connor și Elden au rămas împreună, așa cum au făcut-o întotdeauna, și li s-au alăturat ceilalți doi membri ai Legiunii - Serna și Krog - împreună cu Indra, care a rămas alături de Elden. Ei au decis să se alăture diviziei lui Kendrick, deoarece Reece dorea să fie aproape de fratele său cel mai mare când venea bătălia.

După atâtea luni în care s-a luptat singur cu inamicii în Imperiu, cu doar grupul lor mic pe care să se bazeze, m-a simțit bine să am sprijinul acestei armate vaste și să lupți acasă în Inel. Chiar dacă șansele erau mai slabe, Reece se simțea mai protejată acum ca niciodată. Se simțea și mai hotărât. Reece a fost devastat să audă că cel mai bun prieten al său fusese capturat și nu avea nicio rezervă în privința călărețului în luptă, indiferent de șanse. Și-ar da bucuros viața pentru a lui Thor. Știa că erau cu mult depășiți numeric, dar simțea că așa fusese întotdeauna cazul, de când se alăturase Legiunii. Bătălia nu a fost ușoară. Nici gloria nu era. Dar tocmai aceste șanse au făcut bătălia glorioasă.

Mulțimea s-a umflat când au ajuns cu toții la poarta principală a Sileziei. Toți au început să-și croiască drum, sub arcadele înălțate, și sute de cetățeni din Silezia stăteau acolo, fluturând bannere, încurajându-i.

„Întoarce-te acasă la noi!”

„Salvează inelul!”

„Ucide-l pe Andronicus!”

„Thorgrin liber!”

„Silezia vă așteaptă întoarcerea.”

Acești cetățeni au fost curajoși: i-au aplaudat pe soldați, știind foarte bine că plecarea lor îi va lăsa neprotejați și că Silezia va fi vulnerabilă la atac din nou.

Reece, îmbrăcat complet în poșta lui inelară, s-a pregătit, simțind acea emoție nervoasă și anticiparea bătăliei în intestine, verificându-și și strângându-și armele în jurul curelei, testându-și sabia lungă, sabia scurtă, asigurându-se că pumnalele lui erau acolo, simțind axul bipelului său. Avea mai multe arme pe cal, în față, și se simțea pregătit pentru orice situație.

„Atunci aveai de gând să pleci fără să-ți iei rămas bun?” se auzi o voce.

Reece se întoarse către Selese care stătea acolo, în mijlocul mulțimii, dar la câțiva metri distanță, privind înapoi la el cu tristețe.

S-a îndepărtat de prietenii săi și s-a dus la ea, lăsând capul în jos, rușinat. Nu știa ce să-i spună. Se simțea rău că o părăsise, mai ales că se apropiaseră în ultimele două zile și nopți împreună. Reece se îndrăgostise de ea. Nu știa ce să facă din sentimentele lui. Fuseseră de nedespărțit, relaxându-se împreună lângă focuri, asistând la sărbători și sărbători. Sperase că va rămâne așa pentru totdeauna.

Dar încă o dată și-a găsit viața răsturnată, s-a trezit din nou pe drumul luptei. Încă o dată, se trezi că o părăsește și sperând că o va vedea în curând. Înainte, dragostea ei fusese o fantezie; dar acum era real și asta făcea și mai dureros să o părăsești.

„Îmi pare rău”, i-a spus el. „Nu știam ce să spun. Sau dacă m-aș întoarce.”

Ea se uită în ochii lui.

„Tot ce ai avut de spus a fost că îți pasă de mine.”

Reece îi întâlni privirea.

— Mai mult decât veți ști vreodată, doamnă.

Ea i-a zâmbit înapoi și toată fața i s-a luminat, acoperită de pistrui.

„Dacă mă întorc”, a adăugat Reece, „ne vom căsători”.

Ochii ei s-au deschis larg de surprindere.

„ *Când* te întorci”, a spus ea, întinzându-i mâna și fixându-i pieptarul, ajustând-o, trecându-și mâinile peste. Văzu o lacrimă rostogolindu-i pe obraz.

— Nu ai de ales, spuse ea. "Intoarce-te la mine. Nu suntem căsătoriți, dar dacă mori, voi rămâne văduvă.”

Ea și-a ridicat privirea și i-a întâlnit ochii, iar Reece i-a întâlnit pe ai ei, iar el a simțit că lumea i se topește. A însemnat lumea pentru el să audă că ea ținea la el la fel de mult ca și el la ea. A fost dureros pentru el să plece, uitându-se la acel chip, știind că va rămâne aici singură, neprotejată. El a simțit o povară mai mult decât oricând să fie învingător în această zi și a hotărât că o va face.

Ea l-a apucat de pieptar, s-a aplecat și l-a sărutat, iar el a ținut sărutul cât de mult a putut.

În cele din urmă, împins de oamenii săi, s-a întors și s-a topit din nou în parada umanității care se îndrepta spre porți. El s-a întors și a privit-o, iar ea el, atâta timp cât a putut el, până când în cele din urmă ea s-a îndepărtat din vedere.

Reece a văzut că nu era singur să-și ia rămas bun de la cineva pe care-l iubea: în față, Kendrick a mers mână în mână cu Sandara și i-a privit luându-și rămas bun. Era înaltă, cu umerii largi, avea o purtare mândră și pielea întunecată a Imperiului. Reece a putut vedea că ea și Kendrick erau bine potriviți.

Pe măsură ce se apropia, le auzi conversația.

— Îmi doresc să rămâi aici, în spatele siguranței acestor ziduri, îi spuse Kendrick.

„Nu este felul meu, stăpâne”, a răspuns ea. „Merg cu bărbații, așa cum am făcut toată viața. Când răniții vor cădea, voi fi acolo să-i vindec. Așa cum am fost acolo să te vindec. Este ceea ce fac. Este cine sunt eu.”

„Voi fi cu oamenii mei, în fruntea luptei”, a spus Kendrick. „Nu te voi putea proteja.”

„Nu caut protecția ta”, a spus ea. „M-am descurcat singur toată viața.”

Au continuat să meargă în tăcere. Kendrick s-a întors să se alăture oamenilor lui, iar ea s-a oprit și i-a spus:

„Nu știu unde ne vom găsi. Dar promite-mi un lucru.”

Kendrick se întoarse spre ea.

„Nu vei fi printre răniți.”

El a zambit.

„Aceasta este o promisiune pe care nu o pot face.”

S-au sărutat.

În timp ce Reece s-a alăturat fraților săi de legiune, l-a găsit pe Elden implicat într-o conversație similară cu Indra, care stătea mândră lângă

el și care îi strânse mâna în timp ce încerca să o țină pe a ei. Era prea masculină, prea războinică pentru asta.

„Nu te poți lupta cu noi”, a insistat Elden. "Nu este sigur."

— Ești o femeie, spuse Krog. „Ar trebui să-ți cunoști locul.”

Se întoarse și îi aruncă o privire de moarte.

„Sunt la fel de bun de războinic ca tine”, a răspuns ea sfidător. „Port arme la fel de fine ca ale tale, pumnalele mele sunt la fel de rapide, iar săgețile mele la fel de rapide. Pot tăia gâtul oricărui bărbat la fel ca tine. S-ar putea să-l feliez pe al tău. De fapt, poate că tu ești cel care ar trebui să rămâi în urmă.”

Krog se uită înapoi, roșcat.

Indra se întoarse spre Elden.

„Voi lupta alături de tine, sau nu-mi vei mai vedea fața. Decizia este a ta.”

Elden oftă și în cele din urmă ridică din umeri. Indra era la fel de puternică ca și ei și nu avea rost să încerce s-o convingă. De altfel, după atâta vreme împreună cu ea în Imperiu, după toate timpurile în care le salvase viețile, devenise ca o membră a legiunii. Indra a fost un supraviețuitor și nu avea nicio grijă pentru ea.

Reece a venit lângă Conven, care părea la fel de moros ca întotdeauna; se amesteca bine, cu toate fețele sumbre în jurul lui, bărbații pregătindu-se mental pentru luptă. Reece putea să vadă în ochii săi că nu avea nimic de pierdut, că era gata să-și arunce viața, iar Reece s-a întrebat serios dacă Conven va supraviețui acestei bătălii. Putea să simtă că nu vrea. Nu fără fratele său geamăn.

O'Connor și-a uns noul arc lung și și-a purtat zâmbetul mereu prezent, în starea lui de toaletă, ca întotdeauna. Fie că era în Imperiu sau înapoi în Ring, O'Connor părea ca acasă peste tot. Reece era bucuros să aibă mâna lui fermă lângă el, în timp ce toți mergeau la luptă.

Serna și Krog au mers cu tentative lângă ei. Reece putea vedea anxietatea în pașii lor; nu trecuseră în căutarea pe care o aveau în Imperiu, nu se confruntaseră cu aceleași încercări pe care le suferiseră. Reece putea să recunoască în ei anxietatea, așa cum simțise odată. L-a făcut pe Reece să se simtă ca un veteran.

Acolo era Godfrey, nu departe, fratele lui mai mare, iar Reece era mândru să-l vadă într-o armură, chiar dacă nu părea să i se potrivească perfect. Godfrey a mărșăluit cu stăpânire, flancat de Akorth și Fulton,

conducând câteva sute de oameni. Reece se întrebă dacă erau beţi; cu siguranță Akorth și Fulton erau, evident din mers. A fost amuzant să-l văd pe Godfrey la conducere: pe de o parte, nu prea i se potrivea, dar, în același timp, s-a simțit cumva. Reece credea că putea vedea ceva din tatăl lor în el. Godfrey poate să nu fie un războinic, dar a fost un supraviețuitor și unul viclean. Reece a simțit că Godfrey putea depăși pe oricine. Și avea sentimentul că orice ar fi, va găsi o modalitate de a supraviețui, chiar dacă ar face-o în felul său.

Toți au ajuns în cele din urmă la caii lor, Reece i-a ales pe ai lui în marea vastă de animale.

Reece stătea acolo, pe cale să urce pe cal, când zări ceva cu coada ochiului care l-a făcut să se întoarcă. Era o față, care se uita înapoi la el din marea de privitori. A făcut o dublă luare, presupunând că și-o imagina.

Dar, în timp ce se uita mai atent, inima i s-a oprit când a văzut cine era. Acolo, în mijlocul oamenilor, stătea o fată a cărei chip i-a marcat în minte cea mai mare parte a copilăriei. O fată care nu fusese niciodată departe de gândurile lui, cel puțin nu până când a cunoscut-o pe Selese. Acolo stătea verișoara lui, singura fiică a lui Tirus.

Stara.

Ea se uită înapoi la el, cu ochii ei verzi strălucitori ațintiți clar doar asupra lui, chiar și în masa de oameni. Era prea departe pentru a vorbi cu ea și, odată cu valul de soldați care intrau și ieșeau, el a pierdut-o din vedere, apoi a recăpătat-o. Arăta ca o apariție, plutind într-o mare.

Îl durea să o vadă. De ce trebuia să fie aici? De ce acum? După ce se îndrăgostise deja de altcineva? Îi luase ani să o lase să plece. Dar văzând-o, a adus totul înapoi, durerea proaspătă.

Reece se forța să se întoarcă și să privească în altă parte. Acum o iubea pe Selese; nu ar fi corect pentru ea să se uite la altcineva.

În timp ce se urca pe cal, în ciuda lui, se întoarse și aruncă o privire înapoi spre Stara. El a fost inundat atât de ușurare, cât și de supărat să vadă că ea nu mai era.

Se auzi un claxon, iar un mesager a venit în galop peste peisaj, alergând până la Kendrick. Reece și ceilalți s-au adunat aproape, ascultând.

„Doamne,” a spus mesagerul, gâfâind. „Am o veste... Sabia Destinului — Andronicus a trimis-o departe.”

Bărbați se auzi un gâfâit îngrozit în timp ce mesagerul stătea acolo, tremurând, trăgându-și răsuflarea.

— Vorbește clar, îi ordonă Kendrick. „Ce vrei să spui cu „trimite-o”?”

„Este trimis acum pe cealaltă parte a Canionului. Dacă trece, Scutul va fi jos. Totul va fi pierdut!”

„Trebuie să-l recuperăm imediat!” Tirus, aproape, strigă.

— Trebuie să fie cel mai important obiectiv, strigă Erec.

— Dar nu îi putem cruța pe oameni, spuse Kendrick.

— Avem nevoie doar de un grup mic pentru a merge după Sabia, spuse Godfrey. „Nu o întreagă divizie.”

— Voi merge, se ofer Reece, făcând un pas înainte.

Imediat, Elden, Conven și O'Connor au păși lângă el.

„Și noi”, au spus ei.

„La urma urmei”, a adăugat Reece, „noi suntem cei care am urmărit acea Sabie la jumătatea Imperiului. Dacă cineva ar trebui să știe cum să-l recupereze, ar trebui să fim noi.”

— Lăsați micul nostru grup de legiune să plece, spuse Elden. „Așa nu vei diminua de la bătălia principală, de la salvarea lui Thor.”

Kendrick o privi pe Reece în sus și în jos cu o nouă privire de respect. El dădu înapoi solemn din cap.

„Îl faci pe tatăl nostru mândru”, a spus Kendrick.

Reece simți o umflare de mândrie, bucuroasă că era atât de ridicată în ochii lui Kendrick.

— Ne vom întâlni din nou, fratele meu, spuse Reece.

„Știu că vom face”, a răspuns Kendrick.

Fără un cuvânt, Reece și cealaltă legiune s-au urcat pe cai și au fost primii care au călărit, urmându-l pe mesager în timp ce acesta îi conducea pe un drum separat, bifurcându-se în lateral, departe de drumul pe care avea să-l urmeze armata.

Reece simți vântul în părul lui, pământul mișcându-se rapid sub el și știa deja că bătălia începuse.

CAPITOLUL TREIZECE

Thor zăcea adânc în întunericul gropii, cu mirosul de pământ în nas, tot corpul îl durea. Undeva sus, a auzit strigătele înăbușite ale soldaților. A reușit să-și deschidă singurul ochi bun, celălalt umflat închis, în timp ce intra și ieși din conștiență. Era întuneric și frig aici jos, la cel puțin o duzină de metri sub pământ, iar lumina care se filtra în jos, deși nu strălucitoare, îl făcu să miște ochii. A încercat să se miște, dar fiecare parte a corpului i se simțea prea învinețită și ruptă. El nu a știut niciodată ce este durerea până în acest moment. Avea impresia că s-ar fi luptat cu un milion de oameni.

Încercă să-și miște încheieturile, dar le simți încă îngătuite de manșetele Akdon; toată puterea pe care o smulsese cândva din trupul său. Își putea simți toată energia părăsindu-l, chiar în locul în care cătușele îi țineau strâns încheieturile. Era ceva în acest metal – nu se simțise niciodată atât de slab, atât de vulnerabil în viața lui.

În timp ce Thor își miji ochii, uitându-se în sus spre cer, văzu vag soldați sus, batjocorind în jos, aruncând bulgări de pământ. A închis ochii și a lăsat capul în jos, neputând să-și depună efortul.

Thor a închis ochii și s-a văzut stând într-un ținut îndepărtat. Era în Țara Dragonilor, înapoi în Imperiu, și stătea în vârful celui mai înalt vârf. Așezat pe un munte vizavi de el era Mycoples. Ea s-a uitat la el și a bătut din aripile ei masive, apoi a sărit de pe vârf și a zburat spre el. Îi putea citi gândurile și simțea că ea venea să-l salveze.

Ea zbură mai aproape și, în timp ce zbura lângă el, el întinse mâna spre ea.

Dar, în timp ce făcea, ridică privirea și văzu că mâinile lui erau strânse în cătușele Akdon; nu putea să cheme puterea să ajungă la ea.

O plasă uriașă a căzut deodată, încurcându-i pe Mycoples, iar ea s-a prăbușit prin cer, căzând cap la cap, țipând. Ea a strigat după el, având nevoie de ajutorul lui la fel de mult cât avea nevoie de ajutorul ei.

Thor clipi și s-a trezit într-un deșert vast, copt sub soare. S-a uitat în jos și a văzut podeaua deșertului, acoperită cu mii de șerpi. Întinsă în fața

lui era o potecă nesfârșită care țesea printre șerpi; știa instinctiv că trebuie să rămână pe acel drum dacă voia să trăiască. Era o potecă formată din oase de dragon osificate.

Thor a mers pe potecă, din ce în ce mai adânc în deșert, simțindu-se ca și cum ar merge până la sfârșitul lumii. La orizont a apărut o căsuță de piatră și, pe măsură ce s-a apropiat, a ridicat privirea și a fost surprins să vadă chipul lui Argon.

„Argon, ajută-mă," șopti Thor, gâfâind după aer, întinzând mâna spre el cu mâinile încatulate.

Dar Argon stătea în spatele unui zid de protecție, un scut invizibil, iar Thor nu se putea apropia. Argon se uită înapoi din cealaltă parte, cu toiagul în mână, cu îngrijorarea gravată pe față.

„Aș vrea să pot", a răspuns Argon. „Dar acum nu sunt de ajutor nimănui."

— Învață-mă, spuse Thor. „Învață-mă să fiu liber."

Argon clătină din cap.

„Te-am antrenat deja", a spus el. „Toate puterile pe care le-ai rămas, se află în adâncul tău. Acum, trebuie să te antrenezi."

Ochii lui Argon s-au luminat, o strălucire de foc atât de intensă, încât Thor aproape că a fost nevoit să privească în altă parte.

„Caută în tine, Thorgrin. Acolo se află ultima frontieră. Trebuie să ajungi să știi cine ești. Nu cine este tatăl tău, nu cine este mama ta. Dar cine *ești* ."

Thor întinse mâna spre el, încercând să treacă, dar se trezi căzând cu spatele.

Thor stătea întins cu fața în jos pe un pod lung și îngust, care traversa un canion masiv. Podul traversa cerul, întinzându-se pe kilometri, iar el zăcea acolo în mijloc. Se ridica într-un arc și ducea la o stâncă, în vârful căreia se afla un castel, strălucitor de albastru. S-a răsturnat, s-a uitat într-o parte și a văzut Sabia Destinului. Întinse mâna spre el, apucându-i mânerul. A ținut-o sus și, în timp ce o făcea, a fost îngrozit să vadă că Sabia fusese ruptă în jumătate. L-a examinat, cu greu înțelegând.

Acum era doar o bucată de metal inutilă.

Thor s-a întors și a aruncat Sabia, iar aceasta a zburat peste muchie. A privit-o prăbușindu-se prin cer, coborând în neant.

— Thorgrin, se auzi o voce de femeie.

Thor ridică privirea. În depărtare, în vârful castelului, stătea mama lui, cu brațele larg de lângă ea, zâmbindu-i plin de compasiune.

"Mamă!" strigă Thor.

„Sunt aici, fiule”, a răspuns ea, cu vocea plină de dragoste.

„De ce nu mi-ai spus?” spuse Thor. „De ce nu mi-ai spus cine este tatăl meu?”

Ea clătină din cap.

— Nimic din toate astea nu mai contează acum, Thorgrin, spuse ea. "Vino acasa. Vino la mine acasa. Vino și câștigă puteri mai mari decât ai știut vreodată. Aflați secretul cine sunteți. Abia atunci vei fi liber. Numai atunci poți să-ți învingi tatăl.”

Cu un efort suprem, Thor a ajuns în mâini și în genunchi și a început să se târască în jos pe pod, spre ea. Dar podul era atât de lung, iar ea părea să stea într-un alt tărâm, depărtându-se mai mult de el cu cât se târa mai mult.

"Mamă!" țipă el.

Podul s-a rupt brusc, iar Thor s-a prăbușit, cap la cap, țipând în timp ce se arunca în jos, spre adâncurile lumii.

Thor s-a trezit țipând.

Era încă în întunericul gropii, cu fața încă umflată, un ochi umflat închis și brațul încă îi mai pulsa acolo unde fusese marcat. Se întrebă cât timp dormise; din cauza durerii care îi pulsa pe toată fața și corpul, își dădu seama că nu era suficient de lung.

Își ridică privirea și văzu că oamenii din Imperiu încă se batjocoreau la el. Nimic nu se schimbase.

A fost dezamăgit. Credea că murise și o parte din el și-a dorit să fi murit și, în timp ce ridica privirea la toți acești bărbați, a avut un sentiment profund că cel mai rău din suferința lui urma să vină.

CAPITOLUL TREIZECI UNUL

Gwendolyn a coborât pe poteca densă din pădure, însoțită de Steffen, Aberthol și Alistair – și, bineînțeles, de Krohn, care nu voia să plece de lângă ea, aproape agățându-se de ea, cu blana atingându-i piciorul. Era un grup puțin probabil, ei patru și un leopard: Gwendolyn Regina, Steffen cocoșatul, Aberthol savantul și Alistair druidul misterios. Două femei frumoase, tinere, un bătrân și un cocoșat. Dintr-o perspectivă exterioară, trebuie să fi părut a fi un grup vulnerabil de călători care merg pe acest drum îndepărtat atât de departe de nord, în faimoasa pădure Thornwood, nu mai puțin. Însă aparențele erau înșelătoare: Steffen era pricepută cu arcul, Gwendolyn, crescută cu garda Regelui, era încrezătoare în propriile ei abilități de luptă și, în timp ce Aberthol era fragil, simțea că Alistair avea o putere ascunsă care ar fi cel puțin egală cu cea a lui Steffen. aptitudini de luptă.

Gwen a cercetat pădurea frumoasă și deasă din jurul ei, copacii formați dintr-o scoarță veche și albă. O pădure de iarnă, au numit-o. Partea de nord a Inelului era plină de ei. Frunzele au încolțit aici iarna, au căzut vara și au început să înflorească toamna. Acum că era iarnă, erau în plină floare, frunze albe uriașe peste tot, acoperite de ger. Arăta ca un tărâm al minunilor, gerul de pe frunze scârțâind sub picioarele lor. Gwendolyn a simțit că frigul deveni mai intens, mai mușcător, cu fiecare pas pe care îl făceau. Acest loc părea atât de curat, atât de neatins, de parcă nimic rău nu s-ar putea întâmpla vreodată aici; totuși, Gwen știa că unii dintre cei mai răi criminali se pândeau printre acești copaci.

Gwendolyn fusese uşurată când Steffen, Aberthol şi Alistair insistaseră să o însoţească în căutarea ei către Lumea de jos. Aberthol încercase s-o descurajeze, amintindu-i că niciun om nu intrase vreodată în Lumea de jos și nu se întorsese în viață, dar nu făcuse nimic bun. Ea știa că trebuia făcut, că asta este ceea ce Thor avea cea mai mare nevoie. Simțea că

Thor nu ar fi putut fi capturat niciodată – și nici Micoplii – decât prin magie și știa că vor avea nevoie de o magie la fel de puternică pentru a o contracara. Era modul ei de a ajuta în luptă. Acesta era fata ei.

De asemenea, lui Gwendolyn îi era dor disperat de Argon, simțindu-se vinovată pentru că el a fost pedepsit pe seama ei. Ea a vrut să-l aducă înapoi, indiferent. Simțea, în visele ei, că el avea nevoie de ea și era hotărâtă să meargă la el, chiar dacă asta însemna să-și riște viața. La urma urmei, el își riscase viața pentru ea.

Gwendolyn se așteptase ca Steffen să o însoțească, dar fusese surprinsă de insistența lui Alistair să vină. De când a întâlnit-o pe viitoarea soție a lui Erec, Gwendolyn simțise o legătură specială cu ea; cei doi se legaseră instantaneu, ca niște surori. Într-un fel, era ca sora pe care Gwendolyn nu o avusese niciodată cu adevărat, având în vedere că Luanda nu fusese acolo pentru ea.

„Lumea Inferioară este un loc al magiei și al sufletelor prinse în capcană”, a spus Aberthol, cu vechea lui voce răgușită, cu bastonul clacând frunzele înghețate, în timp ce acestea continuau să mărșăluiască la nesfârșit prin pădure. Se întuneca atât de mult aici, încât Gwen nu-și mai putea da seama dacă era zi sau noapte.

„Nu este un loc potrivit pentru o doamnă”, a adăugat el. „Și cu siguranță nu pentru o regină.”

Aberthol încercase să o convingă pe tot parcursul drumului, încercând să o convingă să se întoarcă. Nu voia să mai audă.

— Cred că cursul nostru este prost sfătuit, doamnă, continuă el. „Argon i-a servit pe MacGil de generații; poate că i-a venit timpul să meargă mai departe. Nu putem înțelege calea vrăjitorilor. În orice caz, nu văd cum îl poți salva.”

„Argon a fost consilierul de încredere al tatălui meu”, a răspuns Gwendolyn, „și a fost un prieten bun și credincios. Dacă el este menit să rămână acolo unde este, atunci nici eu, nici zeii nu o putem opri. Dar nu-l voi lăsa să se bată acolo fără măcar să încerce.”

„Acești copaci sunt străvechi”, a spus Aberthol. „Acest lemn a cunoscut secole de luptă. Dar nu a existat niciodată un oraș aici. De ce?"

Gwendolyn a observat că, cu cât devenea mai în vârstă, cu atât Aberthol devenise mai predispus să vorbească singur, să zdârnâie cu povești și lecții vechi, indiferent dacă cineva asculta sau nu. Vorbea din ce în ce mai mult la bătrânețe, iar Gwen trebuia uneori să-l stingă.

„Desigur, pământul nu a putut tolera acest lucru”, a continuat Aberthol. „Acest pământ a fost retrogradat de-a lungul istoriei Inelului într-un loc de abandon. Este drumul spre Lumea Inferioară, asta este tot. Nimeni nu locuiește aici. Cu excepția, bineînțeles, pentru ne-do-wells și hoți ai nopții. Este un refugiu pentru dezamăgiți, înțelegi? Nimeni nu traversează Thornwood fără un anturaj adecvat. Și intrăm doar cu noi patru.” A scuturat din cap. „O rețetă pentru dezastru. Acum, dacă m-ai fi ascultat…”

Gwendolyn a încercat să-l îndepărteze, în timp ce Aberthol continua să mormăie.

„El merge mereu așa?” o întrebă Alistair pe Gwendolyn, venind lângă ea, zâmbind. Ea dădu din cap către Aberthol în timp ce acesta își continua monologul.

Gwendolyn îi zâmbi înapoi.

„Mai mult decât înainte”, a spus ea.

Alistair zâmbi.

„Ți-e frică de Lumea Inferioară?” Gwendolyn a pus întrebarea cea mai importantă în mintea ei.

Alistair a continuat să meargă lângă ea, tăcută și lipsită de expresie, până când, în cele din urmă, a clătinat din cap.

„Trebuie să fiu sinceră și să spun că nu,” a spus ea.

Gwendolyn era intrigata. Nu era răspunsul pe care îl așteptase.

"De ce?"

„Am văzut unele dintre cele mai rele lucruri pe care această lume le are de oferit”, a spus Alistair. „Am suferit destul încât să învăț că frica este o risipă de energie. Ce va veni, va veni. Și ce nu va, nu va.”

În timp ce continuau să meargă, Gwendolyn simți că Alistair voia să-i spună ceva mai mult. Gwen a găsit-o atât de misterioasă și au fost multe întrebări pe care voia să le pună. Cine era această femeie, acest druid, care nu se temea de nimic?

Dar Gwen nu a vrut să se strecoare. Așa că, în schimb, și-a respectat tăcerea, așteptând să fie gata.

În cele din urmă, Alistair oftă.

„Am lucrat odată într-o tavernă”, a spus Alistair. „Într-o noapte, în timp ce serveam băuturi, un patron m-a prins de încheietura mâinii și când nimeni nu se uita și m-a tras într-o cameră. Era un om puternic, cu o strângere de războinic, iar eu nu aveam puterea de a rezista. Am strigat după ajutor, dar ori nu a auzit nimeni, ori nimănui nu i-a păsat.”

Alistair a continuat să meargă, privind în spațiu, de parcă ar fi retrăit-o.

— Sa întâmplat ceva, spuse în cele din urmă Alistair. „Încă nu înțeleg pe deplin. M-am întins să-l împing de pe mine și o explozie de energie a venit din palma mea. I-a lovit pieptul și a zburat prin cameră. Stătea întins acolo, încremenit de frică, privind înapoi la mine cu o privire uimită. Nu am așteptat: m-am întors și am ieșit pe ușă."

Alistair oftă.

„Sunt diferit de ceilalți. nu stiu cum. Dar sunt. Nu simt lumea asta la fel ca tine. Nu am căutat să-i fac rău acel om. Dar nu m-aș fi putut opri dacă aș încerca."

Gwendolyn era mai impresionată de Alistair de fiecare dată când vorbea cu ea. Alistair era atât de umil, atât de blând; și în ciuda frumuseții ei, Gwen își dădea seama că avea o putere mare. Gwen simți și un sentiment de camaraderie cu ea: găsise pe cineva care suferise, la fel ca și ea, pe cineva care înțelegea cum era să mergi de cealaltă parte și înapoi.

Gwen nu voia să se strecoare, dar nu se putea abține; s-a simțit obligată să pună următoarea întrebare:

„De unde vii?" ea a intrebat.

Înainte ca Alistair să poată răspunde, s-a rupt o crenguță în pădure și s-au întors cu toții și au văzut o duzină de bărbați apărând în spatele lor. mârâi Krohn, un zgomot răutăcios, cu părul în vârf, în timp ce stătea în fața grupului și făcu câțiva pași înainte.

Gwendolyn și-a amintit imediat de ambuscadă din Pădurea de Sud. Acești bărbați erau și hoți, era evident din expresia lor – totuși aveau un aspect mai sumbru. Îmbrăcați în zale din cap până în picioare, aveau brațe noi, păreau impermeabili la frig și erau bine organizați, camuflați în întregime alb. Nu arătau ca niște hoți amatori, ca cei din Pădurea de Sud. Arătau ca niște ucigași profesioniști.

Se temea pentru Krohn, care mârâia din ce în ce mai tare, mai ales când hoțul ridica o arbaletă pentru cap.

— Krohn, vino înapoi aici, spuse Gwendolyn.

Dar Krohn avea alte idei. Krohn, neînfricat, a sărit în aer și, cu un mârâit îngrozitor, și-a băgat colții în gâtul unuia dintre hoți înainte să poată trage. Hoțul a țipat când Krohn l-a prins pe pământ. Krohn s-a lovit în stânga și în dreapta, iar în câteva clipe, hoțul a murit.

Se auzi zgomotul unei arbalete care trăgea și o săgeată a navigat prin aer înainte ca vreunul dintre ei să poată reacționa.

„KROHN!” strigă Gwen.

Krohn țipă în timp ce săgeata i se înfipse în lateral, doborându-l.

Hoții se așteptau să fie totul, dar Krohn i-a surprins. Nu a terminat încă.

Krohn sări din nou în picioare și sări din nou, mârâind. A doborât un alt hoț, ucigându-l, înainte ca o altă săgeată să navigheze prin aer și să-l doboare definitiv pe Krohn.

„KROHN!” strigă Gwen, făcând un pas înainte pentru el.

Hoțul principal făcu un pas înainte și îndreptă sabia spre gâtul lui Gwendolyn.

Ea și ceilalți au înghețat.

— Nu voi spune asta decât o dată, spuse soldatul de conducere, cu o voce răgușită, lipsită de căldură. „Fiecare dintre voi dezbracați. Scoate-ți toate hainele, tot ce ai. Apoi întinde-te cu fața în jos în zăpadă. Te vom ucide în orice fel, dar astfel moartea ta va fi rapidă și nedureroasă. Dacă rezisti, va fi lung și chinuitor.”

„Și ce fel de alegere este asta?” întrebă Aberthol. „Nu văd de ce ar trebui să-ți permitem să ne omori.”

Soldatul de conducere a făcut un pas și i-a dat înapoi lui Aberthol, care a strigat și s-a împiedicat, strângându-l de față.

— Nu o voi mai spune, spuse el, făcând un pas înainte și ridicând un cuțit cu cârlig. „Ai trei secunde, așa că ia-ți decizia repede.”

„Poți avea decizia noastră acum, dacă vrei”, a spus Gwendolyn.

Gwen aruncă o privire spre Steffen, care intră în acțiune. El și-a ridicat arcul mai repede decât putea ea să clipească și în câteva clipe a tras trei săgeți, ucigând pe loc trei dintre hoți.

Gwen a tras un pumnal mic pe care îl avea în talie, a făcut un pas înainte și l-a înjunghiat pe hoțul de plumb în gât; ochii i s-au deschis larg de surprindere când și-a strâns gâtul care sângera, apoi s-a prăbușit la pământ, mort.

Dar asta a lăsat doar patru morți și încă opt hoți hotărâți acuzați, cu armele ridicate. Gwen și-a dat seama că nu mai puteau face nimic pentru a se apăra; erau prea mulți dintre ei, care se profilau prea repede și ea știa că urmau să moară.

Întrucât hoții se aflau la doar câțiva metri distanță, Alistair făcu un pas înainte, înaintea lor tuturor, închise ochii calm și ridică o palmă.

Cei opt hoți care încărcau s-au oprit brusc, ca și cum ar lovi un perete invizibil. Au alergat cu capul înainte și și-au lăsat brațele în jos.

O lumină albastră a zburat apoi din palma ei, lovindu-i pe fiecare dintre ei și trimițându-i să zboare la zeci de picioare prin aer cu o viteză imposibilă, până când fiecare a lovit un copac și s-a prăbușit la pământ, mort.

Gwendolyn se întoarse și se uită la Alistair cu uimire, la fel ca și ceilalți. Nu mai văzuse așa ceva în viața ei.

Alistair făcu apoi câțiva pași înainte, îngenunchează lângă Krohn, care scâncea, sângera, pe punctul de a muri, și își puse palmele pe rana lui.

Gwen a privit, blocată, cum o lumină albă emana din ei și cum rănile lui Krohn erau vindecate în fața ochilor ei.

În câteva momente, Krohn și-a recăpătat picioarele. Clipi de câteva ori, parcă confuz. Apoi a făcut un pas înainte și l-a lins pe Alistair. Gwen nu-i venea să creadă: Krohn a fost reînviat.

Gwen a examinat-o atent pe Alistair, cu părul ei blond frumos și ochii albaștri, și nu a putut să nu se întrebe:

Ce secrete ascundea ea?

CAPITOLUL TREEI DOI

Reece a străbătut mediul rural în galop, flancat de O'Connor, Elden, Conven, Indra, Serna și Krog, toți îndreptându-se spre est, alergând în direcția Sabiei furate. Reece se simțea ciudat să fie într-o căutare, să călărească în luptă și să nu-l aibă pe Thor alături. Era hotărât să-și găsească cel mai bun prieten și să-l elibereze; dacă ar avea de ales, ar merge cu armata principală chiar în tabăra lui Andronic chiar acum.

Dar Reece știa că trebuie să servească mai întâi armata, să servească Inelul și știa că chiar acum, acolo unde avea cea mai mare nevoie de el era să urmărească Sabia Destinului înainte ca aceasta să plece, înainte ca aceasta să doboare Scutul și să-și expună toți compatrioții moarte. Știa că va fi ceea ce și Thor ar dori să facă.

Micul lor grup, șapte în total, a galopat din greu, trecând pe lângă toate cadavrele carbonizate ale Imperiului pe care Mycoples le distrusese pe parcurs. Peisajul rural era în ruine, Inelul prins de un val de distrugeri din ambele direcții. Reece nu știa exact unde se afla Sabia în acest moment – niciunul dintre ei nu știa – dar știa că era undeva de cealaltă parte a Highlands.

Trecuseră vârfurile Highlands cu câteva ore în urmă și toți au pornit în coborâre. Mi s-a părut amuzant să fiu aici, pe partea McCloud a Ringului. Reece nu fusese niciodată atât de departe, petrecându-și întreaga viață pe partea de vest a Inelului, dar auzise povești despre familia McCloud și nu-și dorise deloc să se aventureze până aici. Trecerea Highlands era ca și cum ai traversa o barieră invizibilă în mintea lui și o parte din el se simțea deja ca și cum ar fi în spatele unui zid, fără cale de întoarcere.

Tensiunea era puternică în aer aici. Când au ajuns pe vârful Highlands, zăriseră, la orizont, o jumătate de milion de oameni ai lui Andronicus, care roiau ca furnicile prin mediul rural. Toți făcuseră o pauză și simțiră gravitatea ei. Într-un fel, aceasta a simțit o misiune sinucigașă.

În timp ce continuau drumul, încărcând mereu spre Est, pe măsură ce se apropiau de corpul trupelor, s-au bifurcat pe o potecă mai mică care îi ducea prin păduri dese. Nu mai puteau circula pe drumurile principale, cu atâtea trupe roiind. Ar trebui să folosească furtivitatea, viteza și viclenia.

„Trebuie să știm exact de unde au luat Sabia”, le strigă Reece celorlalți.

„Și cum ne propuneți să facem asta?” întrebă Krog înapoi.

„Va trebui să interogăm un soldat al Imperiului”, a răspuns Reece.

„Nu putem să mergem la unul și să-l întrebăm”, a spus Krog, sceptic.

„Vom captura unul”, a răspuns Reece.

„Noi șapte, ne confruntăm cu o divizie a Imperiului?” a apăsat Krog.

Reece devenea din ce în ce nerăbdător de scepticismul lui Krog și de lipsa lui de respect în fața comandei.

„Nu trebuie să ne confruntăm cu o divizie”, a explicat Reece. „Trebuie doar să dăm ambuscadă unui grup mai mic. De aceea am luat pădurea. Toate armatele trimit cercetași, la periferia taberei principale.”

Au continuat să călărească într-o tăcere tensionată, îndreptându-se mai adânc în pădure timp de câteva minute, până când în cele din urmă Reece a văzut mișcare.

Reece ridică mâna într-un semnal și toți se opriră. Toți stăteau acolo pe cai, foarte nemișcați, așteptând și privind copacii.

Se auzi un zgomot înăbușit, apoi mișcarea ramurilor, apoi în jurul cotului, a apărut o mică patrulă de soldați ai Imperiului. Erau șapte dintre ei – exact la fel de mulți ca grupul lui Reece – toți războinici întăriți după înfățișarea lor, purtând negru și auriu al Imperiului, căști intimidante, arme strălucitoare nou-nouțe. Au călărit cai puternici și au cercetat pădurea cu atenție. Nu ar fi o ambuscadă ușoară. Dar nu au avut de ales. Dacă nu ar fi făcut-o, ar fi fost descoperite oricum. Reece se simțea încrezător în propriile sale aptitudini; spera doar că Indra și cele două legiuni noi își vor putea rezista. Într-un moment ca acesta, și-a dorit cu disperare că Thor să fie alături de el.

„La semnalul meu”, le-a șoptit celorlalți, „pregătiți-vă armele”.

Toți stăteau acolo pe cai, privind cum trupele se apropiau. Reece simțea că calul lui vrea să se năpustească și o ținu în frâu, cu palmele transpirate, în ciuda frigului.

„Și cine te-a pus la conducere aici?” o întrebă Krog pe Reece.

Reece se întoarse și îl văzu pe Krog privind înapoi, sfidător. Reece și prietenii săi luptaseră împreună atât de fără întreruperi atât de mult încât Reece nu se așteptase niciodată la o diviziune între ei.

— Thor este la conducere, corectă Reece. „Dar el nu este aici. În lipsa lui, eu conduc. Acum taci sau pleci!” se răsti Reece, temându-se că vocile le vor da departe.

Dar Krog nu voia să cedeze.

„Sunt la fel de membru al Legiunii ca tine”, a spus Krog.

Reece se îmbujora de furie. Krog avea de gând să le dea. Reece avea să se grăbească spre el și să-l plesnească tăcut.

Dar era deja prea târziu: toate ceartele au atras atenția trupelor Imperiului, care s-au uitat brusc în calea lor.

Înainte ca vreunul dintre ei să poată reacționa, Conven a scos un strigăt de luptă, a dat cu piciorul în cal și a pornit înainte prin pădure. Și-a ridicat sabia și a călărit cu nesăbuință chiar în plinul patrulei Imperiului. Era neînfricat – sau sinucigaș.

Reece își pierdea rapid controlul, urmărindu-și planul destrama în jurul lui.

Conven, cu sabia ridicată, năvăli în grupul de soldați uluit, tăind sălbatic și reușind să-i doboare pe câțiva dintre ei de pe cai cu loviturile lui sălbatice. Nici măcar nu s-a obosit să-și ridice scutul în timp ce loviturile plouau asupra lui. A intrat în grup atât de repede, încât cumva nu a fost ucis. O ultimă lovitură, însă, l-a doborât de pe cal și a căzut și a lovit pământul cu un zgomot de metal, rostogolindu-se.

Reece nu mai putea aștepta.

"ATAC!" țipă el.

O'Connor, disciplinat, a așteptat comanda, apoi a tras două săgeți cu o precizie perfectă, ucigând doi soldați — cei doi pe care Conven îi doborâse la pământ, ucigându-i în timp ce încercau să se ridice.

Asta a lăsat cinci Empire, dintre care doi mergeau pentru Convenția expusă.

Reece a condus atacul, alergând să-i salveze viața lui Conven, iar el l-a lovit pe unul dintre ei. Dar soldatul s-a întors, a blocat lovitura și s-a întors spre Reece. Reece a blocat-o cu scutul său, iar cei doi au mers înainte și înapoi, blocați într-o luptă aprigă.

În cele din urmă, brațul obosit, Reece a găsit o deschidere, a întins mâna și a zdrobit soldatul într-o parte a capului cu scutul, doborându-l de pe

cal. Vechea lecție a lui Kolk i-a revenit: nu întotdeauna e nevoie de o sabie pentru a face cel mai mare rău.

Elden a încărcat înainte cu sulița și a înjunghiat un soldat în intestin – dar asta i-a lăsat partea expusă, iar un alt soldat a doborât un topor pentru umăr.

Indra a alergat înainte, a țipat, și-a tras pumnalul și l-a înjunghiat pe soldat în gât. Și-a lăsat toporul moale, chiar înainte să-l lovească pe Elden.

Asta a mai rămas trei soldați ai Imperiului, iar Serna și Krog au pornit înainte, Krog mergând lovitură după lovitură cu un soldat, în timp ce Serna a sărit de pe cal, a atacat un soldat la pământ și s-a luptat cu el. Reece a privit cum se lupta corp la corp, doborându-l cu expertiză cu coatele și pumnii. A fost impresionat.

Dar Krog și-a ridicat sabia pentru a o doborî asupra celuilalt soldat al Imperiului și a fost înfrânt. Soldatul Imperiului s-a eschivat, apoi s-a învârtit și l-a doborât pe Krog de pe cal cu o lovitură în cot.

Krog stătea întins pe pământ, surprins, și se întoarse pentru a vedea că soldatul Imperiului își aducea sabia jos pentru gât.

Se auzi un zgomot, în timp ce Indra sări înainte și și-a folosit pumnalul pentru a bloca lovitura soldatului. Apoi s-a răsucit și a tăiat piciorul soldatului. Soldatul a căzut țipând.

Indra se încruntă spre Krog.

„Îți mai obiectezi ca o femeie să se alăture grupului?” întrebă ea batjocoritoare.

Reece s-a uitat și a văzut că nu mai rămăsese decât un soldat în viață – cel pe care Indra îl rănise la picior. S-a întins pe pământ, gemuind.

Reece se grăbi spre el, îi smulse casca și se uită în jos la fața lui Empire. Arăta altfel decât bărbații Inelului, cu pielea mai închisă la culoare și cu ochii galbeni.

Reece se întinse și îl apucă de gât, încruntat.

„Unde au luat Sabia?” întrebă el urgent.

Soldatul Imperiului i-a spus ceva într-o limbă pe care nu o înțelegea.

Reece se întoarse către Indra.

„Ce spune el?” el a intrebat-o.

Indra făcu un pas înainte, îngenunche lângă el și se uită în jos la fața soldatului.

„Vorbește o limbă Imperiului. El spune că nu înțelege limba ta.”

— Întreabă-l, spuse Reece.

Indra i-a vorbit soldatului într-o limbă pe care Reece nu o înțelegea.

Soldatul s-a uitat la ea și au schimbat o glumă înainte și înapoi.

"Ce zice?" întrebă în cele din urmă Reece, nerăbdătoare.

Indra se lăsă pe spate, cu mâinile pe șolduri.

„Cuvintele lui nu au niciun sens…" ea a spus. „Spune ceva despre Sabia care se află într-un bolovan….că bolovanul este luat peste mare… că vor trece un pod….spre nave."

Ochii lui Reece s-au deschis larg.

— Traversarea de Est, spuse el. „Deci este adevărat. Ei duc Sabia peste traversarea estică a Canionului."

Reece se ridică, știind tot ce avea nevoie, gata să vâneze Sabia.

Dar, în timp ce o făcea, soldatul l-a surprins ridicând mâna, apucându-l de gleznă și răsucindu-l, prinzându-l cu garda jos. Reece a strigat de durere, în timp ce soldatul a scos un pumnal ascuns de la centură și l-a ridicat, pregătindu-se să tragă în țeapă vițelul lui Reece.

Conven a apărut cu sulița și înainte ca cineva să poată reacționa, a înfipt-o în pieptul soldatului, ținându-l de pământ.

Reece ridică privirea spre Conven și văzu nebunia în ochii lui. I-a fost atât de recunoscător pentru că i-a salvat viața, dar și de îngrijorat pentru el. Dacă Conven nu trecea în curând de doliu pe fratele său, Reece se temea că nu va fi cu ei mult timp.

Reece se ridică, cu glezna pulsată de durere, și se năpusti spre Krog, care încă zăcea pe pământ și încerca să-și urce.

Reece a făcut un pas înainte și și-a plantat un picior pe piept, ținându-l.

— Ne-ai dat departe, spuse Reece, furioasă. „Vrei să mergi acasă, du-te acasă acum. Vrei să stai cu noi, vei urma ordinele. Îmi sfidezi din nou porunca și *tu* vei fi cel *pe* care îl ucid. Înțelegi?"

Krog s-a uitat înapoi, cu sfidarea în ochi; dar în cele din urmă s-a cedat și a dat din cap în semn de acord.

Reece a coborât de pe el și și-a remontat calul, la fel ca toți ceilalți. A țipat și a dat cu piciorul, iar curând au revenit în galop prin pădure. Călărea cu tot ce avea: Traversarea Estului era departe, iar dacă aveau de gând să salveze Sabia, mai avea puțin timp de pierdut.

CAPITOLUL TREICEI TREI

Kendrick, conducând mii de oameni, s-a oprit în vârful celui mai înalt vârf al Highlands, în timp ce mii de cai se opriră în spatele lui. S-a uitat în jos, la văile ondulate de dedesubt, pe partea de est a Inelului, a văzut jumătate de milion de oameni ai lui Andronic întinși în companii cât de departe putea vedea cu ochii, sclipind în soare și a știut, ca un războinic, că lor șansele erau mici. Dar nu au avut de ales. Thor avea nevoie de ei, iar Inelul avea nevoie de Thor. Cu Thor și Mycoples și Sabia Destinului înapoi, ar avea din nou o șansă. Dacă nu, totul ar fi pierdut. Mai important, Kendrick a simțit că Thor era ca un frate pentru el și, indiferent de șanse, onoarea lui Kendrick i-a interzis să-și îndrepte ochii spre capturarea lui.

Kendrick s-a înghesuit împreună cu Erec, Godfrey și Tirus, cei patru comandanți de divizie, colegi de pat probabil, reunindu-se în fața maselor lor de oameni. Kendrick era bucuros să se întoarcă în luptă cu Erec, campionul Argintului, cel mai mare războinic pe care Inelul îl cunoscuse vreodată; cu el lângă el, simțea că orice este posibil.

Erec, un lider natural, a ridicat un deget și a arătat.

— Între aici și tabăra lui Andronic se întind acele două văi, spuse Erec. „În punctul cel mai estic, toate converg către un punct de sufocare. Într-o zonă atât de îngustă, vom avea avantajul. Sunt două drumuri înaintea noastră. Kendrick, tu și cu mine putem conduce cea mai mare parte a atacului direct la mijloc, în timp ce Godfrey, tu ni se alătură, iar Tirus poți flanca la dreapta. Vom împărți prima linie a oamenilor lui Andronicus. Apoi putem converge dincolo de văi și ataca ca o forță unificată, țintind cel mai îngust punct al flancului său estic. Dacă îi lovim pe toți împreună, putem crea un efect de pâlnie și destui dintre noi vom putea aluneca dincolo de ei pentru a-l găsi pe Thor.”

Kendrick dădu din cap.

— Sunt de acord, spuse Kendrick. „Obiectivul nostru de conducere este să-i lovim rapid și rapid, să nu fim implicați în luptă și să facem un

grup mic să avanseze, adânc în tabăra lor.”

— Atunci pierdem timpul vorbind aici, strigă Tirus. A țipat și a lovit calul cu piciorul și s-a bifurcat spre dreapta, iar oamenii săi din Insulele Superioare, distinși în armura lor stacojie și albastră, l-au urmat ascultător pe călcâie.

Kendrick și Erec și-au lovit caii cu piciorul și au încărcat și ei, luând înaintea lor drumurile de munte, bifurcându-se la stânga, forțele lor încărcând după ei cu un strigăt.

Dar Godfrey doar stătea pe cal, urmărind totul.

„Sire, să nu-i urmăm?” se auzi vocea surprinsă a generalului lui Godfrey, calul său călătorind lângă el.

Godfrey stătea acolo și privea orizontul, având în vedere alte planuri. Se întoarse și dădu din cap către Akorth și Fulton, care ridică fiecare câte un corn. Le-au suflat în mod alternativ, în note staccato.

După ce au așteptat zece secunde, sunetul claxelor le-a fost repetat înapoi, răsunând de undeva în valea îndepărtată, la stânga.

„Ce a fost asta, Liege?” întrebă generalul său, confuz.

Godfrey zâmbi larg, mulțumit.

„O să vezi”, a răspuns el.

Kendrick și Erec aveau punctele lor forte, iar Godfrey le avea pe ale lui. Poate că nu era un războinic la fel de mare ca ei, dar avea viclenie. Și își făcuse planuri de urgență.

Godfrey a țipat și a lovit calul cu piciorul, iar oamenii săi l-au urmat în timp ce toți se întorceau de la celelalte divizii și se îndreptau în coborârea din stânga muntelui.

În timp ce l-au urmat orbește, Godfrey s-a rugat doar ca planul lui să funcționeze.

*

Erec își ținea sabia sus, aproape stând pe cal în timp ce galopează, cu fața feroce, în regim de luptă. Prinde din ce în ce mai multă viteză și se apropia de grupul mare de oameni ai Imperiului care așteptau să-i întâmpine la baza văii inferioare. Între el și Kendrick aveau la dispoziție cinci mii de bărbați, toți războinici împietriți, în toți cărora le-ar fi încredințat viețile.

Dar așteptându-i să-i întâmpine, părea să fie de două ori mai mulți oameni, fiecare războinic înverșunat. Totuși, Erec nu a fost descurajat. La fel și Kendrick, care a călărit cu vitejie alături de el, conducând propria sa

divizie de oameni. Erec s-a mângâiat știind că Kendrick va lupta până la moarte, așa cum era pregătit să facă el însuși.

Erec a auzit țipătul trecător al unui vultur înalt deasupra capului și și-a ridicat privirea și l-a văzut pe Estopheles, întorcându-se. Erec ridică sabia sus și îi întâmpină strigătul. Erau zile pentru care s-a născut el. Nu se născuse doar pentru a supraviețui. Se născuse să trăiască. Să trăiesc *cu adevărat* .

Erec a alergat înainte, dorind să fie primul care se angajează în luptă și și-a coborât sabia de argint asupra soldatului principal al imperiului, tăind sabia soldatului în jumătate, apoi s-a învârtit în aceeași mișcare și l-a tăiat pe soldat peste spate, trântindu-l. cu fața de pe cal.

Soldatul a aterizat la pământ într-un zgomot mare de armuri de plăci, prima victimă a zilei. Bătălia începuse.

Erec era o mașinărie de luptă cu un singur om, care trăgea ca un pește printr-un lac plin de creaturi care se mișcau încet. De când Alistair îl vindecase, se simțea plin de energie, mai mult decât avusese vreodată, și în vârful jocului său de luptă. A atacat în stânga și în dreapta, mergând lovitură cu lovitură în timp ce trecea prin rândurile soldaților Imperiului, fără să se oprească niciodată, primind niște lovituri, dar majoritatea sărind inofensiv de pe armura lui de plăci, doar învinețindu-l sau zgâriindu-l. El, pe de altă parte, a impus o forță mortală, ucigând o gamă largă de soldați în stânga și în dreapta sa, lovind cu o precizie letală și mișcându-se mai repede decât ar putea reacționa oricare dintre ei. Exista un motiv pentru care era campionul Argintului – nimeni nu a luptat mai repede decât el. În timp ce soldații Imperiului își ridicau săbiile, Erec își perforase deja armura. Era un lucru frumos de urmărit și era limpede pentru asta se naștese să facă.

În apropiere, Kendrick a luptat la fel de strălucit, forțându-și oamenii să atace celălalt contingent de oameni ai Imperiului, mergând lovitură cu lovitură cu o mulțime de ei, doborând aproape la fel de mulți ca Erec. Era un conducător neînfricat, iar oamenii săi s-au adunat în jurul lui, încărcându-se în toiul luptei.

Bărbații au început să cadă de ambele părți, deoarece războinicii Imperiului erau înverșunați în sine, bine odihniți și bine antrenați. Zgomotul metalului s-a ridicat, a reverberat în urechile lui Kendrick, în timp ce bărbații se luptau pentru viața lor în ambele direcții. Bătălia s-a îngroșat, caii ciocnindu-se unii de alții, fără să se miște nicăieri. Ambele părți se legănau, dându-se încoace și încolo, și ia amintit lui Kendrick de valurile

mării, împingând înainte și înapoi, inspirând și expirând. În unele momente, oamenii lui Kendrick și Erec luau avânt, împingând înainte; alteori, erau împinși înapoi.

Pe măsură ce bătălia devenea și mai groasă, soldații au început să descălece de pe cai, iar lupta a devenit corp la corp. Lupta a fost aprigă și sângeroasă, soldații folosind săbii și sulițe și ciocane și topoare, alții luptând cu pumnale și chiar cu mâinile. În jurul lui s-au ridicat strigăte de oameni și cai, iar pământul de iarnă a devenit alunecos de sânge de oameni.

Kendrick, incapabil să manevreze, s-a trezit curând doborât de pe cal. Pe jos, înconjurat de trupe ostile, a ridicat sabia și scutul și a întâlnit un grup de soldați ai Imperiului. Un soldat a ridicat o halebardă și a dat-o jos pentru fața lui, iar Kendrick s-a eschivat, țintând spre ax și a tăiat halebarda în două. Apoi l-a lovit pe soldat în față cu mânerul sabiei, doborându-l.

În aceeași mișcare, Kendrick a blocat o lovitură de sabie destinată umărului său, apoi a întins mâna și a lovit atacatorul cu un picior în stomac, împingându-l înapoi în mulțime, unde a fost călcat în picioare de un cal.

Un alt soldat încărcat cu o suliță. Această lovitură a venit prea repede; Kendrick, distras de ceilalți atacatori ai săi, s-a pregătit pentru lovitura mortală.

Se auzi zgomotul distinct al unui scut, iar Kendrick se uită în sus pentru a-l vedea pe Erec, lângă el, deturnând sulița; Erec s-a învârtit apoi cu scutul și l-a lovit pe soldat în față.

Un alt soldat a venit la Erec cu un bip și, în aceeași mișcare, Erec și-a tras scutul înapoi și l-a aruncat: s-a învârtit prin aer, cu marginea ascuțită tăiând gâtul soldatului.

Încă doi soldați ai Imperiului au atacat din spatele lui Kendrick și Erec, ținându-i ambuscadă, mânuind sulițe. S-a întâmplat atât de repede, încât nu am avut timp să reacționăm. Se auzi un alt zgomot de metal, iar Kendrick se întoarse să-i vadă pe Atme și Brandt. Ei făcuseră un pas înainte și blocaseră loviturile de suliță pentru Erec și Kendrick, Atme cu scutul și Brandt cu mănușa. Atme l-a înjunghiat pe atacator cu sabia, în timp ce Brandt i-a dat înapoi celuilalt atacator, trimițându-l la pământ.

Kendrick a fost inspirat să lupte alături de Erec, Atme și Brandt, la fel ca pe vremuri, și a apucat de pe pământ bipelul soldatului și a legănat-o sus, creând un perimetru larg în jurul lor patru și scoțând o jumătate de duzină de soldați ai Imperiului.

Luptele au devenit din ce în ce mai acerbe, din ce în ce mai dese, ducându-se timp de ore întregi. Indiferent cât de greu s-au luptat cu toții, Kendrick a simțit că nu câștigă avânt. Era ca și cum ai lupta împotriva unui val nesfârșit. Începea să se îndoiască serios că vor fi capabili să-și execute planul de a trece rapid și pe furiș un grup mic pentru a-l elibera pe Thor în centrul taberei.

Se auzi un sunet de coarne, iar Kendrick ridică privirea până la capătul văii pentru a vedea o priveliște care îl îngrijora: încă câteva mii de oameni ai lui Andronic se revărsau în capătul îndepărtat al văii, venind să-și ajute tovarășii soldați.

Elanul a fost suficient pentru a împinge valul înapoi. Kendrick, Erec și oamenii lor au început să fie împinși din ce în ce mai în spate de zdrobirea soldaților. Mai mulți dintre oamenii lor începeau să cadă, iar Kendrick începea să-și dea seama că pierdeau. Oamenii Imperiului erau pur și simplu prea puternici pentru ei și prea mulți. Știa că dacă nu se întâmplă ceva în curând, el și oamenii lui vor fi măcelăriți pe acest câmp.

Kendrick zări ceva cu coada ochiului, sus, pe marginea văii, reflectând lumina. S-a uitat peste el și a văzut ceva care l-a nedumerit. Acolo, pe o stâncă, erau câteva mii de soldați călare, îmbrăcați în armura distinctivă și arborând steagul McClouds. Au încărcat pe panta, îndreptându-se spre flancul bătăliei.

La început, Kendrick a crezut că aceștia solicitau să susțină cauza Imperiului; dar, în timp ce privea, și-a dat seama că ei nu țințeau spre ei, ci în schimb atacau Imperiul. Ei nu îi atacau pe oamenii lui, ci îi ajutau.

Noua forță de luptă a deschis un al doilea front, provocând confuzie în masă în sus și în jos în rândurile Imperiului. Era exact ceea ce avea nevoie Kendrick. Dar nu putea înțelege ce se întâmpla: de ce ar fi vrut soții McCloud, dușmanul lor jurat, să-i ajute?

În timp ce Kendrick se uită cu atenție, văzu, șocat, cine îi conducea și totul avea sens:

Bronson.

Bronson a călărit în față, înaintea miilor de soldați McCloud, și a încărcat cu toată puterea lui, chiar pentru Imperiu. Au venit ca o furtună, folosindu-și impulsul de coborâre pentru a crea un val de distrugere.

Au lovit cu o ciocnire puternică ca tunetul.

În câteva momente, au început să croiască o cale chiar prin forțele îngrozite și confuze ale Imperiului. În panică, mulți Imperii au început să se

întoarcă și să fugă, călcându-se unul pe altul.

Erec și Kendrick au profitat de moment, dublându-și eforturile și au început să capete un nou avânt. Soldații Imperiului au căzut în toate direcțiile, în timp ce i-au împins înapoi din ce în ce mai mult.

În curând, oamenii Imperiului se întorceau și alergau, iar MacGil-ii i-au împins înapoi, până la capăt din vale.

În cele din urmă, cu o mare urale, oamenii lui Erec și Kendrick s-au întâlnit cu cei ai lui Bronson la capătul văii. Valea le aparținea acum. Câștigaseră.

Kendrick se apropie de Bronson, care stătea acolo, respirând greu, plin de sânge, rânjind.

„Ți-am spus că sunt un MacGil”, a spus Bronson.

Kendrick și Erec clătină din cap.

„Ne-am înșelat în privința ta”, a spus Kendrick.

„Ne-ați salvat forțele aici în această zi”, a spus Erec.

Zâmbetul lui Bronson se lărgi.

„Ziua nu s-a încheiat încă”, a răspuns el, „și nu știu despre tine, dar nu plănuiesc să mă opresc până când vom conduce Imperiul până la mare.”

*

Godfrey călărea cu oamenii săi, coborând pe partea văii, departe de bătălia principală, Akorth și Fulton alături de el și câteva mii de oameni în spatele lor. Godfrey ținea în vizor uriașul grup de soldați Imperiului dinaintea lor, în timp ce galopează drept înainte fără teamă. Soldații dinaintea lor i-au depășit numeric, cel puțin cinci la unu, o divizie masivă a Imperiului care aștepta să-i înfrunte.

"Lordul meu!"

Generalul lui Godfrey îl prinse în spate, călărind repede, cu groază în glas.

„Unde ne duci?! Suntem depășiți numeric și mergem spre moarte instantanee. Curajul tău se limitează la nesăbuință! Trebuie să ne întoarcem, să ne întoarcem și să ne alăturăm celorlalți. Cu siguranță, ei nu se așteaptă să întâlnim atât de mulți bărbați aici. Planul tău, oricare ar fi fost, a mers prost. Călărim până la moartea noastră. Trebuie să ne întoarcem! Sunt pentru cavalerism, dar asta este sinucidere!”

Dar Godfrey a zâmbit mai larg în timp ce călărea, fără să încetinească niciodată.

„Amuzant, eu însumi sunt pentru cavalerism”, a spus Godfrey, „totuși, prefer un alt fel de cavalerism”.

„Domnul meu, nu înțeleg!” a insistat generalul său. „Ești un lider atât de nesăbuit încât ai duce toți acești oameni la moarte?”

„Uneori liderii trebuie să fie nesăbuiți, nu-i așa?” întrebă Godfrey zâmbind. Apoi s-a întors, a dat cu piciorul în cal și a călărit și mai repede.

Godfrey călărea și călărea, rugându-se și sperând că planul lui va funcționa. Desigur, generalul său avea dreptate; erau cu mult depășiți numeric. Erau mult mai mulți bărbați în fața lor decât visase Kendrick vreodată. Era o diviziune masivă de oameni ai Imperiului. Și în bătălia convențională, toți vor muri cu siguranță.

Dar lui Godfrey, pentru prima dată în viața lui, nu i-a fost frică. El știa că poate depăși sabia și se baza pe inteligența lui pentru a salva această zi. Acesta ar fi testul suprem al acesteia.

În timp ce se apropiau, la aproape cincizeci de metri depărtare, Godfrey ridică o mână și încetini să meargă. Akorth și Fulton au sunat din claxon și au fluturat bannerul menit să se oprească tuturor.

În spatele lor, miile de oameni ai lui Godfrey s-au oprit, la doar treizeci de metri de oamenii Imperiului, care stăteau acolo înghețați, aliniați în rânduri perfecte, tăcuți.

„De ce ne-am oprit, domnul meu?” întrebă generalul său, cu vocea tremurândă de frică.

Dar Godfrey l-a ignorat.

Godfrey descălecă, armura lui zgomotând, iar Akorth și Fulton descălecară lângă el. Cei trei, cu armuri și pinteni zgomotând, treceau prin golul dintre ei, fiecare ducându-și caii de frâiele, iar soldații Imperiului, care stăteau și ei acolo, călare, nemișcați.

Generalul Imperiului, în față, a descălecat, împreună cu alți doi războinici, și a ieșit în întâmpinarea lor. S-au întâlnit la mijloc, într-o tăcere încordată.

Godfrey, Akorth și Fulton s-au întors către caii lor și au desprins zeci de genți uriașe de la hamuri. Le-au lăsat jos la picioarele comandantului Imperiului, unde au aterizat cu un zgomot metalic pe care orice soldat de oriunde în lume l-ar recunoaște.

Era zgomotul aurului.

Generalul Imperiului s-a întins, a ridicat o pungă, a deschis-o și a întins mâna și a ridicat o monedă de aur. L-a examinat și, în cele din urmă, a

dat din cap, mulțumit.

„Oamenii noștri sunt ai tăi”, a spus el.

O urale uriașă a apărut printre oamenii Imperiului.

Dându-și seama ce s-a întâmplat, o urale se ridică printre oamenii lui Godfrey.

Generalul lui Godfrey a venit lângă ei, privind în jos la uriașa movilă de aur strălucitor, cu gura căscată de șoc.

Godfrey îi zâmbi.

„Pe măsură ce mă cunoști”, a spus Godfrey zâmbind, punându-și o palmă pe umăr, „vei descoperi că există multe moduri de a câștiga o bătălie.”

CAPITOLUL TREIZECI PATRI

Romulus se pavană pe coridorul de marmură al clădirii Capitoliului, îndreptându-se spre ușile vaste către camera Marelui Consiliu. Pașii lui răsunară în timp ce mărșăluia singur, trecând șir după rând de soldați Imperiului decorați, care stăteau în tăcere în atenție. Marele Consiliu îl chemase de data aceasta, știa el, să-l destituie, să-l dezbrace de orice titlu și rang, să-l întrebe despre activitățile sale și să-l judece pentru trădare. Avea spioni peste tot și știa deja ce va spune fiecare dintre ei. Acesta a fost momentul lor de a-l întemnița o dată pentru totdeauna și de a pecetlui puterea lui Andronicus.

Romulus avea alte planuri. Acum că avea mantia de catifea în mână, în curând avea să plece din Imperiu, să treacă marea cea mare, să intre în Inel, să distrugă Scutul și să-l depună definitiv pe Andronicus. Dar înainte de a se angaja în ultima sa încercare de a deveni cel mai mare conducător al Imperiului, i-a mai rămas o ultimă problemă de rezolvat. Consiliul. Un ghimpe perpetuu în coasta lui. Ar fi venit de unul singur să-i caute, să-i lege capete – dar ei îl chemaseră mai întâi. Avea propriile lui probleme pe care dorea să le discute. Și nu credea că vor fi foarte mulțumiți.

Romulus a mărșăluit prin ușile deschise, câțiva soldați deschizându-le cu respect și plecând capetele în timp ce ieșeau din cale. Romulus a intrat direct în cameră.

Se uitau înapoi la el cele două duzini de fețe nemulțumite ale consilierilor, reprezentând toate provinciile Imperiului, privindu-l cu dezgust și dispreț.

Ușa a fost trântită în urma lui.

„Poți sta acolo unde ești, pentru că nu vei fi aici mult timp”, a spus unul dintre ei, în timp ce abia a intrat în cameră.

Romulus încremeni, privind înapoi. S-a îndemnat să se rețină.

„Ne-a ajuns vestea că ai oprit întăririle pentru marele Andronicus. Nu ne interesează explicația dvs. În numele Marelui Consiliu al Imperiului,

sunteți judecat și condamnat pentru trădare. Vei fi închis și executat mâine. Vei agăța de cel mai înalt copac, ca să vadă toți potențialii trădători.”

Romulus respiră adânc, așteptându-se la fel de mult.

Apoi a zâmbit larg și a făcut un pas înainte, sfidător.

„Mă bucur să aud că ai planuri pentru mine”, a spus Romulus. — Pentru că am planuri și pentru tine.

„Nu avem niciun interes în planurile dumneavoastră”, a spus un alt consilier. „Ești doar norocos că însuși Marele Andronic nu este aici să te tortureze încet. Vom avea milă și vă vom executa repede.”

„Garzi, arestați-l!” strigă un alt consilier.

Stătea acolo, așteptând, și nu sa întâmplat nimic. Bătrânii păreau nedumeriți.

Și zâmbetul lui Romulus s-a lărgit.

„GARZII!” au țipat.

Romulus zâmbi mai larg și făcu încă un pas înainte.

„Nu mai este Marele Andronic. Acum, este Marele Romulus.”

În timp ce dădea din cap, din umbră, din toate colțurile camerei, au apărut deodată două duzini dintre cei mai buni asasini ai lui Romulus. S-au repezit înainte în tăcere, cu săbiile scurte ridicate.

Consilierii abia au avut timp să reacționeze, să întâlnească moartea pe față. Oamenii lui Romulus au căzut ca o ciumă bruscă și i-au înjunghiat și ucis pe fiecare dintre ei. Țipetele lor umpleau camera, țipetele jalnice ale acestor bătrâni patetici, în timp ce toți se prăbușiră pe masa unde încercaseră să-l judece pe Romulus.

Romulus stătea acolo, admirând vederea, ținându-și mâinile întinse lângă el, inspirând-o ca aer proaspăt.

Când oamenii lui au terminat, toți au revenit în atenție, așteptând comanda lui.

A fost o priveliște frumoasă. Nu mai era nimeni care să i se împotrivească acum în Imperiu. A respirat adânc, simțindu-și puterea crescând. În cele din urmă, nu au mai fost obstacole.

Nu mai rămăsese decât un singur om în calea lui și în curând avea să întâmpine mânia Marelui Romulus. Curând avea să intre în Inel. Și în curând, totul avea să fie al lui.

CAPITOLUL TREIZECI CINCI

Reece a galopat alături de Conven, O'Connor, Elden, Indra, Serna și Krog, cei șapte alergând pe poteci înguste, în sus și în jos dealuri, în timp ce încărcau prin pădurea deasă, rămânând ferit de armata principală a lui Andronicus. Reece știa că trebuie să evite cea mai mare parte a oamenilor lui Andronicus dacă ar fi avut vreo șansă să ajungă acolo în siguranță – și înainte de a fi prea târziu. Călăreau și călăreau, cu brațul zgâriat de crengi, evitând câmpiile deschise și pajiștile care puteau să le încline. Treceau prin teritoriul McCloud, luau o scurtătură uriașă și călăreau greu de ore în șir.

În cele din urmă, s-au eliberat de pădure, trecându-se depuse într-un câmp stâncos, deschis, cu Canionul în vedere la orizont. Inima lui Reece a crescut de emoție. Au reușit.

Reece simțea mirosul aerului oceanului, marea nu se afla decât la kilometri dincolo de Canion. În timp ce călărea, Elden a încărcat lângă el. A arătat:

"Acolo!" Elden țipă. „Trecerea!”

Reece se uită și văzu că avea dreptate: acolo, la orizont, în mijlocul ceților învolburate ale Canionului, se întindea Traversarea Estului, podul masiv care străbate Canionul, strălucind în soare. A lăsat călătorii să iasă pe partea de est, iar trecerea, cândva ocupată de oamenii lui McCloud, stătea acum goală. Bineînțeles că ar fi: toți oamenii lui McCloud erau acum în serviciul lui Andronicus și, cu Scutul în sus, nu era nevoie ca Andronicus să aibă trecerea cu echipaj. Nimeni altcineva nu putea intra, așa că nu mai era nimeni împotriva căruia să se apere.

Reece a căutat cu disperare orice semn al anturajului Imperiului care luase sabia.

"Acolo!" O'Connor țipă, arătând cu degetul.

Reece se miji la soare și văzu anturajul de vreo două duzini de războinici ai Imperiului, mărșăluind sub povara unui Boulder uriaș, purtându-l încet spre pod. Tocmai puneau piciorul pe ea.

Reece a dat cu piciorul în cal și a țipat, dublându-și eforturile.

„CĂLARE!” țipă el. I-au prins la timp, dar tot va fi aproape. Dacă ar trece pe partea cealaltă, Scutul s-ar prăbuși pentru totdeauna. Oricum ar fi, a fost o propunere pierdută.

Au încărcat și au încărcat, vântul rece biciuindu-i fața lui Reece, galopând până când acesta rămase fără suflare. Alături de el, frații săi din Legiunea au făcut același lucru, toți simțind urgența misiunii lor.

Din fericire, grupul Empire se mișca încet, îngreunat de bolovan și, în timp ce traversau podul, Reece și oamenii lui au redus rapid diferența.

Reece și ceilalți au ajuns la pod și au mers pe el, fără să încetinească, ajungând din urmă pe oamenii Imperiului, când erau aproape la jumătatea drumului.

Oamenii Imperiului au auzit zarva, toți s-au întors și s-au înfruntat pe Reece și pe ceilalți, cu expresii surprinse pe fețele lor. Au așezat bolovanul și s-au pregătit să lupte.

Reece și-a dat seama că erau cu mult depășiți numeric, doar cei șapte împotriva a peste douăzeci de războinici ai Imperiului. Dar Sabia era în vizorul lui și acum nu mai era cale de întoarcere.

"FOC!" Reece țipă din nou.

O'Connor, alături de el, a tras două săgeți, doborând doi soldați, Elden și-a aruncat sulița, Indra și-a aruncat pumnalul și Conven micul lui topor. Fiecare și-a atins marca, doborând cinci dintre ei, reducând șansele.

Reece a pornit în fața celorlalți, și-a scos sabia și a intrat în galop în mijlocul grupului. A călărit între doi soldați ai Imperiului și a sărit de pe cal în aer, doborându-i pe amândoi cu brațele.

Toți s-au prăbușit la pământ, iar Reece a aterizat într-un rostogol, s-a întors, a luat un genunchi și i-a tăiat pe amândoi înainte de a avea șansa să-și recapete picioarele.

Frații săi din Legiunea se luptau peste tot în jurul lui, corp la corp, pe măsură ce luptele deveneau aprige. Soldații surprinși ai Imperiului păreau să nu piardă Sabia, intenționați să traverseze Canionul cu ea, și erau distrași în luptă, înghesuindu-se în jurul ei. De asemenea, erau în mod evident epuizați de transportarea bolovanului până acum, dându-le lui Reece și oamenilor lui avantaj.

Reece, luptând pentru viața lui, pentru viața lui Thor, pentru viața Sabiei și pentru viața Inelului, i-a dat tot ce avea. El nu luptase niciodată cu un asemenea abandon, tăind, înjunghiind și paradă și a doborât câțiva

soldați, la fel ca și Conven alături de el, care se lupta și el într-o furie nesăbuită. Elden și-a folosit puterea pentru a-i învinge, mânuind un topor de luptă și folosind picioarele sale puternice pentru a lovi mai mulți soldați în piept, pe spatele lor. O'Connor a tras săgeată după săgeată, cei mai mulți dintre ei găsindu-și amprenta, iar Indra, de asemenea, era o forță de luat în seamă, țesând și ieșind din oameni și tăind cu pumnalul ei. Serna și Krog au fost un plus impresionant în grup, Serna mânuind un bipel, trântând săbiile din mâinile soldaților Imperiului înainte de a ataca, iar Krog folosindu-și scutul ca armă, blocând loviturile pentru alții și zdrobind soldații în față și în gât, trimițându-i la pământ. A urmat cu mănușa lui mare cu împânzire, eliminându-i definitiv.

Curând, șansele au fost egale. Erau șapte dintre ei împotriva șapte din Imperiu, toți plini de sânge și respirând greu.

Un soldat al Imperiului a strigat o comandă altuia, într-o limbă pe care Reece nu o înțelegea. Se uita la Sabie și îi făcu un gest sălbatic.

Atunci Reece și-a dat seama: le ordona colegilor săi soldați să distrugă Sabia.

Ochii lui Reece s-au deschis larg în timp ce îi privea pe trei dintre cei mai mari soldați ai Imperiului ridicând bolovanul de pe pământ cu toată puterea lor, în timp ce ceilalți patru înconjurau în jurul lor, un zid pentru a-i apăra.

Reece și ceilalți au luptat corp la corp cu cei patru soldați, încercând să-și croiască drum spre cei trei soldați care purtau Sabia spre marginea podului. Au mers lovitură după lovitură, zgomot după zgomot, dar nu a fost ușor – acești patru soldați rămași erau mai buni decât ceilalți și mai hotărâți. Pierdeau timp prețios.

Conven a încărcat înainte și s-a aruncat asupra soldatului de conducere, abordându-l la pământ. A fost o mișcare la care nimeni nu se așteptase și a schimbat valul în favoarea lor. În timp ce ceilalți soldați ai Imperiului, distrași, s-au întors să-l scoată pe Conven, Reece și ceilalți au atacat fără teamă. Cei șapte au luptat ca unul, copleșindu-i pe cei patru soldați ai Imperiului și ucigându-i pe loc.

Reece, îngenuncheat deasupra unui soldat pe care tocmai îl ucise, ridică privirea pentru a urmări bolovanii care se îndepărtează de margine. Cei trei soldați ai Imperiului o ridicau, din ce în ce mai sus, pregătindu-se să o trimită peste balustradă, să o arunce peste prăpastie. Îl aveau deja așezat pe marginea balustradei de piatră, clătinându-se, pe cale de a fi împins

peste. În câteva momente, Sabia avea să fie pierdută pentru totdeauna. Nu putea lăsa să se întâmple asta.

"NU!" țipă Reece.

Reece a pornit înainte, ceilalți chiar în spatele lui, și-a ridicat sabia și i-a atacat pe cei patru soldați. S-au întors și și-au ridicat săbiile — dar prea târziu. Reece i-a ucis singur pe doi dintre ei, iar înainte ca ceilalți să poată ridica o apărare, Elden, cu securea, și Conven, mânuind o suliță scurtă, au făcut un pas înainte și i-au terminat.

Oamenii Imperiului erau toți morți, dar Reece și ceilalți nu aveau timp să se odihnească pe călcâie. Boancul se legăna, clătinandu-se peste muchie, Sabia legănându-se în ambele părți.

Reece și ceilalți s-au repezit înainte și s-au apucat cu toții de bolovan. Era atât de greu, atât de precar și deja aplecat peste margine.

În timp ce se apucau cu tot ce aveau, degetele lor devenind albe, bolovanul începu să alunece peste margine; Reece a apucat de mânerul Sabiei, în timp ce ceilalți au apucat stânca. A tras cu tot ce avea, a tras atât de tare încât a simțit că i se sfâșie mușchii spatelui și stomacului. Toți ceilalți au tras la fel de tare, cerul umplându-se de sunetul țipetelor lor. Până și Elden, cu toată puterea, ținându-se cu două mâini, gemu.

Dar mâinile lor erau moale de sângele oamenilor și erau peste măsură de epuizați. Cu orice putere le-a mai rămas, au tras, dar oricât ar fi tras, bolovanul a continuat să se scufunde din ce în ce mai jos.

În cele din urmă, după un ultim efort disperat, Reece a privit, îngrozit, cum mânerul Sabiei i-a alunecat din strânsoare – și cum bolovanul le-a alunecat din toate mâinile lor.

"NU!" țipă Reece.

S-a uitat în jos și a privit, cu ochii mari, ca într-un coșmar, cum bolovanul, Sabia încă găzduită în el, se arunca peste marginea podului Canyon. Se învârtea și se învârtea, prăbușind în ceață, în Canionul fără fund.

Reece și-a simțit că întreaga viață se prăbușește, orice speranță fiind pierdută, în timp ce privea tot ceea ce ținea în lume alunecând în fața ochilor lui, Sabia aruncându-se în neant, pierdută pentru totdeauna.

Inelul, știa el, era terminat.

CAPITOLUL TREIZECI ŞASE

Thor și-a deschis ochii când și-a simțit încheieturile târâte, brațele ridicate și ridicate deasupra capului. Se simți smuls în sus, corpul lui zgâriindu-se de peretele dur, de pământ al gropii, în și din conștiință, în timp ce corpul lui se zgârie de noroi, rădăcini și stâncă.

Thor își deschise un ochi bun, celălalt încă umflat închis și se trezi culcat cu fața întâi pe pământul rece de iarnă. Se miji la lumina aspră a zilei, tremura de rafala rece de vânt care i-a lovit spatele și pieptul gol. Și-a ridicat privirea și a văzut un soldat al Imperiului stând deasupra lui, încruntat.

— Marele Andronic dorește să te vadă acum, spuse bărbatul cu răceală.

Thor a simțit că mai multe seturi de mâini puternice îl apucă din spate și îl pune pe picioare. Thor stătea pe picioare instabile, cu încheieturile încă încătușate de Akdon, încă simțindu-se slăbit și se întrebă de cât timp fusese afară.

S-a simțit împins cu putere din spate și s-a împiedicat înainte, târât de mai mulți oameni, peste tabăra Imperiului. Mii de soldați îl priveau cu privirea în timp ce mergea. Simțea fiecare lovitură și vânătăi din corpul său, simțea că cântărește un milion de kilograme la fiecare pas pe care îl făcea. Se simțea mai mult mort decât viu.

Thor ridică privirea pentru a vedea că era condus la o structură mică, veche în formă de octogon, împodobită cu coloane canelate de marmură. Erau ruinele unui templu antic. Stătea singur în tabără, soldații Imperiului păstrând o distanță sigură față de ea. Ușile sale uriașe de fier erau închise cu șuruburi, iar Thor a simțit o energie diabolică intensă venind din interior, când un însoțitor descuia ușa și o deschidea.

Thor a fost împins înăuntru, iar ușa s-a trântit în urma lui, răsunând în tăcere. Era mai frig aici decât afară și ceva în aer îi făcea părul să se ridice.

Thor stătea singur în clădirea în formă de octogon; era întuneric aici, luminat doar de o deschidere circulară în tavan prin care curgea un raz de soare, nuanță de stacojiu, aproape de sfârșitul zilei.

Thor a simțit pe altcineva aici cu el. A ridicat privirea și a văzut cu groază că, stând în centrul cercului gol, se afla tatăl său. Andronic.

Stătea singur, înalt ca un munte, zâmbindu-i lui Thor, în timp ce Thor stătea deasupra lui. Erau doar ei doi acum, unul față în față în această ruină veche și goală a unui templu. Lui Thor cu greu i-a venit să creadă că provine din acest bărbat. Era ca un coșmar care nu avea să dispară.

— Ai gustat din puterea Marelui Andronic, începu el, cu vocea veche, bubuitoare, răsunând prin hol. „Ai început să înveți prețul sfidării mele."

Thor simți că umărul îi pulsa și arde acolo unde fusese marcat de Andronic și îl ura pe acest om cu o ură mai mare decât crezuse vreodată că este posibilă. S-a gândit la Gwendolyn, la ce i-a făcut Andronicus și și-a dorit să se răzbune și pentru ea. Era atât de livid, încât abia putea respira.

— Pot să simt ura ta pentru mine, spuse Andronicus. "Aia este bună. Ura ta te va servi în această viață."

Thor se simțea epuizat de propria sa ură, abia se simțea în stare să stea în picioare. Se simțea ca și cum ar fi fost rupt de acest bărbat.

— Thorgrin, se auzi vocea.

Thor ridică privirea, șocat de voce, și văzu că acum în fața lui era Argon. Era o voce pe care o iubea, un bărbat căruia îi era foarte dor. Argon se uită înapoi, cu ochii strălucind de o dragoste paternă. A fost o dragoste pe care Thor nu a experimentat-o niciodată în viața lui.

— Alătură-te lui Andronicus, spuse Argon. „El este tatăl tău. Îmbrățișează cine ești. Îmbrățișează-ți destinul."

Thor clătină din cap, confuz. A făcut un pas înainte.

„Argon?" el a intrebat. „Nu poți fi tu."

Thor clipi, iar silueta dinaintea lui a devenit altcineva. Mama lui.

— Thorgrin, spuse ea dulce. „Timpul tău în Ring s-a încheiat. Este timpul să mergi într-un loc mai mare. Alege viața. Nimeni nu te va da vina. Alatura-te lui. Vreau să te alături lui."

Thor se împiedică spre ea.

"Mamă!" țipă el.

Thor clipi și îl găsi pe Andronicus din nou în fața lui. Thor clătină din cap, încercând să se scuture de viziuni. Știa că Andronicus folosea un

fel de vrăjitorie întunecată pentru a se juca cu mintea lui. Dar nu putea înțelege ce.

— Cătușele alea, spuse Andronicus. „Există o modalitate ușoară de a-i scăpa, de a-ți recâștiga toată puterea, de a deveni războinicul care ai fost cândva.”

"Cum?" întrebă Thor cu vocea slabă.

"Alătură-te mie. Asta este tot ce trebuie să faci. Alăturați-vă mie și noi doi vom conduce Imperiul împreună. Alătură-te mie și vei fi mai puternic decât ai fost vreodată. Destul de puternic, chiar, ca să mă omori dacă vrei. Asta vrei tu, nu? Să mă omoare? Da, este... O simt. Alătură-te mie și vei fi suficient de puternic pentru a.”

Thor respiră auzit, mintea lui încurcată, încercând să dea un sens tuturor. Destul de puternic pentru a-l ucide pe Andronicus?

„Tot ce trebuie să faci este să decizi, în inima ta, că ești fiul meu. Că ești gata să îmbrățișezi cine ești. Odată ce faci, acele cătușe de pe încheieturile tale vor cădea de la sine. Este singura modalitate de a le scăpa. Vei renaște ca unul dintre *noi* . Ca fiul meu. Și vei atinge un nivel de forță pe care nu l-ai putea înțelege niciodată. Vei deveni cel mai mare războinic al tuturor timpurilor. Tot ce trebuie să faci este să mă accepți. Acceptă-mă ca pe tatăl tău.”

Thor clătină din cap din nou și din nou, încercând să-și scoată vocile din cap. Păreau să-i treacă în spirală în creier, să se încadreze adânc în mintea lui ca o entitate străină pe care nu o putea scutura. Thor simțea ca și cum o forță îi invada gândurile, făcându-l incapabil să gândească, să decidă singur.

A fost totul adevărat? Andronic a fost cu adevărat tatăl lui? Oare chiar ar greși să-și sfideze propriul tată? Începea să simtă că, dacă spunea nu, cumva și-ar fi trădat tatăl. Tradandu-se pe sine. Nu-și putea înțelege propriile gânduri. Parcă se întorceau împotriva lui, de parcă tot ce spunea Andronic începe să aibă sens.

— Thorgrin, spuse Andronicus, apropiindu-se de el, la doar un picior depărtare. Întinse mâna și își puse o mână pe umăr.

„Știi că spun adevărul”, a continuat el. „Nu ai avut niciodată un tată pe lumea asta. Și, în afară de mine, nu o vei face niciodată. Eu sunt singurul care te pretinde. Acum trebuie să mă revendice. Sunt o parte din tine. O parte care nu te va părăsi niciodată. Dacă vrei să faci toate astea să dispară,

să taci acea voce din capul tău, atunci revendică-mă. Revendica-ma asa cum te-am pretins eu.”

"NU!" Thor țipă, lăsându-se în genunchi, încercând să-și ridice mâinile la cap pentru a șterge totul.

Cuvintele lui Andronicus se învârteau în capul lui, făcând imposibile gândurile clare.

„Alătură-te mie și împreună vom zdrobi Inelul. Inelul care nu te-a îmbrățișat niciodată. Alătură-te mie și devii de neoprit.”

"NU!" Thor a țipat, atât de tare, încât vocea lui a răsunat pe pereți, și-a șters toate gândurile.

Se lăsă pe spate și urlă de agonie.

Thor auzi un zgomot, simți ceva ridicându-se și își ridică încheieturile și se uită la ele șoc: cătușele Akdon s-au rupt.

Au căzut inofensiv de la încheieturile mâinilor lui și au aterizat pe podea cu un zgomot.

Thor ridică privirea la Andronicus și își văzu propriii ochi privindu-l în jos.

— Părinte, spuse Thor, simțind că o nouă forță începe să curgă în el.

Andronicus zâmbi larg de satisfacție.

"Fiul meu."

CAPITOLUL TREEI ȘAPTE

Kendrick a simțit un reînnoit sentiment de optimism în timp ce călărea lângă Bronson și Erec. Încă de la sosirea lui Bronson, au distrus divizia Empire. Împreună, trecuseră cu toții valea, miile lor de bărbați contopindu-se fără probleme unii cu alții. Dimensiunea forțelor lor se dublase, datorită lui Bronson, iar impulsul a fost în sfârșit de partea lor.

Kendrick știa că îi datorau lui Bronson o mare datorie. Bronson ar avea un prieten în el pe viață acum și, dacă toți ar supraviețui vreodată, Kendrick s-ar asigura că lui Bronson i se acordă o poziție de onoare și putere. S-a mirat cât de greșit se înșelaseră cu toții în privința lui. Ar fi trebuit să știe tot timpul că sora lui, Luanda, l-a păcălit. Ea fusese întotdeauna așa: înțelegătoare, avidă de putere și dispusă să nu se oprească la nimic până când își făcuse drumul. La fel, într-un fel, ca Gareth.

Cu noul lor elan, Kendrick a simțit că au o șansă reînnoită de a exploda liniile inamice, de a-l salva pe Thorgrin și de a-l scoate afară. Ei slăbiseră armata Imperiului, sau cel puțin o fâșie din ea, o fărâmă suficient de largă pentru a le permite să-și atingă scopul. Planul lor funcționa. Acum, înainte ca Imperiul să se poată regrupa, tot ce aveau nevoie era să treacă prin crăpătura oamenilor pe care i-au creat.

Kendrick și-a amintit de vremurile de altădată, când regele MacGil trăise; când Argintii fuseseră împreună, nu era nimic în lume care să-i poată opri. A simțit ceva asemănător vremurilor de altădată revenind din nou și a simțit că erau pe punctul de a realiza una dintre cele mai mari cuceriri din viața lor, una despre care avea să fie cântată de generații întregi.

Valea s-a îngustat, conducându-i pe o potecă între două stânci abrupte și, în timp ce ocoleau o curbă, o nouă priveliște se deschise în fața lor – iar inima lui Kendrick căzu.

Blocându-le calea în valea îngustă, înfruntându-le în luptă, așteptând să-i împuscadă, erau zeci de mii de oameni. Mai mulți soldați Imperiului

decât văzuse vreodată. Acestea au fost conduse de alte mii. Oameni pe care i-a recunoscut imediat după armura lor, după stindarde.

oamenii lui Tirus.

La început, Kendrick a fost confuz. De ce s-ar alătura oamenilor lui Tirus cu cei ai Imperiului, o singură forță unificată înfruntă cu el? Apoi și-a dat seama: fuseseră vândute de Tirus.

Când toți oamenii săi s-au oprit brusc, Kendrick stătea acolo pe calul său, uluit, cu greu capabil să respire. Tirus stătea acolo, zâmbind înapoi cu o uriașă expresie de satisfacție. Câmpul de luptă era plin de o tăcere tensionată de anticipare.

Kendrick și-a dres glasul în cele din urmă și l-a strigat pe Tirus de peste câmpul de luptă:

— Ai trădat jumătatea cea mai bună a familiei MacGil, îl strigă Kendrick.

„Cine a spus că ești jumătatea mai bună?” răspunse Tirus.

„De ce ne-ai trădat?” întrebă Erec.

— Voi, MacGils, ați fost întotdeauna proști, îi răspunse Tirus. „Îți iei bărbații pe cuvânt. Încă mai crezi în cavalerism. Și asta este marea ta cădere. Eu cred în aur. Încă nu m-a eșuat.”

„Am fost milostivi cu tine”, a strigat Ere. „Gwendolyn ți-a oferit controlul asupra jumătății de nord a Inelului.”

Tirus radia larg.

„Dar Luanda ne-a oferit *întregul* Regat de Vest al Inelului. Sora ei, se pare, este cea mai deșteaptă dintre cele două.”

„Atunci, cuvântul tău nu înseamnă nimic?” strigă Kendrick.

Tirus îi zâmbi înapoi.

„Da”, a răspuns el. „Dar nu atât de mult ca aurul.”

CAPITOLUL TREIZECI 8

Micoplii s-au lovit cu furie de plasa Akdon care o încurca, incapabili să-și bată aripile, să-și elibereze ghearele, să-și arcuiască gâtul și să sufle foc. Plină de furie, se bătea din nou și din nou, încercând din răsputeri să respire sau măcar să-și strângă ghearele. Zeci de soldați ai Imperiului s-au apucat de frânghia care trăgea plasa și au târât-o, lovindu-se, spre scândura lungă care ducea la o navă.

Micoplii s-au zgâriat pe nisipul alb al plajei Empire, simțindu-se neputincioși pentru prima dată în viața ei. Nava Imperiului se profila în fața ochilor ei și nu putea face nimic în privința asta.

Mycoples a închis ochii și l-a văzut pe Thorgrin, stăpânul ei. Singura persoană rămasă pe lume la care ținea. Ea a încercat să-l cheme, să-i împărtășească gândurile așa cum făcea adesea.

Dar în timp ce închise ochii, îl văzu pe Thorgrin într-o clădire întunecată, lângă tatăl său. L-a văzut transformându-se. Devenise altceva. Nu mai era același bărbat pe care l-a cunoscut cândva.

Inima lui Mycoples s-a rupt. Thorgrin, cel pentru care avea să moară, se îndepărta de ea.

Micoplii i-au arcuit gâtul și au țipat spre ceruri, iar și iar. A fost un țipăt atât de pătrunzător încât a spulberat catargul navei. Dar oricât de țipete, nimic nu o putea împiedica să fie târâtă la bord, legată de această navă și dusă departe, departe de aici.

Thor , se gândi ea. *Salveaza-ma.*

CAPITOLUL TREIZECI NOUĂ

Gwendolyn tremura de frig și și-a lăsat capul în jos pe zăpadă în timp ce mergea cu Steffen, Aberthol și Alistair, cu Krohn scâncindu-se lângă ea, grupul îndreptându-se din ce în ce mai adânc în pădure. O furtună de zăpadă se ridicase, biciuindu-i fulgi mari în față, iar ea și-a strâns blănurile în jurul umerilor ei, toți tremurând violent de furtuna înghețată. Zăpada înghețată se agăța de tot și devenise un efort să mergi. Cu cât mergeau mai adânc, cu atât mai mult Gwendolyn începea să se întrebe dacă Aberthol avusese dreptate tot timpul, dacă aceasta era o călătorie pe care nu o puteau îndeplini niciodată.

Pe măsură ce zăpada devenea din ce în ce mai groasă, picioarele ei mai grele, vântul atât de tare încât cu greu putea auzi gâfâitul lui Krohn lângă ea, în cele din urmă, au întors o cotitură și Gwen a văzut lumina în față, aruncând o privire prin pădurea deasă. Cu o speranță reînnoită, au mărșăluit mai repede și au ajuns cu toții chiar în prăpastia pădurii.

Au pășit în față, au ieșit în aer liber și au fost întâmpinați de un vânt și mai puternic. Lumea s-a deschis înaintea lor, o lume albă, pustie, fără sfârșit.

În fața lor se întindea marea despărțire a Canionului și traversând-o, Northern Crossing. Era un loc despre care auzise Gwendolyn, dar nu plecase niciodată. Era străbătut de o pasarelă îngustă, suficient de largă pentru a ține o persoană odată, în formă de arc înalt, care se ridica deasupra Canionului ca un curcubeu. În partea îndepărtată a Canionului, era un zid alb. Zăpada se biciuia în frenezie, amestecată cu valuri de ceață care se ridicau. Într-adevăr, pe măsură ce pasarela se arcuia în jos spre cealaltă parte, era în întregime acoperită de gheață, atârnând dedesubt și de laturile sale.

Toți s-au oprit și s-au uitat mirați. se văita Krohn.

— Lumea de jos, spuse Aberthol. „O lume de gheață, zăpadă și dezolare. O lume de iluzii și capcane.”

Gwendolyn înghiți în sec.

„Nimeni nu a trecut și nu s-a întors vreodată”, a adăugat Aberthol.

Gwendolyn s-a uitat la martor, la dezolare, și știa că va fi o căutare lungă și grea. Poate una imposibilă. Ea nu știa dacă va fi capabilă să găsească măcar Argon și, dacă ar fi făcut-o, habar nu avea dacă îl va putea elibera. Mai presus de toate, știa că probabil nici măcar nu va supraviețui ea însăși acestei călătorii.

Cu toate acestea, în ciuda tuturor acestor lucruri, Gwendolyn nu avea nicio îndoială în mintea ei. Se gândea doar la Thorgrin. A trebuit să-l salveze. Orice a fost nevoie. Oricât de îndepărtat, oricât de imposibil.

„Ei bine”, a spus ea, întorcându-se către Aberthol, „trebuie să fie o premieră”.

Aberthol se întoarse spre ea.

— Ești sigură, doamnă? întrebă el încet.

Toți se uitau la ea, așteptând răspunsul ei.

Și-a pus mâinile pe șolduri și a privit încrezătoare.

„Mai sigură decât am fost vreodată de nimic în viața mea”, a răspuns Gwendolyn.

Cu acestea, ea a făcut primul pas, îndreptându-se peste avionul gol, în vânturile urlatoare, spre pasarela înghețată, pe deplin pregătită să intre în abisul Lumii de jos.

CAPITOLUL PATRICE

Thorgrin, scăpat de cătușele lui, s-a îmbrăcat din nou, simțindu-se mai puternic decât fusese vreodată, a urcat împreună cu Andronicus pe o mică colină, cei doi îndreptându-se spre punctul înalt al taberei. În timp ce au ajuns pe vârf, au privit împreună și acolo stătea armata Imperiului, o jumătate de milion de soldați privind înapoi.

Soldații Imperiului se uitară înapoi în suspans, așteptând. Andronic stătea lângă Thorgrin, tată și fiu. Thor era acum îmbrăcat complet în hainele Imperiului, purtând același negru și auriu, aceeași uniformă a tatălui său, pieptarul său împodobit cu simbolul lor: un leu cu un vultur în gură. Ochii lui Thor erau reci și duri și, în timp ce se uita afară, semăna mai mult ca niciodată cu tatăl său. Era de nerecunoscut de la băiatul care a fost cândva.

Thor stătea în vârful dealului, strângând noua sa sabie, cea care aparținuse cândva tatălui său, lungă, neagră și rea, cu mâner argintiu, strălucind în soarele stacojiu ca un șarpe gata să lovească.

„BĂRBAȚII IMPERIULUI!” strigă Andronicus. „Fă cunoștință cu noul tău comandant. Fiul meu. Thornicus!”

Thorgrin făcu un pas înainte și privi în jos. Apoi și-a ridicat noua sabie sus, deasupra capului, cu un singur braț.

Se auzi un strigăt uriaș de aprobare, iar Thor îl bău. Era gata să-i conducă pe acești oameni, să zdrobească Inelul. Era gata să îmbrățișeze cine era cu adevărat. Era gata să facă ceea ce i-a poruncit tatăl său. Era pregătit pentru distrugerea finală a Inelului.

„Thornicus!” a răsunat armata, jumătate de milion de voci ridicându-se spre cer.

Thor se întoarse încet, ridicând sabia tot mai sus.

„THORNICUS!”

„THORNICUS!!”

ACUM DISPONIBIL!

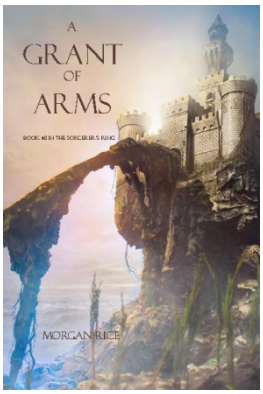

O acordare de arme
Cartea #8 din Inelul vrăjitorului

În A GRANT OF ARMS (Cartea nr. 8 din Inelul vrăjitorului), Thor este prins între forțele titanice ale binelui și ale răului, deoarece Andronicus și Rafi își folosesc toată vrăjitoria întunecată pentru a încerca să zdrobească identitatea lui Thor și să preia controlul asupra sufletului său. Sub vraja lor, Thor va trebui să lupte cu o luptă mai mare decât a cunoscut-o vreodată, în timp ce se străduiește să-și lepădă tatăl și să se elibereze de lanțurile lor. Dar s-ar putea să fie deja prea târziu.
Gwendolyn, împreună cu Alistair, Steffen și Aberthol, se aventurează adânc în Lumea Inferioară, în căutarea ei pentru a găsi Argon și a-l elibera din capcana lui magică. Ea îl vede ca singura speranță de a-l salva pe Thor și de a salva Inelul, dar Lumea de jos este vastă și perfidă și chiar și găsirea lui Argon poate fi o cauză pierdută.
Reece conduce membrii Legiunii în timp ce aceștia pornesc într-o căutare aproape imposibilă pentru a face ceea ce nu s-a mai făcut până acum: să coboare în adâncurile Canionului și să găsească și să recupereze Sabia pierdută. Pe măsură ce coboară, ei intră într-o altă lume, plină de monștri și rase exotice - toate gata să păstreze Sabia pentru propriile lor scopuri.
Romulus, înarmat cu mantia sa magică, continuă cu planul său sinistru de a trece în Inel și de a distruge Scutul; Kendrick, Erec, Bronson și Godfrey

luptă pentru a se elibera de trădarea lor; Tirus și Luanda învață ce înseamnă să fii trădători și să-l slujești pe Andronic; Micoplii se luptă să se elibereze; iar într-o întorsătură finală, șocantă, secretul lui Alistair este în sfârșit dezvăluit.

Se va întoarce Thor în sine? Gwendolyn va găsi Argon? Va găsi Reece Sabia? Va reuși Romulus în planul său? Vor reuși Kendrick, Erec, Bronson și Godfrey în fața unor șanse copleșitoare? Și se va întoarce Mycoples? Sau va cădea Inelul în distrugere completă și finală?

Cu construirea și caracterizarea sa sofisticată a lumii, A GRANT OF ARMS este o poveste epică despre prieteni și îndrăgostiți, despre rivali și pețitori, despre cavaleri și dragoni, despre intrigi și mașinațiuni politice, despre majorat, despre inimile zdrobite, despre înșelăciune, ambiție și trădare. Este o poveste despre onoare și curaj, despre soartă și destin, despre vrăjitorie. Este o fantezie care ne aduce într-o lume pe care nu o vom uita niciodată și care va atrage toate vârstele și genurile.

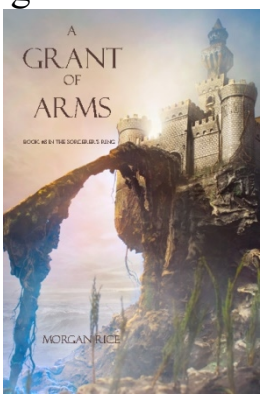

[O acordare de arme](#)
[Cartea #8 din Inelul vrăjitorului](#)

Cărți de Morgan Rice

REGI SI Vrajitori
RISE OF THE DRAGONS (Cartea #1)
RISE OF THE VALIANT (Cartea #2)
Greutatea onoarei (Cartea nr. 3)
O FORJA DE VALOR (Cartea #4)
O tărâm de umbre (cartea #5)
NIGHT OF THE BOLD (Cartea #6)

INELUL Vrăjitorului
A QUEST OF EROES (Cartea nr. 1)
Un marș al regilor (cartea nr. 2)
A FATE OF DRAGONS (Cartea nr. 3)
Un strigăt de onoare (cartea nr. 4)
UN LEGĂMÂNT DE GLORIE (Cartea #5)
A CHARGE OF VALOR (Cartea #6)
UN RIT DE SĂBIE (Cartea #7)
O acordare de arme (Cartea #8)
UN CER DE Vrăji (Cartea #9)
O MARE DE SCUTURURI (Cartea #10)
O DOMNIE DE OȚEL (Cartea #11)
UN TĂRÂM DE FOC (Cartea #12)
O regulă a reginelor (Cartea #13)
UN JURĂMÂNT DE FRAȚI (Cartea #14)
UN DREAM OF MORTALS (Cartea #15)
O JUSTĂ DE CAVALERI (Cartea #16)
DARUL BĂPTIILOR (Cartea #17)

TRILOGIA SUPRAVIEȚIEI
ARENA ONE: SLAVERSUNNERS (Cartea #1)
ARENA DOUA (Cartea #2)

Jurnalele vampirilor
TURNED (Cartea nr. 1)

IUBIT (Cartea nr. 2)
TRADAT (Cartea nr. 3)
DESTINAT (Cartea #4)
DESIRED (Cartea #5)
BROTHED (Cartea #6)
JUMAT (Cartea #7)
GĂSIT (Cartea #8)
ÎNVIAT (Cartea #9)
CRAVED (Cartea #10)
FATED (Cartea #11)

Despre Morgan Rice

Morgan Rice este cel mai bine vândut și cel mai bine vândut autor USA Today al serialului epic fantasy THE SORCERER'S RING, care cuprinde șaptesprezece cărți; din cel mai bine vândut serial THE VAMPIRE JOURNALS, cuprinzând unsprezece cărți (și în număr); din cel mai bine vândut serial THE SURVIVAL TRILOGY, un thriller post-apocaliptic care cuprinde două cărți (și în continuă); și a noului serial epic fantasy KINGS AND Sorcerers, care cuprinde șase cărți. Cărțile lui Morgan sunt disponibile în ediții audio și tipărite, iar traducerile sunt disponibile în peste 25 de limbi.

TURNED (Cartea nr. 1 în Jurnalele vampirilor), ARENA ONE (Cartea nr. 1 a Trilogiei de supraviețuire) și A QUEST OF HEROES (Cartea nr. 1 din Inelul vrăjitorului) și RISE OF THE DRAGONS (Regii și vrăjitorii — Cartea nr. 1) sunt disponibile fiecare ca descărcare gratuită!
Lui Morgan îi place să audă de la tine, așa că nu ezitați să vizitați www.morganricebooks.com pentru a vă alătura listei de e-mail, a primi o carte gratuită, a primi cadouri gratuite, a descărca aplicația gratuită, a primi cele mai recente știri exclusive, a vă conecta pe Facebook și Twitter, și păstrați legătura!